

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2021/1100**z dnia 5 lipca 2021 r.****nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Turcji**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 9 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA**1.1. Wszczęcie postępowania**

- (1) W dniu 14 maja 2020 r. na podstawie art. 5 rozporządzenia podstawowego⁽²⁾ Komisja Europejska („Komisja”) wszczęła dochodzenie antydumpingowe dotyczące przywozu niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej („HRFS” lub „produkt objęty dochodzeniem”), pochodzących z Turcji („państwo, którego dotyczy postępowanie”).
- (2) W dniu 12 czerwca 2020 r. Komisja wszczęła dochodzenie antysubsydyjne w odniesieniu do przywozu tego samego produktu pochodzącego z Turcji⁽³⁾.

1.2. Rejestracja

- (3) Po otrzymaniu od skarżącego wniosku popartego wymaganymi dowodami Komisja, rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2020/1686⁽⁴⁾ („rozporządzenie w sprawie rejestracji”), poddała przywóz produktu objętego postępowaniem rejestracji zgodnie z art. 14 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

1.3. Środki tymczasowe

- (4) Zgodnie z art. 19a rozporządzenia podstawowego w dniu 17 grudnia 2020 r. Komisja przedstawiła stronom streszczenie proponowanych celów tymczasowych oraz szczegóły dotyczące obliczania marginesów dumpingu i marginesów odpowiednich do usunięcia szkody dla przemysłu Unii. Jak wyjaśniono w motywach 215 i 216 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych uwagi przekazane przez strony nie spowodowały zmiany marginesów, ponieważ żadna z uwag nie została uznana za dotyczącą błędu pisarskiego.
- (5) W dniu 7 stycznia 2021 r. na mocy rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2021/9⁽⁵⁾ („rozporządzenie w sprawie celów tymczasowych”) Komisja nałożyła tymczasowe cło antydumpingowe.

1.4. Dalsze postępowanie

- (6) Po ujawnieniu istotnych faktów i ustaleń, na podstawie których nałożono tymczasowe cło antydumpingowe („ujawnienie tymczasowych ustaleń”), skarżący, konsorcjum reprezentujące interesy niektórych użytkowników, użytkownik przywożący podłużne wyroby stalowe, producenci eksportujący objęci próbą, importer powiązany z jednym z producentów eksportujących objętych próbą, Stowarzyszenie Tureckich Eksporterów Stali („ÇİB”) oraz rząd Turcji złożyli oświadczenia pisemne przedstawiające ich opinie w sprawie tymczasowych ustaleń. Dwaj producenci eksportujący złożyli wniosek o dalsze szczegółowe informacje dotyczące obliczenia ich marginesów szkody i otrzymali te informacje.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 21.

⁽²⁾ Dz.U. C 166 z 14.5.2020, s. 9.

⁽³⁾ Dz.U. C 197 z 12.6.2020, s. 4.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2020/1686 z dnia 12 listopada 2020 r. poddające rejestracji przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco, z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej pochodzących z Turcji (Dz.U. L 379 z 13.11.2020, s. 47).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/9 z dnia 6 stycznia 2021 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Turcji (Dz.U. L 3 z 7.1.2021, s. 4).

- (7) Stronom, które wystąpiły z odpowiednim wnioskiem, umożliwiono przedstawienie swoich argumentów. W posiedzeniach wyjaśniających wzięło udział trzech producentów eksportujących objętych próbą oraz rząd Turcji.
- (8) Komisja kontynuowała poszukiwanie i weryfikowanie wszelkich informacji, które uznała za konieczne do sformułowania ostatecznych ustaleń. Po poczynieniu ostatecznych ustaleń Komisja przeanalizowała uwagi przedstawione przez zainteresowane strony i w stosownych przypadkach dokonała przeglądu swoich tymczasowych wniosków.
- (9) Komisja poinformowała wszystkie zainteresowane strony o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierzała nałożyć ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Turcji („ostateczne ujawnienie”). Wszystkim stronom wyznaczono okres, w którym mogły zgłaszać uwagi na temat ostatecznego ujawnienia.
- (10) Stronom, które wystąpiły z odpowiednim wnioskiem, również umożliwiono przedstawienie swoich argumentów. W posiedzeniach wyjaśniających wzięło udział trzech producentów eksportujących objętych próbą. Ponadto jeden producent eksportujący objęty próbą złożył wniosek o interwencję rzecznika praw stron w odniesieniu do stosowania art. 18 rozporządzenia podstawowego.
- (11) Po ostatecznym ujawnieniu Komisja ustaliła błąd pisarski w obliczeniu ostatecznego marginesu dumpingu jednego z producentów eksportujących. Do tego producenta eksportującego przesłano zatem dodatkowe ostateczne ujawnienie, do którego ten producent eksportujący przedstawił dalsze uwagi.
- (12) Uwagi przedstawione przez zainteresowane strony zostały rozpatrzone i w stosownych przypadkach uwzględnione w niniejszym rozporządzeniu.

1.5. Kontrola wyrywkowa

- (13) Wobec braku uwag dotyczących kontroli wyrywkowej potwierdzono informacje przedstawione w motywach 7–18 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

1.6. Indywidualne badanie

- (14) Wobec braku uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji potwierdzono informacje przedstawione w motywie 19 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

1.7. Okres objęty dochodzeniem i okres badany

- (15) Wobec braku uwag dotyczących okresu objętego dochodzeniem i okresu badanego potwierdzono informacje przedstawione w motywie 27 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

1.8. Zmiana zakresu geograficznego i zarzuty dotyczące kwestii proceduralnych

- (16) Od dnia 1 stycznia 2021 r. Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej („Zjednoczone Królestwo”) nie należy już do Unii Europejskiej. Niniejsze rozporządzenie opiera się zatem na danych dotyczących Unii Europejskiej bez Zjednoczonego Królestwa („UE-27”). Dlatego też Komisja zwróciła się do skarżącego oraz producentów unijnych objętych próbą o przekazanie niektórych części ich oryginalnych odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu z uwzględnieniem danych dotyczących wyłącznie UE-27. Skarżący oraz producenci unijni objęci próbą przedłożyli wymagane dane. Ponieważ różnica między wskaźnikami makroekonomicznymi opublikowanymi w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych i makroekonomicznymi danymi dotyczącymi UE-27 wynika z wyłączenia danych na temat pojedynczego producenta ze Zjednoczonego Królestwa, wartości w niektórych tabelach niniejszego rozporządzenia przedstawiono w formie zakresów, aby nie ujawniać informacji poufnych dotyczących tej zainteresowanej strony.
- (17) Jeżeli chodzi o dumping, w celu obliczenia ostatecznego marginesu dumpingu pod uwagę wzięto tylko sprzedaż eksportową producentów eksportujących objętych próbą do UE-27.
- (18) Co więcej, na potrzeby oceny interesu Unii Komisja badała również wpływ wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z UE na odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu przekazane przez użytkowników i importerów, tj. Marcegaglia Carbon Steel SpA, San Polo Lamiere, a także tych reprezentowanych przez grupę Network Steel. Użytkownik San Polo Lamiere nie odpowiedział na wniosek Komisji. Pozostałe strony stwierdziły, że wystąpienie Zjednoczonego Królestwa z UE nie miało wpływu na informacje, które wcześniej przekazały.

- (19) W dniu 12 stycznia 2021 r. w nocy do akt ⁽⁶⁾ Komisja poinformowała przedsiębiorstwa i stowarzyszenia ze Zjednoczonego Królestwa, że nie kwalifikują się już jako zainteresowane strony w postępowaniach dotyczących ochrony handlu. Jedynie International Steel Trade Association, strona z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie reprezentująca interesy importerów i użytkowników, która była zarejestrowana jako zainteresowana strona, odpowiedziała na notę, składając uzasadniony wniosek o pozostanie zainteresowaną stroną w tym postępowaniu. Ponieważ strona posiada w Niemczech centrum, które reprezentuje odpowiednie unijne przedsiębiorstwa w UE-27, Komisja przychyliła się do jej wniosku.
- (20) Rząd Turcji twierdził, że w związku z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa z UE środki tymczasowe wprowadzone w dniu 7 stycznia 2021 r. stały się nieuzasadnione i niezgodne z prawem, ponieważ opierały się na danych dotyczących UE-28. W dniu 29 stycznia 2021 r. rząd Turcji wezwał Komisję do zaprzestania stosowania środków tymczasowych i przeprowadzenia analizy na podstawie danych nieobejmujących Zjednoczonego Królestwa. Komisja uznała wniosek rządu Turcji za bezzasadny, ponieważ środki tymczasowe wynikały z ustaleń przekazanych w ramach wcześniejszego informowania zainteresowanym stronom w 2020 r., gdy Unia nadal składała się z 28 państw członkowskich.
- (21) Co więcej, zdaniem rządu Turcji oraz dwóch producentów eksportujących objętych próbą ewentualne środki tymczasowe nie powinny pozostawać w mocy przez okres dłuższy niż trzy miesiące, co wynika z art. 11 ust. 2 Umowy między Europejską Wspólnotą Węgla i Stali i Republiką Turcji dotyczącej handlu produktami objętymi Traktatem ustanawiającym Europejską Wspólnotę Węgla i Stali („umowa między Turcją i Europejską Wspólnotą Węgla i Stali”) ⁽⁷⁾. Zdaniem Komisji postanowienia art. 11 umowy między Turcją i Europejską Wspólnotą Węgla i Stali mają jednak zastosowanie wyłącznie wówczas, gdy strona poszkodowana powoła się konkretnie na ten artykuł. W niniejszym dochodzeniu Komisja nie powołała się na postanowienia art. 10 lub 11 umowy między Turcją i Europejską Wspólnotą Węgla i Stali, a zatem Komisja nie musiała nakładać środków tymczasowych na okres krótszy niż sześć miesięcy, jak przewidziano w rozporządzeniu podstawowym.

2. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

2.1. Argumenty dotyczące zakresu definicji produktu

- (22) Na etapie tymczasowym producent wózków widłowych i części do wózków widłowych i maszyn budowlanych złożył wniosek o wyłączenie wyrobów stalowych w postaci walcowanych na gorąco podłużnych prętów z zakresu definicji produktu objętego dochodzeniem. W rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych Komisja tymczasowo ustaliła, że wyroby ze stali długiej walcowanej na gorąco nie wchodzi w zakres niniejszego dochodzenia, ponieważ sztaby walcowane na gorąco o długości 6–12 m są produktem długim, a nie płaskim produktem ze stali.
- (23) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń strona ponowiła swój wniosek. Zauważyła, że przedmiotowe produkty nadal wchodziły w zakres definicji produktu, a zatem były objęte środkami. Dlatego też strona ta złożyła wniosek o wyłączenie „produktów dłuższych niż 6 000 mm” w celu wyłączenia tych produktów, tj. niektórych walcowanych na gorąco podłużnych prętów o kodzie CN 7226 91 91, który jest jednym z kodów objętych środkami. Komisja ustaliła, że nie można było zastosować wyłączenia zaproponowanego przez stronę, ponieważ objęłoby ono niektóre produkty HRFS, które miały być objęte środkami. Pod tym względem skarżący zauważył, że długość 10 000 mm może mieć zastosowanie do zwojów HRFS, a nawet do niektórych produktów HRFS ciętych na wymiar, a zatem nie była charakterystyczna tylko dla produktów ujętych we wniosku o wyłączenie. Skarżący przyznał jednak, że dochodzenie nie miało obejmować zakresem przedmiotowych wyrobów stalowych w postaci walcowanych na gorąco podłużnych prętów.
- (24) Komisja ustaliła, że wyroby ujęte we wniosku producenta wózków widłowych mają inne cechy podstawowe niż HRFS nie ze względu na ich długość, ale raczej na ich grubość i szerokość, przez co stają się innymi wyrobami o innym zastosowaniu. Wyłączenie przyznano zatem w odniesieniu do „wyrobów, których a) szerokość maksymalna wynosi 350 mm oraz b) grubość wynosi co najmniej 50 mm, niezależnie od długości wyrobu”.
- (25) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń przedsiębiorstwo Erdemir Romania S.R.L. złożyło wniosek o wyłączenie tzw. „magnetycznych” walcowanych na gorąco krzemowych produktów o ziarnach nieorientowanych o kodzie CN 7225 19 10, ponieważ nabywa ono takie produkty wyłącznie od swojej spółki dominującej Erdemir z Turcji z powodu domniemanych praktyk producentów unijnych (tj. wysokich cen i ograniczonej podaży) oraz domniemanego braku konkurencji z producentami unijnymi. Przedsiębiorstwo Erdemir Romania S.R.L. twierdziło, że brak wyłączenia produktów, o których mowa, będzie miał negatywny wpływ zarówno na samo przedsiębiorstwo, jak i całą gospodarkę Rumunii.

⁽⁶⁾ t21.000389.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 227 z 7.9.1996, s. 3.

- (26) Wspomniany wniosek o wyłączenie dotyczy dostaw HRFS do produkcji dla producenta stali elektrotechnicznej w Rumunii realizowanych przez spółkę dominującą Erdemir z Turcji. Komisja ustaliła, że takie materiały do produkcji nie różnią się od innych rodzajów HRFS objętych środkami, lecz mają takie same cechy jak te produkty, tj. mają takie same podstawowe właściwości fizyczne, techniczne i chemiczne, takich samych użytkowników końcowych i są w takim samym stopniu zamiennie. Komisja odrzuciła zatem wniosek o wyłączenie „magnetycznych” walcowanych na gorąco krzemowych produktów o ziarnach nieorientowanych o kodzie CN 7225 19 10. Ponadto kilku producentów unijnych produkuje „magnetyczne” walcowane na gorąco krzemowe produkty o ziarnach nieorientowanych, które stanowią bezpośrednią konkurencję dla produktów przywożonych. Jeżeli chodzi o wpływ na wnioskodawcę, Komisja nie dostrzegła, dlaczego – jak twierdziła strona – brak wyłączenia miałby „katastrofalne” skutki, biorąc pod uwagę poziom ceł antidumpingowych mających zastosowanie do spółki dominującej.

2.2. Podsumowanie

- (27) Wobec braku innych uwag w odniesieniu do zakresu definicji produktu Komisja potwierdziła wnioski przedstawione w motywach 28–33 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, które przytoczono w motywie 24 powyżej.

3. DUMPING

- (28) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń i ostatecznym ujawnieniu Komisja otrzymała uwagi pisemne od trzech producentów eksportujących objętych próbą oraz skarżącego dotyczące tymczasowych i ostatecznych ustaleń w zakresie dumpingu.

3.1. Stosowanie art. 18 rozporządzenia podstawowego

- (29) W motywach 26 oraz 56–59 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych przedstawiono szczegółowe informacje dotyczące stosowania art. 18 rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do informacji przekazanych przez dwóch powiązanych producentów eksportujących na temat kosztów transportu zgłoszonych w związku ze sprzedażą na rynku krajowym.
- (30) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń dwóch powiązanych producentów eksportujących wyraziło sprzeciw wobec tymczasowego stosowania art. 18 rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do ich kosztów transportu na rynku krajowym i twierdziło, że w przedmiotowej sprawie nie spełniono warunków stosowania tego artykułu. Twierdzili oni również, że w przypadku gdy Komisja stwierdzi inaczej, może jedynie dokonać dostosowania kosztów transportu na rynku krajowym na tych trasach dostaw, w odniesieniu do których informacje przekazane przez przedsiębiorstwa uznano za nieprawidłowe.
- (31) W uwagach przekazanych po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący wyraził sprzeciw wobec twierdzenia producentów eksportujących i poparł tymczasowe stosowanie art. 18 rozporządzenia podstawowego przez Komisję w odniesieniu do kosztów transportu poniesionych przez producentów eksportujących, o których mowa.
- (32) Po ostatecznym ujawnieniu przedmiotowi producenci eksportujący podtrzymali swoje argumenty. Po pierwsze, utrzymywali, że określenie kosztów poniesionych z tytułu transportu HRFS między producentem a innym przedsiębiorstwem należącym do grupy nie było konieczne, ponieważ Komisja zdecydowała o dokonaniu oddzielnych obliczeń marginesu dumpingu dla obu producentów eksportujących z grupy. Po drugie, stwierdzili, że Komisja powinna wykorzystać informacje przekazane w odpowiedzi na pismo dotyczące art. 18 i dostosować wyłącznie koszty transportu na trasach dostaw obejmujących magazyn/port powiązanego przedsiębiorstwa należącego do grupy jako pośredni punkt sprzedaży lub dostawy. W tej kwestii przedsiębiorstwo złożyło wniosek o interwencję rzecznika praw stron, a posiedzenie wyjaśniające odbyło się w dniu 6 maja 2021 r.
- (33) Komisja przeanalizowała ten argument i stwierdziła, że zastosowanie art. 18 rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do kosztów transportu na rynku krajowym poniesionych przez producentów eksportujących było uzasadnione. Po pierwsze, chociaż osobnych obliczeń w odniesieniu do tych dwóch przedsiębiorstw dokonano po przekazaniu przez nie uwag na temat ujawnienia tymczasowych ustaleń, przedsiębiorstwa nadal były powiązanymi stronami, dlatego wewnętrzne koszty transportu wciąż były istotne. Po drugie, dokumenty przekazane przez przedsiębiorstwa na poparcie ich twierdzenia nie wniosły żadnych nowych informacji ani nie zawierały jasnego i kompletnego podziału wszystkich tras dostaw związanych ze sprzedażą krajową produktu objętego dochodzeniem, który to podział umożliwiłby Komisji wyraźne określenie – a zatem i poddanie kontroli krzyżowej – wszystkich transakcji, w których magazyn/port powiązanego przedsiębiorstwa uczestniczył jako pośredni punkt sprzedaży lub dystrybucji. Z informacji w aktach wynika, że nie można wykluczyć z całkowitą pewnością, iż nie istniały żadne inne trasy dostaw, w odniesieniu do których również należałoby wyłączyć pewne wewnętrzne koszty transportu.

- (34) W następstwie zaleceń wydanych przez rzecznika praw stron Komisja ponownie dokonała oceny proporcjonalności dostosowania kosztów transportu na rynku krajowym poniesionych przez producentów eksportujących. Komisja zauważyła, że stosowanie art. 18 rozporządzenia podstawowego dotyczyło jedynie ograniczonej liczby transakcji sprzedaży na rynku krajowym (ok. 10 % w przypadku pierwszego producenta eksportującego, ok. 20 % w przypadku drugiego producenta eksportującego należącego do grupy), a Komisja dokonała korekt jedynie transakcji sprzedaży zrealizowanych na rzecz klienta. W rezultacie odliczenia ze względu na większość transakcji sprzedaży krajowej pozostały bez zmian. Ponadto, chociaż Komisja wzięła pod uwagę dostępne fakty, nie odrzuciła całkowicie odliczeń z tytułu kosztów transportu. Użyła natomiast rzeczywistych danych przekazanych przez przedsiębiorstwa, aby oszacować koszty transportu trasami, w przypadku których nie było wiadomo, czy korzystano z powiązanego punktu pośredniego. W efekcie Komisja uznała, że biorąc pod uwagę fakty oraz potrzebę uzasadnienia przez producentów eksportujących odliczeń, z których korzystają, podejście do transakcji sprzedaży krajowej przyjęte w zakresie określenia odliczenia z tytułu kosztu transportu było proporcjonalne i nie było nieuzasadnione.
- (35) Dlatego też Komisja odrzuciła to twierdzenie i potwierdziła wnioski przedstawione w motywach 56–59 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

3.2. Wartość normalna

- (36) Szczegóły dotyczące obliczania wartości normalnej przedstawiono w motywach 38–49 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (37) Jeden z producentów eksportujących twierdził, że określając koszty produkcji, Komisja powinna uzgodnić ponownie obliczony koszt nabytych materiałów do produkcji ze swoją dokumentacją księgową.
- (38) Komisja odniosła się do tego argumentu i uznała go za uzasadniony. Metoda, którą Komisja zastosowała na etapie tymczasowym do realokacji kosztu nabytych materiałów do produkcji, aby odzwierciedlić różnicę w kosztach wynikającą z rozbieżności we właściwościach technicznych, doprowadziła do uzyskania wyższego całkowitego kosztu tego materiału do produkcji, który to koszt nie odpowiadał temu wskazanemu w dokumentacji księgowej producenta eksportującego. Z tego względu argument ten przyjęto, a Komisja zmieniła koszt nabytego materiału do produkcji zgodnie z ostatecznymi obliczeniami.
- (39) Jeden z producentów eksportujących twierdził, że przy określaniu kosztów produkcji Komisja powinna zatwierdzić kompensację energii elektrycznej, którą zgłosił. Utrzymywał, że w swoich tymczasowych wnioskach Komisja źle zrozumiała rolę przedsiębiorstwa na tureckim rynku energii elektrycznej oraz ogólne działanie systemu YEKDEM, mechanizmu wsparcia na rzecz energii ze źródeł odnawialnych w Turcji. Producent eksportujący wyjaśnił, że energia elektryczna wytwarzana z odnawialnych źródeł energii jest sprzedawana uczestnikom rynku przez operatora rynku (EPIAS) po określonej cenie. Jeżeli jednak cena rynkowa, po której EPIAS nabył tę energię elektryczną, okazała się niższa, różnicę zwracano nabywcom energii elektrycznej. W związku z tym przedsiębiorstwo twierdziło, że kompensacja energii elektrycznej jest konieczna do odzwierciedlenia kosztów netto energii elektrycznej z uwzględnieniem wspomnianego zwrotu.
- (40) Komisja przeanalizowała przekazane nowe wyjaśnienia i stwierdziła, że argument ten był uzasadniony. Dlatego też argument ten przyjęto, a kompensację energii elektrycznej uwzględniono w kosztach produkcji w obliczeniu ostatecznego dumpingu przedsiębiorstwa.
- (41) Jeden producent eksportujący twierdził, że przy obliczaniu kosztów produkcji dotyczących HRFS Komisja powinna uwzględnić wyłącznie koszt HRFS sprzedawanych na rynku krajowym, który to koszt przekazał oddzielnie od kosztów HRFS wywożonych do Unii, a nie jako jeden koszt produkcji HRFS otrzymany przez połączenie dwóch przekazanych zbiorów danych dotyczących kosztów. Przedsiębiorstwo twierdziło, że takie podejście nie uwzględniało faktu, iż asortyment produktów jednego typu określonego w ramach danego numeru kontrolnego produktu może się różnić w zależności od rynku docelowego.
- (42) W uwagach przekazanych po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący wyraził sprzeciw wobec argumentu producenta eksportującego, który twierdził, że w przypadku gdy co najmniej dwa produkty wchodzą w zakres tego samego numeru kontrolnego produktu, ich koszty produkcji powinny być takie same, nawet jeżeli producent rozróżnia je w swoim własnym systemie rachunkowości analitycznej. Produkty te należy zatem ująć w tej samej tabeli kosztów produkcji.

- (43) Po ostatecznym ujawnieniu producent eksportujący powtórzył, że przy obliczaniu wartości normalnej należało wziąć pod uwagę wyłącznie koszty produkcji dotyczące sprzedaży krajowej, zgłoszone oddzielnie od kosztu produkcji sprzedaży do Unii.
- (44) Komisja uznała, że producent eksportujący nie wykazał żadnych rzeczywistych różnic w kosztach produkcji w zależności od rynku docelowego, które to różnice uzasadniałyby osobne obliczanie kosztów. Domniemane różnice w kosztach wynikały z tego, że przedsiębiorstwo przekazało koszty produkcji otrzymane na podstawie swoich wewnętrznych kodów zamiast numerów kontrolnych produktu. Komisja stwierdziła, że nie ma powodu, aby wprowadzać rozróżnienie między kosztami produkcji produktów sprzedawanych na rynku krajowym i wywożonych, jeżeli nie istnieją żadne rzeczywiste różnice w procesie produkcji. Ponieważ producent eksportujący nie przekazał żadnych dowodów na to, że proces produkcji produktów przeznaczonych do wywozu i tych do sprzedaży na rynku krajowym, objętych tym samym numerem kontrolnym produktu różni się, Komisja stwierdziła, że nie może dopuścić dwóch zestawów kosztów. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (45) Trzech producentów eksportujących przedstawiło uwagi dotyczące obliczania ich krajowych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych, w szczególności wyłączenia lub tymczasowej realokacji niektórych pozycji finansowych, takich jak przychody finansowe, zyski lub straty z tytułu różnic kursowych oraz nadzwyczajne przychody i straty, na potrzeby obliczania kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych.
- (46) W uwagach przedstawionych po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący sprzeciwił się argumentom producentów eksportujących, twierdząc, że wyłączone kwoty nie były związane z produkcją ani sprzedażą produktu objętego dochodzeniem, ale powstały wskutek prowadzenia przez przedsiębiorstwa innej działalności, takiej jak depozyty bankowe lub operacje aktualizacji wyceny.
- (47) Po ostatecznym ujawnieniu tych trzech producentów eksportujących powtórzyło swoje argumenty dotyczące obliczania kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych.
- (48) Dwóch powiązanych producentów eksportujących podawało w wątpliwość ponowną klasyfikację przez Komisję niektórych wydatków, od kosztów sprzedawanych towarów po koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne lub koszty produkcji (takie jak wydatki na niewykorzystane moce produkcyjne, zapasy niewykorzystanych materiałów), podczas gdy nie zrobiła tego samego w odniesieniu do niektórych innych wydatków zgłaszanych w ramach kosztów sprzedanych towarów. Przedsiębiorstwa ponadto utrzymywały, że Komisja powinna była uwzględnić zrealizowane zyski lub straty z tytułu różnic kursowych, a także te wynikające z różnic w wycenie. Co więcej, przedsiębiorstwa twierdziły, że częściowe przeklasyfikowanie kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych związanych z transportem jako ogólnych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych nie powinna nastąpić w przypadku powiązanego przedsiębiorstwa handlowego należącego do grupy, ponieważ nie poniosło ono żadnych wewnętrznych kosztów transportu. Ten ostatni argument został powtórzony po dodatkowym ostatecznym ujawnieniu. W szczególności producenci eksportujący utrzymywali, że kwestia ta nie mogła dotyczyć powiązanego przedsiębiorstwa handlowego, ponieważ uczestniczyło ono w transporcie dopiero na ostatnim etapie.
- (49) Jeżeli chodzi o przeklasyfikowanie wydatków zgłoszonych w ramach kosztów sprzedanych towarów, przedsiębiorstwo poinformowało o pewnych wydatkach, których nie uwzględniono w kosztach produkcji ani w kosztach sprzedaży, kosztach ogólnych i administracyjnych. Komisja ustaliła zatem, że w przypadku braku ponownej klasyfikacji w ramach dowolnej z tych kategorii wydatki te niesłusznie wyłączono by z określania wartości normalnej. Jednocześnie Komisja uznała, że te wydatki, których nie poddano ponownej klasyfikacji, albo były niezwiązane z produkcją lub sprzedażą produktu objętego dochodzeniem (np. transakcje na instrumentach pochodnych), albo ich powiązanie z produkcją lub sprzedażą produktu objętego dochodzeniem było niejasne (np. różnice w cenach surowców).
- (50) Jeżeli chodzi o zyski lub straty z tytułu różnic kursowych, Komisja uznała, że zyski lub straty z tytułu wyceny wynikały z operacji zamknięcia, a zatem nie były związane z produkcją ani sprzedażą produktu objętego dochodzeniem. Ponadto przedsiębiorstwa wyjaśniły, że zyski lub straty z tytułu różnic kursowych wynikały z operacji przeprowadzonych w euro (EUR) lub lirze tureckiej (TRY), ponieważ ich walutą księgową był dolar amerykański (USD). Ponieważ sprzedaż krajowa była prowadzona w USD, Komisja uznała, że zrealizowanych zysków lub strat z tytułu różnic kursowych nie można przypisać sprzedaży krajowej, a zatem należało je wziąć pod uwagę przy określaniu kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych wykorzystywanych na potrzeby badania zwykłego obrotu handlowego.
- (51) Ponadto w odniesieniu do przeklasyfikowania kosztów transportu wewnętrznego, do których zastosowano przepisy art. 18 rozporządzenia podstawowego zgodnie z wyjaśnieniem przedstawionym w motywach 29–35 powyżej, w zakresie, w jakim dotyczy to powiązanego przedsiębiorstwa handlowego, Komisja uznała, że jest to kwestia na poziomie grupy przedsiębiorstw, w tym działalności powiązanego przedsiębiorstwa handlowego. W odniesieniu do powiązanego przedsiębiorstwa handlowego Komisja zauważyła, że przedsiębiorstwo posiadało siedziby w czterech lokalizacjach. Nie można zatem wykluczyć, że towary najpierw transportowano do jednej z pozostałych lokalizacji, zanim były wysyłane do odbiorcy lub przez niego odbierane.

- (52) W związku z tym Komisja potwierdziła swoje podejście przyjęte na etapie tymczasowym i odrzuciła argumenty przedstawione przez dwóch powiązanych producentów eksportujących.
- (53) Jeden z producentów eksportujących nie zgodził się z odrzuceniem przez Komisję zysku lub straty z tytułu różnic kursowych, przychodów nadzwyczajnych i przychodów finansowych, które przedsiębiorstwo zgłosiło w swoich kosztach sprzedaży, kosztach ogólnych i administracyjnych. Ponadto twierdził on, że Komisja usunęła z kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych przychody finansowe, ale nie wydatki finansowe.
- (54) Postępując zgodnie ze swoimi praktykami w zakresie księgowości, przedmiotowe przedsiębiorstwo nie było w stanie oddzielnie wykazać zrealizowanego zysku lub straty z tytułu różnic kursowych, które są bezpośrednio powiązane z produkcją lub sprzedażą produktu objętego dochodzeniem. W związku z tym Komisja nie była w stanie określić rzeczywistej kwoty zgłoszonego zysku lub straty z tytułu różnic kursowych, które można by uwzględnić przy obliczaniu kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych.
- (55) W odniesieniu do nadzwyczajnego przychodu Komisja zauważyła, że w uwagach dotyczących ujawnienia tymczasowych ustaleń przedsiębiorstwo to twierdziło, iż nadzwyczajny przychód dotyczył działalności związanej ze sprzedażą i produkcją produktu objętego dochodzeniem. Przedsiębiorstwo nie przedstawiło jednak żadnych dowodów na poparcie tego twierdzenia. Ponadto Komisja wyjaśniła, że odrzuciła tylko jedną pozycję zgłoszoną w ramach przychodów nadzwyczajnych, której charakteru nie można było ustalić na podstawie informacji, jakich udzieliło przedsiębiorstwo.
- (56) Ponadto Komisja uważnie przeanalizowała również informacje przedstawione jako przychody i wydatki finansowe. Komisja odrzuciła argument przedsiębiorstwa dotyczący przychodu finansowego, ponieważ nie był on związany z codzienną działalnością przedsiębiorstwa w zakresie produkcji i sprzedaży, ale raczej z operacjami finansowymi niezwiązanymi z produkcją ani sprzedażą produktu objętego dochodzeniem. Natomiast na podstawie informacji udzielonych przez przedsiębiorstwo Komisja uznała, że poniesione przez nie wydatki finansowe dotyczyły jego działalności w zakresie produkcji i sprzedaży HRFS.
- (57) W związku z tym Komisja potwierdziła swoje podejście przyjęte na etapie tymczasowym i odrzuciła twierdzenia złożone przez producenta eksportującego.
- (58) Jeden z producentów eksportujących twierdził, że Komisja nie powinna była pominąć informacji przedłożonych przez niego na etapie tymczasowym, ponieważ nie istnieje żaden wyjątek czasowy, który pozwałaby Komisji na takie działanie, o ile informacje są przedkładane w terminach wyznaczonych w ramach dochodzenia, a zainteresowana strona, która przedłożyła te informacje, współpracuje z Komisją.
- (59) Na etapie tymczasowym ten producent eksportujący zakwestionował tymczasowe korekty wprowadzone przez Komisję w odniesieniu do jego kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych poddanych kontroli krzyżowej i przedstawił dalsze szczegóły w tym zakresie. Komisja dokonała realokacji niektórych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych, które przedsiębiorstwo początkowo przeznaczyło na inne produkty, w tym na materiały do produkcji HRFS wytwarzanych przez samo przedsiębiorstwo. Komisja dokładnie zbadała przedstawione jej dodatkowe informacje i stwierdziła, że nie dowodzą one, iż metoda zastosowana przez Komisję w celu realokacji kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych jest nieuzasadniona lub niewłaściwa, w szczególności biorąc pod uwagę fakt, że producent nie ujawnił tych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych i nie dokonał ich prawidłowej alokacji podczas zdalnej kontroli krzyżowej oraz że w swoich uwagach dotyczących ujawnienia tymczasowych ustaleń, zgodził się, że koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne związane z materiałami do produkcji produktu objętego dochodzeniem można przypisać do tego produktu. W związku z powyższym Komisja odrzuciła ten argument.
- (60) Jedna grupa producentów eksportujących sprzeciwiła się tymczasowej decyzji o połączeniu danych dotyczących kosztów i sprzedaży obu podmiotów produkcyjnych należących do grupy w celu obliczenia marginesu dumpingu grupy. Grupa ta twierdziła, że Komisja powinna była najpierw obliczyć indywidualne marginesy dumpingu dla obu powiązanych producentów na podstawie ich własnych wartości normalnych i cen eksportowych, a następnie obliczyć na tej podstawie jeden średni ważony margines dumpingu dla całej grupy.
- (61) W uwagach przedstawionych po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący sprzeciwił się argumentowi producenta eksportującego, twierdząc, że Komisja słusznie potraktowała przedsiębiorstwa jako jedną jednostkę, biorąc pod uwagę charakter działalności gospodarczej grupy.

- (62) Komisja stwierdziła, że ponieważ obaj producenci eksportujący należący do grupy przedstawili swoje dane dotyczące kosztów i sprzedaży w sposób umożliwiający rozróżnienie i śledzenie przepływu kosztów i sprzedaży produktów wytwarzanych indywidualnie obu tych producentów eksportujących, możliwym i bardziej odpowiednim rozwiązaniem było obliczenie dwóch oddzielnych marginesów dumpingu, a dopiero potem połączenie ich w jeden średni ważony margines dumpingu dla całej grupy. W związku z tym argument grupy został przyjęty, a margines dumpingu obliczono zgodnie z powyższym.
- (63) Jeden z producentów eksportujących twierdził, że Komisja niesłusznie tymczasowo włączyła niektóre wydatki na niewykorzystane moce produkcyjne do jego kosztów produkcji oraz że takie wydatki dotyczyły wyłącznie produktów innych niż produkt objęty dochodzeniem.
- (64) Komisja przeanalizowała informacje przedstawione przez tego producenta eksportującego i ustaliła, że jego argument był uzasadniony. W istocie tymczasowe włączenie kosztów niewykorzystanych mocy produkcyjnych do kosztów produktu objętego dochodzeniem wynikało z błędnego zrozumienia kategorii produktów, z którymi koszty te były związane. Dlatego też argument został przyjęty, a wspomniane w nim wydatki na niewykorzystane moce produkcyjne usunięto z kosztów produkcji producenta eksportującego.
- (65) Jeden z producentów eksportujących powtórzył twierdzenie, że należy uwzględnić rzeczywiste koszty produkcji płyt (materiału do produkcji HRFS) poniesione przez powiązanego z nim dostawcę, a nie cenę zakupu naliczoną przez powiązanego dostawcę. Ponadto przedsiębiorstwo zauważyło, że takie podejście było właściwe, ponieważ na etapie tymczasowym Komisja połączyła dane dostarczone przez dwóch powiązanych producentów i dokonała obliczenia jednego marginesu dumpingu.
- (66) W uwagach przedstawionych po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący sprzeciwił się argumentowi producenta eksportującego, twierdząc, że koszt płyt należy zgłaszać jako poniesiony przez producenta eksportującego. Biorąc pod uwagę fakt, że płyt nie przeniesiono na poziomie kosztów, lecz na wyższym poziomie, uwzględnienie kosztów płyt poniesionych przez powiązanego dostawcę prowadziłoby do zakłóceń.
- (67) Komisja zauważyła, że zgodnie z art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego koszty wykorzystane przy obliczaniu wartości normalnej muszą właściwie dokumentować koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego dochodzeniem zaksięgowane w dokumentacji księgowej przedsiębiorstwa. W dokumentacji księgowej producenta eksportującego składającego wniosek koszt płyt zaksięgowano na poziomie ceny zakupu zapłaconej powiązanemu dostawcy. Cena sprzedaży płyt dla producenta eksportującego była porównywalna z ceną sprzedaży dla stron niepowiązanych i dlatego Komisja uznała, że dają one właściwy obraz kosztów związanych z produkcją i sprzedażą produktu objętego dochodzeniem. Ponadto Komisja uznała obu producentów za oddzielne podmioty i przeprowadziła dwa oddzielne obliczenia dumpingu, a zatem dodatkowy argument dotyczący połączonych obliczeń na etapie tymczasowym stał się nieistotny. W związku z tym Komisja potwierdziła ustalenia poczynione na etapie tymczasowym.
- (68) Jeden z producentów eksportujących twierdził, że Komisja postąpiła niesłusznie, tymczasowo dostosowując koszt peletów z rudy żelaza przy ustalaniu jego kosztu produkcji HRFS – dostosowania dokonano, ponieważ koszt tych peletów opierał się na cenach zakupu od powiązanych stron, tj. nie odzwierciedlał rzeczywistej ceny rynkowej. Producent eksportujący twierdził również, że w przypadku ewentualnego dostosowania jedynie część wynikających z niego dodatkowych kosztów mogła zostać przypisana do produkcji produktu objętego dochodzeniem, ponieważ pelety z rudy żelaza wykorzystuje się również do produkcji innych produktów.
- (69) W swoich uwagach przedstawionych po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący sprzeciwił się argumentowi producenta eksportującego i poparł dostosowanie przez Komisję kosztu peletów z rudy żelaza, biorąc pod uwagę, że ceny zakupu płacone podmiotom powiązanym nie były cenami wolnorynkowymi.
- (70) Komisja potwierdziła swój wstępny wniosek, że zgodnie z art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego konieczne było dostosowanie kosztów peletów z rudy żelaza ponoszonych przez producenta eksportującego, ponieważ pelety kupowano prawie wyłącznie od stron powiązanych po cenach, których nie uznano za ceny wolnorynkowe. Zastąpiono je zatem ceną zakupu dla niepowiązanych podmiotów przedstawioną przez przedsiębiorstwo. Argument, że tylko część wynikających z tego dodatkowych kosztów należy przypisać do produkcji produktu objętego dochodzeniem, nie znalazł odzwierciedlenia w odpowiedzi przedsiębiorstwa na pytania zawarte w kwestionariuszu, a dokładności tych informacji nie można było poddać kontroli krzyżowej na tak późnym etapie dochodzenia. W związku z tym argument ten został odrzucony.

- (71) Po ostatecznym ujawnieniu producent eksportujący powtórzył argument, że cena zakupu peletów z rudy żelaza od stron powiązanych była ceną wolnorynkową i zakwestionował sposób, w jaki Komisja obliczyła to dostosowanie poprzez przypisanie wszystkich dodatkowych kosztów do produktu objętego dochodzeniem, twierdząc jednocześnie, że pelety z rudy żelaza wykorzystuje się również do wytwarzania innych produktów. W tej ostatniej kwestii przedsiębiorstwo zakwestionowało również wniosek Komisji, że informacje dostarczone na potrzeby alokacji kosztów były nowe i nie można było ich poddać kontroli krzyżowej.
- (72) Komisja ponownie wnikliwie oceniła argumenty i informacje przedstawione przez przedsiębiorstwo w uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia. Komisja zauważyła, że powiązany dostawca peletów z rudy żelaza rzeczywiście sprzedawał surowiec producentowi eksportującemu z narzutem. Niemniej jednak narzut był znacznie poniżej poziomu, na który powoływał się producent eksportujący, i znacznie poniżej narzutu stosowanego w sprzedaży między przedsiębiorstwami należącymi do grupy zgodnie z polityką grupy w zakresie cen transferowych, a zatem nie wydaje się, aby odzwierciedlał on narzut w transakcji zawartej na warunkach rynkowych. Ponadto przedsiębiorstwo nie dostarczyło żadnych dodatkowych dowodów, aby wykazać, że taki narzut odzwierciedla uzasadniony poziom będący przedmiotem wniosku niezależnego przedsiębiorstwa handlowego. W odniesieniu do udziału zakupionych peletów z rudy żelaza wykorzystywanych w produkcji HRFS Komisja zauważyła, że przedsiębiorstwo oddzielnie zgłosiło zakup rudy żelaza w kilku postaciach. Przedsiębiorstwo podało jednak koszt rudy żelaza wykorzystywanej w produkcji HRFS, nie dokonując bardziej szczegółowego podziału, a zatem nie było możliwe potwierdzenie bardziej szczegółowych informacji na temat zużycia peletów rudy żelaza w produkcji HRFS. Ponadto z danych zawartych w sprawozdaniu dotyczącym mocy produkcyjnych przedłożonym przez producenta eksportującego jako załącznik do jego wstępnej odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu wynikało, że wszystkie zakupione pelety z rudy żelaza zostały w pełni wykorzystane do produkcji HRFS w ilości zgłoszonej przez przedsiębiorstwo. W związku z powyższym Komisja ostatecznie odrzuciła ten argument.
- (73) Po ostatecznym ujawnieniu jeden z producentów eksportujących stwierdził, że Komisja nie powinna doliczać dodatkowych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych do jego sprzedaży krajowej dokonywanej za pośrednictwem powiązanego producenta należącego do grupy, aby uwzględnić zaangażowanie powiązanego przedsiębiorstwa handlowego. W szczególności wspomniany producent eksportujący twierdził, że przedsiębiorstwo powiązane uczestniczące w sprzedaży krajowej zafakturowało poniesione koszty sprzedaży i koszty ogólne wraz z narzutem zgodnie z polityką grupy w zakresie cen transferowych. Dlatego też producent eksportujący twierdził, że koszty poniesione przez powiązane przedsiębiorstwo handlowe były już uwzględnione w jego kosztach sprzedaży, kosztach ogólnych i administracyjnych. W tym celu producent eksportujący odniósł się do kosztu usługi grupowej poniesionego przez powiązane przedsiębiorstwo.
- (74) W pierwszej kolejności Komisja zauważyła, że przyjęła podejście zachowawcze w celu odzwierciedlenia kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych przedsiębiorstwa handlowego zaangażowanego w sprzedaż krajową, nie stosując rzeczywistych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych powiązanego producenta eksportującego, lecz koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne innego powiązanego przedsiębiorstwa należącego do grupy, którego rola ograniczała się jedynie do występowania w charakterze przedsiębiorstwa handlowego w przypadku określonych transakcji sprzedaży krajowej. W tym względzie Komisja uznała, że koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne powiązanego producenta eksportującego byłyby nieproporcjonalnie wysokie, podczas gdy koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne powiązanego przedsiębiorstwa handlowego można by uznać za uzasadnione w odniesieniu do funkcji pełnionych przez powiązanego producenta w zakresie sprzedaży krajowej. Ponadto Komisja ustaliła, że powiązany producent eksportujący rzeczywiście obciążył przedmiotowego producenta eksportującego kosztami usług grupowych. Na podstawie informacji dostarczonych przez przedsiębiorstwa Komisja nie była w stanie stwierdzić, czy usługi zafakturowane producentowi eksportującemu rzeczywiście dotyczyły kosztów poniesionych w związku z odsprzedażą produktu objętego dochodzeniem na rynku krajowym, ponieważ wszystkie zaksięgowane transakcje lub wystawione faktury oznaczono jedynie jako usługi grupowe. Ponadto wydatki na usługi grupowe zaksięgowane przez producenta eksportującego i przypisane do produktu objętego dochodzeniem stanowiły nieznaczną część sprzedaży netto. Wobec niepewności co do charakteru usług grupowych zaksięgowanych przez przedmiotowego producenta eksportującego oraz od początku konserwatywnego podejścia Komisji argument został przez nią odrzucony.

3.3. Cena eksportowa

- (75) Szczegóły dotyczące obliczania ceny eksportowej przedstawiono w motywach 50 i 51 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Wobec braku uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje tymczasowe wnioski.

3.4. Porównanie

- (76) Szczegóły dotyczące porównania wartości normalnej i ceny eksportowej przedstawiono w motywach 52–68 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

- (77) Jeden z producentów eksportujących ponownie przedstawił swój argument, że stanowi jedną jednostkę gospodarczą wraz z powiązaniem z nim przedsiębiorstwem handlowym mającym siedzibę w Turcji, które sprzedawało produkt objęty dochodzeniem do Unii w okresie objętym dochodzeniem, w związku z czym zakwestionował tymczasowe dostosowania jego ceny eksportowej na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego. Przedsiębiorstwo odniosło się do wcześniejszych spraw sądowych, w szczególności w odniesieniu do występowania ograniczonego wywozu bezpośredniego ze strony producenta, twierdząc, że jego poziom nie był wystarczający, aby odrzucić argument o jednej jednostce gospodarczej. Przedsiębiorstwo twierdziło również, że prowadzenie przez producenta bezpośredniej sprzedaży krajowej nie ma znaczenia przy ustalaniu, czy po stronie wywozu istnieje jedna jednostka gospodarcza, oraz że fakt, iż producent kontroluje powiązane przedsiębiorstwo handlowe, jest istotnym aspektem, który należy uwzględnić przy ocenie argumentu.
- (78) W uwagach przedstawionych po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący sprzeciwił się argumentowi producenta eksportującego, twierdząc, że istnienie sprzedaży bezpośredniej prowadzonej przez podmiot produkujący wskazuje, iż przedsiębiorstwo handlowe działa w charakterze powiązanego odsprzedawcy, i poparł dostosowania ceny eksportowej przez Komisję.
- (79) Komisja przeanalizowała uwagi i dowody zawarte w aktach sprawy, w szczególności umowę ramową między producentem a powiązaniem z nim przedsiębiorstwem handlowym. Komisja zauważyła, że we wspomnianej umowie ramowej ustanowiono prowizję płatną od sprzedanych towarów oraz że producent zachował obowiązki, które w normalnych okolicznościach należą do działu sprzedaży, podczas gdy obowiązki powiązanego przedsiębiorstwa handlowego odpowiadały tym należącym do przedstawiciela świadczącego usługi związane z wywozem producenta. Było to również zgodne ze stosunkowo wyższymi kosztami sprzedaży ponoszonymi przez producenta eksportującego. Nie dostarczono żadnych dalszych informacji na temat stosunku umownego między producentem a powiązaniem przedsiębiorstwem handlowym. Komisja stwierdziła zatem, że w umowie ramowej zawarto klauzule przeczące argumentowi, że rzeczywistość gospodarcza w stosunkach między powiązaniem przedsiębiorstwem handlowym a producentem stanowiła odzwierciedlenie stosunków między producentem a wewnętrznym działem sprzedaży. Producent zajmował się raczej sprzedażą bezpośrednio, podczas gdy powiązane przedsiębiorstwo handlowe wykonywało czynności związane z wywozem w imieniu producenta i w zamian za wynagrodzenie na zasadzie prowizji. W związku z ustaleniami poczynionymi na etapie tymczasowym, w których stwierdzono, że producent również prowadził sprzedaż bezpośrednią, Komisja stwierdziła, że trzeba odrzucić argument o jednej jednostce gospodarczej. Komisja potwierdziła zatem swoje tymczasowe ustalenia przedstawione w motywach 54–55 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (80) W odniesieniu do znaczenia bezpośredniej sprzedaży eksportowej po ujawnieniu ostatecznych ustaleń producent eksportujący zasadniczo powtórzył argumenty przedstawione w swoich uwagach dotyczących ujawnienia tymczasowych ustaleń, które omówiono w motywie 54 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych i w motywie 79 powyżej.
- (81) Producent eksportujący wskazał również, że ta sprzedaż eksportowa w większości nie stanowi rzeczywistej sprzedaży eksportowej, lecz miała być dokonywana na rzecz krajowych nabywców w ramach specjalnych systemów prawnych lub celnych. Komisja zauważyła, że system prawny związany ze sprzedażą eksportową nie jest decydujący dla oceny, czy sprzedaż uznaje się za sprzedaż eksportową, oraz że prowadzenie takiej bezpośredniej sprzedaży wraz ze sprzedażą prowadzoną na rynku krajowym, stanowiło dowód na to, iż producent zachował funkcje związane ze sprzedażą.
- (82) Ponadto producent eksportujący twierdził, że dokonanie całości sprzedaży krajowej bezpośrednio przez producenta, bez udziału powiązanego przedsiębiorstwa handlowego, jest nieistotne przy ustalaniu istnienia jednej jednostki gospodarczej w odniesieniu do sprzedaży eksportowej. Komisja zauważyła, że stanowi to dowód na posiadanie przez producenta kompleksowego wewnętrznego działu sprzedaży, co jest istotnym czynnikiem i zostało za taki uznane przez Sąd ⁽⁸⁾.
- (83) Producent eksportujący przedstawił kilka argumentów w odniesieniu do umowy ramowej, którą zawarł z powiązaniem z nim przedsiębiorstwem handlowym. Twierdził on, że powodem istnienia takiej umowy między producentem eksportującym a powiązaniem przedsiębiorstwem handlowym jest „posiadanie dowodów w postaci dokumentów na wypadek kontroli rządowych/podatkowych oraz wprowadzenie zasad dotyczących cen transferowych”. W tym względzie Komisja zauważyła, że chociaż umowa między producentem eksportującym a powiązaniem z nim przedsiębiorstwem handlowym może być istotna również ze względów podatkowych, nie zmniejsza to znaczenia faktu, że w umowie jasno zapisano, iż powiązane przedsiębiorstwo handlowe świadczy usługi eksportowe w zamian za wynagrodzenie w postaci prowizji na podstawie dokonanej sprzedaży. Producent eksportujący potwierdził również, że w umowie wyraźnie zapisano, iż do obowiązków producenta eksportującego (producenta) należy pozyskiwanie klientów oraz zawieranie niezbędnych umów i porozumień z tymi klientami. Komisja uznała, że świadczy to o tym,

⁽⁸⁾ PT Perindustrian dan Perdagangan Musim Semi Mas (PT Musim Mas) przeciwko Radzie Unii Europejskiej, sprawa T-26/12, wyrok Sądu z dnia 25 czerwca 2015 r., pkt 50.

że producent eksportujący ma własny, w pełni funkcjonalny dział sprzedaży na potrzeby sprzedaży eksportowej oraz że powiązane przedsiębiorstwo handlowe nie występowało w charakterze wewnętrznego działu sprzedaży producenta eksportującego. Ponadto wydaje się, że argument producenta eksportującego sugeruje, iż dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego można dokonać jedynie w sytuacjach, w których powiązanemu przedsiębiorstwu handlowemu powierza się pełen zakres czynności zwykle wykonywanych przez dział sprzedaży. Nie jest to prawdą. Art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego dotyczy prowizji naliczanych „przy danej sprzedaży” (w tym przypadku sprzedaży eksportowej), bez żadnych dodatkowych kwalifikacji w zakresie rodzaju świadczonych usług. Celem dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego jest zapewnienie, aby każda prowizja wypłacana przedstawicielowi za sprzedaż eksportową w celu wynagrodzenia usług świadczonych przez tego przedstawiciela w związku z tymi działaniami sprzedażowymi, niezależnie od charakteru tych usług, była odpowiednio dostosowana, tak aby zapewnić porównywalność ze sprzedażą krajową. W związku z tym argument ten został odrzucony.

- (84) Producent eksportujący twierdził również, że zawartego w umowie postanowienia, zgodnie z którym ewentualne zysk lub strata odnotowane w wyniku operacji związanych z wywozem produktów nie mogą pozostać po stronie powiązanego przedsiębiorstwa handlowego, nie da się pogodzić z koncepcją powiązanego przedsiębiorstwa handlowego pełniącego funkcje podobne do przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji, ponieważ przedstawiciel nie zgodziłby się, aby jego (całkowite) zyski były przekazywane z powrotem przedsiębiorstwu produkcyjnemu i aby otrzymywał on rekompensatę jedynie za wydatki związane z weryfikacją akredytyw, kompletowaniem dokumentów do odprawy celnej, przygotowaniem niezbędnej dokumentacji wywozowej i zapewnianiem pobierania płatności. Komisja zauważyła, że ustalenia finansowe między producentem eksportującym a powiązanym przedsiębiorstwem handlowym odzwierciedlają działania i funkcje, które zgodnie z umową powiązane przedsiębiorstwo handlowe zobowiązało się podjąć za wynagrodzeniem. Dostosowanie dokonane przez Komisję z zastosowaniem odpowiednio art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego miało na celu uwzględnienie tych funkcji i odzwierciedlenie właściwego wynagrodzenia za usługi świadczone w warunkach wolnorynkowych. Dlatego też fakt, że powiązane przedsiębiorstwo handlowe otrzymuje wynagrodzenie na podstawie prowizji, które obejmuje usługi eksportowe świadczone na rzecz producenta eksportującego, pokazuje, że powiązane przedsiębiorstwo handlowe wykonuje uzgodnione usługi w imieniu producenta eksportującego, jednak nie otrzymuje za to odpowiedniego wynagrodzenia, w tym rozsądnego zysku. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (85) Producent eksportujący twierdził również, że zachowanie przez niego niektórych obowiązków zwyczajowo należących do działu sprzedaży nie wyklucza możliwości stwierdzenia istnienia jednej jednostki gospodarczej. Według producenta eksportującego zgodnie z utrwalonym orzecznictwem producent i przedsiębiorstwo handlowe mogą nadal stanowić jedną jednostkę gospodarczą, nawet jeśli producent samodzielnie wykonuje pewne funkcje związane ze sprzedażą. Komisja zauważyła, że zgodnie z warunkami umowy producent eksportujący faktycznie zachował większość obowiązków zwyczajowo należących do działu sprzedaży, jeśli nie wszystkie te obowiązki. Jak już wspomniano w motywie 83 powyżej, przeczy to argumentowi producenta eksportującego, że powiązane przedsiębiorstwo handlowe należy traktować jako jego wewnętrzny dział sprzedaży. Powiązane przedsiębiorstwo handlowe, jak przypomniał sam producent eksportujący, pełni raczej funkcje dodatkowe w zakresie sprzedaży eksportowej za wynagrodzeniem lub prowizją. To właśnie te prowizje były powodem wprowadzenia dostosowania zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego.
- (86) Komisja zwróciła uwagę, że producent eksportujący wielokrotnie odwoływał się do okoliczności faktycznych występujących w dochodzeniu i wyroku w sprawie Musim Mas^(*). Zasadniczo wydaje się, że producent eksportujący sugerował, że ponieważ jego stan faktyczny nie jest podobny do sytuacji Musim Mas, dostosowanie na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego nie jest uzasadnione. Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Zasadność dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego należy zbadać na podstawie faktów występujących w każdym przypadku oraz na podstawie wszystkich dostępnych Komisji dowodów. W wyroku w sprawie Musim Mas nie określono minimalnego standardu, który trzeba by spełnić w każdym przypadku. W sprawie Musim Mas Trybunał zgodził się raczej z oceną przeprowadzoną przez Radę w oparciu o fakty odnotowane w tej sprawie. W każdym razie, jak przypomniało powyżej, kilka istotnych faktów występujących w sprawie Musim Mas występuje również w sytuacji producenta eksportującego, a w szczególności fakt istnienia umowy, która przeczy twierdzeniu, że powiązane przedsiębiorstwo handlowe było faktycznie wewnętrznym działem sprzedaży grupy.

(*) PT Perindustrian dan Perdagangan Musim Semi Mas (PT Musim Mas) przeciwko Radzie Unii Europejskiej, sprawa C-468/15P, wyrok Trybunału z dnia 26 października 2016 r.

- (87) Producent eksportujący twierdził również, że istnienie kontroli producenta eksportującego nad powiązaniem przedsiębiorstwem handlowym, fakt, że powiązane przedsiębiorstwo handlowe nie dokonuje zakupów od niepowiązanych dostawców oraz że producent eksportujący i powiązane przedsiębiorstwo handlowe mają siedzibę pod tym samym adresem, stanowią istotne czynniki przy ustalaniu istnienia jednej jednostki gospodarczej.
- (88) W tym względzie Komisja zauważyła, że nie wszystkie czynniki rozpatrywane indywidualnie muszą wskazywać, że producent eksportujący i powiązane przedsiębiorstwo handlowe nie stanowią jednej jednostki gospodarczej. Komisja musi raczej rozważyć całokształt warunków regulujących stosunki między producentem eksportującym a powiązaniem przedsiębiorstwem handlowym. Istnienie kontroli nie ma charakteru rozstrzygającego dla ustalenia, że powiązane przedsiębiorstwo handlowe nie jest wewnętrznym działem sprzedaży, a raczej świadczy różne rodzaje usług w ramach grupy, w tym przypadku usługi związane z wywozem. Fakt, że powiązane przedsiębiorstwo handlowe świadczy usługi związane z wywozem w zamian za prowizję wyłącznie na rzecz producenta eksportującego, jak również jego lokalizacja wskazują jedynie, że powiązane przedsiębiorstwo handlowe nie świadczy na tym etapie takich samych usług na rzecz innych klientów. Nie oznacza to, że powiązane przedsiębiorstwo handlowe jest wewnętrznym działem sprzedaży producenta eksportującego.
- (89) Na podstawie powyższego w tym przypadku Komisja uznała zatem, że powiązane przedsiębiorstwo handlowe pełniło funkcje przedstawiciela zajmującego się działalnością wywozową producenta eksportującego, w szczególności weryfikacją otrzymanych akredytyw, kompletowaniem i aktualizowaniem dokumentacji związanej z odprawą celną i załadunkiem, przygotowaniem niezbędnych dokumentów wywozowych po załadunku i przeprowadzaniem procedur związanych z wywozem, takich jak zapewnienie pobrania kosztów towarów. Powiązane przedsiębiorstwo handlowe otrzymywało wynagrodzenie na zasadzie prowizji na podstawie dokonanej sprzedaży. Ponieważ na takie wynagrodzenie wpływ miały stosunki wewnątrz grupy, po zastosowaniu odpowiednio art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego uznano za właściwe zastosowanie rozsądnego narzutu w celu uniknięcia zakłóceń, które mogą wystąpić w wyniku wewnętrznych ustaleń między producentem eksportującym a powiązaniem przedsiębiorstwem handlowym ⁽¹⁰⁾.
- (90) Podsumowując, ze względu na wszystkie powody wymienione w motywie 54 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych oraz w powyższych motywach 79–88 argument ten został odrzucony.
- (91) Dwóch producentów eksportujących powtórzyło argument, że Komisja powinna dokonywać obliczeń związanych z dumpingiem w ujęciu kwartalnym.
- (92) W uwagach przedstawionych po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący sprzeciwił się argumentom producentów eksportujących, twierdząc, że dokonywanie obliczeń związanych z dumpingiem w ujęciu kwartalnym nie było w tym przypadku uzasadnione, ponieważ występowanie niewielkich wahań kosztów, a także inflacja i deprecjacja liry tureckiej nie uzasadniały stosowania podejścia kwartalnego.
- (93) Komisja stwierdziła, że ponieważ żadne z tych dwóch przedsiębiorstw nie dostarczyło żadnych nowych dowodów na poparcie ich twierdzenia, które zmieniłyby ocenę Komisji, tymczasowe ustalenia zawarte w motywach 64–68 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostały potwierdzone, a argument został odrzucony.
- (94) Po ostatecznym ujawnieniu argument na rzecz obliczania dumpingu w ujęciu kwartalnym został powtórzony przez jednego producenta eksportującego. Ponadto przedsiębiorstwo porównało wahania kosztów oraz średnie stopy inflacji i dewaluacji liry tureckiej z ustalonymi marginesami podcięcia, aby wykazać domniemane znaczenie tych pierwszych. Przedsiębiorstwo zauważyło również, że chociaż Komisja przewiduje mechanizm indeksacji cen surowców w każdej procedurze dotyczącej zobowiązania cenowego, w tym przypadku przy obliczaniu marginesu dumpingu nie uwzględniono takich wahań cen.
- (95) Przedsiębiorstwo nie przedstawiło żadnych nowych informacji na uzasadnienie tego argumentu. Jak określono w motywie 68 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, Komisja uznała, że wbrew twierdzeniom producenta eksportującego wahania kwartalnych kosztów produkcji dotyczyły głównie jednego kwartału okresu objętego dochodzeniem, podczas gdy sprzedaż produktu objętego dochodzeniem trwała przez cały okres objęty dochodzeniem, oraz że całkowite wahania kosztów, stopa inflacji i dewaluacja liry tureckiej nie były na tyle wysokie, aby odejść od konsekwentnej praktyki Komisji w zakresie obliczania marginesu dumpingu w skali rocznej. Porównanie dokonane przez producenta eksportującego między poziomem marginesów podcięcia a różnicami kosztów, inflacją i dewaluacją w okresie objętym dochodzeniem nie było zasadne, ponieważ dotyczyło dwóch zupełnie różnych ocen,

⁽¹⁰⁾ W tym względzie zob. sprawozdanie zespołu orzekającego WTO, *European Union – Anti-Dumping Measures on Imports of Certain Fatty Alcohols from Indonesia* [Unia Europejska – środki antydumpingowe w odniesieniu do przywozu niektórych alkoholi tłuszczowych z Indonezji] (WT/DS442/R), 16 grudnia 2016 r., pkt 7.129.

które nie były ze sobą bezpośrednio powiązane. W odniesieniu do mechanizmów indeksacji zobowiązań cenowych Komisja zauważa, że są one niezbędne do utrzymania odpowiedniej minimalnej ceny importowej w celu uniknięcia nadużyć i obchodzenia przepisów, a tym samym odpowiedniego wyeliminowania stwierdzonych przypadków dumpingu i szkody. Ustalenie dumpingu i szkody dotyczy badania okresu przeszłego, a zatem te dwie sytuacje nie są porównywalne.

- (96) Jeden z producentów eksportujących i dwóch powiązanych producentów eksportujących zakwestionowało tymczasowe odrzucenie dostosowania z tytułu przeliczania walut, którego domagali się z powodu umów zabezpieczających związanych z prowadzoną przez nich sprzedażą do Unii. Chodziło o kurs wymiany walut, który ma być stosowany przy przeliczaniu wartości sprzedaży w walutach obcych (w tym przypadku w euro) na walutę państwa wywozu (lira turecka lub TRY). Przedsiębiorstwa powołały się na przepisy art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym „[...] gdy z daną ceną eksportową bezpośrednio związana jest sprzedaż waluty obcej na rynkach terminowych, kiedy to stosuje się kurs wymiany w sprzedaży terminowej”.
- (97) W uwagach przedstawionych po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący sprzeciwił się argumentom producentów eksportujących, twierdząc, że zabezpieczenie walutowe jest procesem wewnętrznym, a przedsiębiorstwa nie mogą argumentować, że bez niego cena sprzedaży byłaby wyższa, ponieważ nie ma dowodów na to, że klienci zapłaciliby wyższą cenę.
- (98) Komisja zwróciła uwagę, że art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego ma zastosowanie w sytuacjach, gdy do celów porównania wartości normalnej z ceną eksportową niezbędne jest przeliczanie waluty. Stałą praktyką jest dokonywanie takiego porównania w walucie państwa, którego dotyczy postępowanie. Dlatego też w tym przypadku Komisja użyła liry tureckiej jako waluty porównawczej. Oba przedsiębiorstwa twierdzą, że dostosowanie z tytułu przeliczania walut zabezpieczało te transakcje sprzedaży eksportowej, które były denominowane w euro. Ryzyko przeliczania walut wynikające z tych transakcji było we wszystkich przypadkach zabezpieczone w stosunku do dolara amerykańskiego. Ponieważ porównanie przeprowadzono w lirach tureckich, a wszystkie transakcje w euro bezpośrednio przeliczano na liry tureckie bez pośredniego przeliczania na dolary amerykańskie, podobnie jak realizowanie całej sprzedaży krajowej w lirach tureckich, Komisja uznała, że kurs wymiany między euro a dolarem amerykańskim uzgodniony w umowach zabezpieczających nie ma znaczenia do celów porównania. W związku z tym Komisja odrzuciła argument przedstawiony przez trzech producentów eksportujących.
- (99) Po ostatecznym ujawnieniu trzech producentów eksportujących ponownie przedstawili swoje argumenty za dostosowaniem z tytułu przeliczania walut w sprzedaży do Unii, aby uwzględnić operacje zabezpieczające przed ryzykiem walutowym wynikającym z transakcji w euro. Powtórzyli argument, że niezależnie od waluty użytej do porównania cen, zysk lub strata z tytułu kursu wymiany w momencie zabezpieczenia mają znaczący wpływ na porównanie cen. W szczególności przedstawili teoretyczny przykład zamówienia sprzedaży krajowej z ceną jednostkową w USD uzgodnioną w danym dniu oraz zamówienia sprzedaży eksportowej z taką samą ceną jednostkową przedstawioną jako równowartość EUR uzgodnioną w tym samym dniu. Z obliczeń przedsiębiorstw wynika, że kiedy te zamówienia sprzedaży są realizowane tego samego dnia, a wartość faktury jest przeliczana bezpośrednio z waluty ujętej na fakturze na TRY, porównanie skutkowałoby dumpingiem, mimo że cena uzgodniona w przypadku obu zamówień sprzedaży była taka sama w dniu ich dokonania. Następnie stwierdzili, że dostosowanie ze względu na zabezpieczenie powinno być dokonane na podstawie art. 2 ust. 10 lit. j) lub lit. k) rozporządzenia podstawowego.
- (100) Komisja przeanalizowała ten argument, a w szczególności przykład teoretyczny, który rzekomo dowodził, że dla celów porównania cen w umowach zabezpieczających należało uwzględnić kurs wymiany walut. Po pierwsze, Komisja zauważyła, że chociaż przykład był poprawny pod względem matematycznym, nie odzwierciedlał on rzeczywistości ani w zakresie działalności gospodarczej przedsiębiorstw, ani w zakresie obliczeń marginesu dumpingu. W szczególności przykład ten sugerował, że margines dumpingu jest obliczany poprzez porównanie dwóch indywidualnych transakcji przeprowadzonych w tym samym czasie, co nie jest prawdą, ponieważ Komisja porównuje średnią wartość normalną i średnią cenę eksportową ustaloną w okresie objętym dochodzeniem dla każdego typu produktu. Po drugie, w przykładzie założono, że wszystkie zamówienia sprzedaży zawarte w danym dniu są realizowane w podobnym czasie, co okazało się błędnym założeniem. W istocie jeden z producentów eksportujących przedstawił osobny argument, że czas realizacji między zakończeniem produkcji a odbiorem towarów przez klienta był znacznie dłuższy w przypadku sprzedaży na rynku krajowym niż przypadku sprzedaży eksportowej. W związku z tym przykład podany przez przedsiębiorstwa okazał się nieadekwatny do omawianej sytuacji. Ponadto żadne z przedsiębiorstw nie przedstawiło dowodów na to, że ich transakcje sprzedaży eksportowej denominowane

w EUR były pierwotnie negocjowane na podstawie ceny w USD. Przeciwnie, umowy sprzedaży lub zamówienia sprzedaży w ramach tych transakcji sprzedaży eksportowej były bezpośrednio denominowane w EUR bez żadnego odniesienia do USD. Przeliczanie z EUR na TRY za pośrednictwem USD uznano zatem za nieistotne. W związku z tym Komisja odrzuciła twierdzenie dotyczące dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego.

- (101) Ponadto, chociaż przedsiębiorstwa twierdziły, że są w stanie powiązać transakcje wywozowe z indywidualnymi operacjami zabezpieczającymi, transakcje te mogły być, a w wielu przypadkach były, dostosowywane po sprzedaży w zależności od kształtowania się prognoz finansowych i w celu maksymalizacji zysku przedsiębiorstw. Komisja nie uznała zatem, że zabezpieczenie może być bezpośrednio powiązane z daną sprzedażą eksportową i że uwzględnienie ceny sprzedaży terminowej groziłoby zakłóceniem rzeczywistej ceny eksportowej.
- (102) Komisja odrzuciła również ten argument na podstawie art. 2 ust. 10 lit. k), ponieważ przedsiębiorstwa nie przedstawiły żadnych dowodów na to, że ich działalność w zakresie zabezpieczenia walutowego spowodowała, że klienci stale płacili różne ceny na rynku krajowym.
- (103) Dwóch producentów eksportujących sprzeciwiło się tymczasowemu odrzuceniu niektórych dostosowań, o które wnioskowali w odniesieniu do sprzedaży krajowej: jedno związane było z istnieniem systemu zwrotu ceł przywozowych, a drugie dotyczyło dostosowania kosztu utrzymania zapasów. Jeden z nich zakwestionował również warunki płatności zastosowane przez Komisję do obliczania krajowych kosztów kredytu.
- (104) W uwagach przedstawionych po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący sprzeciwił się argumentom producentów eksportujących. W odniesieniu do zwrotu opłat przywozowych stwierdził, że czysto teoretyczne koszty nie mogą być wykorzystane jako dostosowanie, ponieważ nie jest możliwe ustalenie wyraźnego związku między produktami wywozonymi a cłami niezapłaconymi od przywożonych materiałów do produkcji. W odniesieniu do kosztu utrzymania zapasów skarżący poparł odrzucenie przez Komisję takiego dostosowania, ponieważ przedsiębiorstwo objęte postępowaniem nie wykazało, że ceny krajowe są wyższe w przypadku produktów, które są dłużej przechowywane w magazynie.
- (105) Ponieważ przedsiębiorstwa nie dostarczyły żadnych nowych dowodów dotyczących dostosowania z tytułu zwrotu opłat przywozowych, które mogłyby uzasadniać zmianę tymczasowej oceny Komisji, ustalenia zawarte w motywach 60–63 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostały potwierdzone, a powyższy argument został odrzucony. Dostosowanie kosztu utrzymania zapasów, o które wnioskował jeden z producentów eksportujących na podstawie art. 2 ust. 10 lit. k) rozporządzenia podstawowego, odnosi się do faktu, że w przypadku części sprzedaży krajowej klienci spóźniali się z odbiorem towarów, które w związku z tym były przechowywane dłużej w magazynie przedsiębiorstwa. W odniesieniu do tego argumentu Komisja stwierdziła, że ponieważ przedsiębiorstwo nie było w stanie powiązać tego domniemanego kosztu z indywidualnymi transakcjami sprzedaży lub z konkretnymi klientami, ani też nie było w stanie wykazać, że koszt utrzymania zapasów miał wpływ na ceny krajowe, argument ten musiał zostać odrzucony. W odniesieniu do warunków płatności stosowanych przy obliczaniu krajowych kosztów kredytu przedsiębiorstwo objęte postępowaniem nie przedstawiło żadnych nowych dowodów, które zmieniłyby tymczasowe podejście Komisji, tj. zastąpienie zgłoszonych warunków płatności, które podczas zdalnej kontroli krzyżowej okazały się niezgodne z warunkami uzgodnionymi w powiązanych umowach sprzedaży, dokładniejszym zestawem warunków płatności dostarczonym przez przedsiębiorstwo i zweryfikowanym krzyżowo podczas zdalnej kontroli krzyżowej. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.
- (106) Po ostatecznym ujawnieniu jeden z producentów eksportujących ponownie przedstawił argument, że w odniesieniu do jego sprzedaży krajowej należy uwzględnić dostosowania z tytułu zwrotu opłat przywozowych i kosztów przechowywania zapasów, i ponownie zakwestionował warunki płatności zastosowane przez Komisję do obliczenia krajowych kosztów kredytu.
- (107) W odniesieniu do dostosowania z tytułu zwrotu opłat przywozowych powtórzył on argument, że bez względu na to, czy należności celne przywozowe zostały rzeczywiście zapłacone czy nie, istnienie należności celnych przywozowych nałożonych na materiał do produkcji ma wpływ na cenę pobieraną przez krajowych dostawców tego materiału do produkcji.

- (108) W odniesieniu do dostosowania z tytułu kosztów utrzymywania zapasów przedsiębiorstwo powtórzyło argument, że dostosowanie ze względu na takie koszty ma podobny charakter do dostosowania ze względu na koszty kredytu, ponieważ oba są powiązane z opóźnieniem w płatnościach. Twierdziło ponadto, że odrzucenie takiej krajowej ulgi jest niespójne z zaakceptowaniem ulgi wywozowej na koszty przestoju w sprzedaży do Unii, argumentując, że w obu przypadkach występuje opóźnienie w dostarczeniu towarów, które generuje dodatkowe koszty.
- (109) W odniesieniu do warunków płatności stosowanych do obliczania krajowych kosztów kredytu, przedsiębiorstwo powtórzyło, że Komisja powinna była obliczyć koszty kredytu na podstawie uzgodnionych warunków płatności, a nie tego, kiedy faktycznie dochodzi do płatności, ponieważ tylko uzgodnione warunki płatności mogą mieć wpływ na określenie ceny.
- (110) Z odpowiedzi na te uwagi, w odniesieniu do domniemanego dostosowania ze względu na zwrot opłat przywozowych, w związku z tymczasowym uznaniem przez Komisję, że teoretycznego kosztu nie można uwzględniać w obliczeniach, wynikało, że wbrew twierdzeniom przedsiębiorstwa, w cenach sprzedaży krajowej stosowanych przez producenta eksportującego nie uwzględniano kwoty wnioskowanego zwrotu opłat przywozowych, co w przeciwnym razie spowodowałoby, że sprzedaż przyniosłaby straty. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (111) W odniesieniu do dostosowania dotyczącego kosztów utrzymania zapasów Komisja zauważyła, że chociaż dodatkowe koszty magazynowania towarów, które są odbierane z opóźnieniem przez klientów, uwzględniono już w ogólnych kosztach sprzedaży, dostosowanie wnioskowane w celu pokrycia wynikającej z tego odroczonej płatności, które przedsiębiorstwo porównało do dostosowania ze względu na koszty kredytu, nie może zostać przyznane, ponieważ przedsiębiorstwo nie uwzględniło ewentualnego opóźnionego odbioru w momencie zawierania umowy sprzedaży ani nie było w stanie powiązać go z żadnym klientem ani z żadną konkretną transakcją, co potwierdza, że wnioskowane dostosowanie nie miało odzwierciedlenia w cenie sprzedaży. W przeciwieństwie do kosztów przestoju, które przedsiębiorstwo przypisało tylko do tych transakcji wywozowych, w przypadku których opłaty przestojowe rzeczywiście uiszczono, przedsiębiorstwo nie było w stanie wykazać żadnej zgodności między deklarowanymi kosztami utrzymania zapasów a tym, na które rzeczywiste transakcje miały one rzekomo wpływ. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (112) W odniesieniu do warunków płatności stosowanych do obliczania kosztów kredytu krajowego Komisja uznała, że rzeczywiste warunki płatności przedstawione przez przedsiębiorstwo były bardziej dokładne, ponieważ warunki płatności, które zgłoszono jako uzgodnione w zamówieniach sprzedaży, okazały się niezgodne z warunkami płatności rzeczywiście uzgodnionymi w powiązanych zamówieniach sprzedaży w odniesieniu do próby transakcji. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (113) Jedna grupa producentów eksportujących sprzeciwiła się tymczasowemu odrzuceniu argumentu o dostosowaniu rozliczenia sprzedaży krajowej dokonanej na podstawie art. 2 ust. 10 lit. c) rozporządzenia podstawowego w celu odzwierciedlenia rabatów przyznanych rzekomo po wystawieniu faktur.
- (114) W trakcie dochodzenia, w tym w odpowiedzi na żądanie podczas zdalnej kontroli krzyżowej, przedsiębiorstwo wyjaśniło, że nie było w stanie powiązać zaksięgowanego dostosowania rozliczeń z poszczególnymi transakcjami. Na przykład nie można było zidentyfikować not debetowych lub kredytowych odnoszących się do konkretnych faktur, których wartość miała być skorygowana za pomocą dostosowań rozliczeń. Komisja stwierdziła zatem, że wnioskowane dostosowanie nie było wystarczająco uzasadnione i potwierdziła odrzucenie tego argumentu.
- (115) Dwóch powiązanych producentów eksportujących zakwestionowało wstępne obliczenie kosztów kredytu związanych ze sprzedażą do Unii. W szczególności przedsiębiorstwa te twierdziły, że Komisja błędnie zastosowała taką samą stopę procentową Banku Centralnego Turcji dla EUR i USD w odniesieniu do wszystkich producentów eksportujących objętych próbą, argumentując, że Komisja nie odzwierciedliła faktu, że stopy procentowe kredytów zależą od specyfiki przedsiębiorstw i ich sytuacji finansowej. Zdaniem tych przedsiębiorstw należało zamiast tego zastosować faktyczne stopy procentowe mające zastosowanie do kredytów udzielonych przedsiębiorstwom.
- (116) W uwagach przedstawionych po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący sprzeciwił się argumentowi producentów eksportujących i stwierdził, że tymczasowa decyzja Komisji o zastosowaniu jednakowych stóp procentowych Banku Centralnego Turcji była przejrzysta i obiektywna oraz że powinna zostać podtrzymana.
- (117) Komisja przeanalizowała ten argument i stwierdziła, że w przypadku kredytów zaciągniętych przez jednego z powiązanych producentów eksportujących po cenie rynkowej od niezależnych banków istotnie uzasadnione było zastosowanie umownej stopy procentowej dla USD faktycznie zapłaconej przez producenta w odniesieniu do kredytów krótkoterminowych w celu obliczenia jego kosztów kredytu. W związku z tym uwzględniono tę zmianę w ostatecznych obliczeniach. W odniesieniu do kredytu zaciągniętego w banku powiązanym z producentem Komisja stwierdziła jednak, że zastosowanie średniej stopy procentowej Banku Centralnego Turcji dla EUR było uzasadnione,

ponieważ stopa umowna nie odzwierciedlała warunków rynkowych. Drugi producent eksportujący należący do grupy nie miał żadnych niespłaconych kredytów w okresie objętym dochodzeniem, w związku z czym nie było możliwe zastosowanie stopy procentowej specyficznej dla danego przedsiębiorstwa jako wskaźnika zastępczego do obliczenia odliczenia z tytułu kosztów kredytu. Uzasadnione było zatem zastosowanie średnich stóp procentowych Banku Centralnego Turcji.

- (118) Po ostatecznym ujawnieniu obaj powiązani producenci eksportujący twierdzili, że Komisja powinna była zastosować taką samą stopę procentową dla USD w odniesieniu do obu producentów należących do grupy, ponieważ ich warunki finansowania były identyczne. W szczególności jeden producent eksportujący przedstawił dodatkowe informacje wskazujące, że jeden z kredytów zgłoszonych przez powiązanego producenta eksportującego został w praktyce wykorzystany przez tego pierwszego producenta eksportującego.
- (119) Komisja oceniła ten argument i zauważyła, że warunki finansowania dla tego producenta eksportującego nie były takie same jak dla drugiego przedsiębiorstwa należącego do grupy, o czym świadczy fakt, że stopa procentowa mająca zastosowanie do kredytu producenta eksportującego, o którym mowa, była wyższa niż średnia stopa procentowa pozostałych kredytów, oraz że stopa ta nie obejmowała jeszcze narzutu naliczanego za usługi wspólne na poziomie siedziby głównej, co wyjaśniły przedsiębiorstwa w trakcie zdalnej kontroli krzyżowej i powtórzyły w swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia. W świetle tych faktów Komisja odrzuciła ten argument.
- (120) Ponadto jeden producent eksportujący twierdził, że Komisja powinna była zastosować stopy procentowe kredytów przedsiębiorstwa, ponieważ zaakceptowała ona takie podejście w odniesieniu do innego producenta eksportującego objętego próbą.
- (121) Komisja uznała te dwie sprawy za różne. Drugi producent eksportujący przedstawił informacje na temat własnych kredytów w początkowej odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, natomiast przedsiębiorstwo, o którym mowa, nie ujawniło istnienia żadnych kredytów krótkoterminowych. Przedsiębiorstwo to zaproponowało zamiast tego zastosowanie międzybankowych stóp procentowych w celu określenia kosztów kredytu. Komisja uznała, że przedsiębiorstwo to nie byłoby w stanie uzyskać kredytu po międzybankowych stopach procentowych, w związku z czym zastąpiła te stopy procentowe średnią stopą procentową krótkoterminowych kredytów komercyjnych, opublikowaną przez Bank Centralny Turcji.
- (122) Ponadto Komisja oceniła nowe informacje przedstawione przez wspomnianego producenta eksportującego w uwagach dotyczących ujawnienia tymczasowych ustaleń i uzupełnione w uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia. Komisja uznała, że w świetle sprzecznych informacji przekazanych we wstępnej odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu oraz na późniejszym etapie dochodzenia tymczasowej decyzji Komisji o zastosowaniu stóp procentowych opublikowanych przez Bank Centralny Turcji w celu określenia kosztów kredytu nie można uznać za nieracjonalną. W związku z powyższym Komisja odrzuciła ten argument.
- (123) Dwóch powiązanych producentów eksportujących stwierdziło brak spójności kursów wymiany walut między danymi dotyczącymi kosztów i sprzedaży. W odniesieniu do danych dotyczących sprzedaży zastosowano średni miesięczny kurs walut, natomiast do danych dotyczących kosztów – średni roczny kurs walut.
- (124) W uwagach przedstawionych po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący sprzeciwił się argumentowi producentów eksportujących i poparł tymczasowe podejście Komisji do zastosowanych kursów wymiany. Jego zdaniem koszty (które są wykazywane w księgach rachunkowych przedsiębiorstw przez dłuższy okres) powinny być obliczane w ujęciu rocznym i przeliczane z zastosowaniem średniego kursu wymiany w odniesieniu do okresu objętego dochodzeniem, zaś dochód związany ze sprzedażą powinien być przeliczany w momencie wygenerowania dochodu z zastosowaniem kursów miesięcznych lub nawet dziennych.
- (125) Komisja przeanalizowała ten argument i uznała go za uzasadniony. W związku z tym argument ten został przyjęty i w ostatecznych obliczeniach zastosowano średnie miesięczne kursy walutowe do przeliczenia danych dotyczących zarówno kosztów, jak i sprzedaży przedsiębiorstw.
- (126) Po ostatecznym ujawnieniu producenci eksportujący twierdzili, że ponieważ przedstawili wszystkie dane istotne dla obliczenia dumpingu w USD, zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego nie ma potrzeby ich przeliczania z USD na TRY do celów porównania cen. Przedsiębiorstwa odniosły się następnie do art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym „koszty oblicza się zazwyczaj w oparciu o zapisy księgowe przechowywane przez stronę, wobec której toczy się dochodzenie”, podczas gdy po przeliczeniu z USD na TRY kwoty kosztów produkcji zastosowane przez Komisję do obliczenia ich wartości normalnych różniły się od kwot ujętych w dokumentacji księgowej przedsiębiorstw.

- (127) Po pierwsze, Komisja zauważyła, że producenci eksportujący prowadzili transakcje w USD, EUR i TRY. W związku z tym przeliczanie walut było konieczne w celu wyrażenia wartości w jednej walucie, która umożliwiłaby porównanie. Po drugie, Komisja nie zakwestionowała faktu, że przedsiębiorstwa same przeliczyły wszystkie wartości na USD, ponieważ dolar amerykański (USD) był walutą księgową przedsiębiorstw. Komisja uznała jednak za właściwe zastosowanie waluty państwa, którego dotyczy postępowanie, do celów porównania wartości normalnej z ceną eksportową. Wreszcie, ponieważ przedsiębiorstwa zgłosiły koszt produkcji w USD, Komisja uznała za uzasadnione – również po otrzymaniu uwag przedsiębiorstw dotyczących ujawnienia tymczasowych ustaleń – przeliczenie danych na TRY z zastosowaniem miesięcznych kursów wymiany. Ponieważ przedsiębiorstwa nie dostarczyły pełnego zestawu informacji na temat kosztów produkcji w TRY, nie można było uwzględnić żadnych różnic w wartościach wyrażonych w TRY jako w walucie uzupełniającej stosowanej w ich dokumentacji księgowej. W związku z tym Komisja odrzuciła to twierdzenie.
- (128) Po ostatecznym ujawnieniu jeden producent eksportujący twierdził, że przy obliczaniu ceny jego sprzedaży do Unii Komisja nie powinna była dokonywać pewnych odliczeń, tj. odliczenia opłaty za członkostwo w stowarzyszeniu eksportowym i ryczałtowej opłaty eksportowej.
- (129) Komisja zauważyła, że producent eksportujący wysunął ten argument również w swoich uwagach dotyczących ujawnienia tymczasowych ustaleń oraz że odliczenia omówiono podczas posiedzenia wyjaśniającego zorganizowanego po ujawnieniu tymczasowych ustaleń.
- (130) Na posiedzeniu wyjaśniającym przedsiębiorstwo potwierdziło, że opłatę za członkostwo w stowarzyszeniu eksportowym uiszczano z tytułu członkostwa w ÇİB. Przedsiębiorstwo wyjaśniło ponadto, że opłatę uiszczano jako odsetek wartości każdej transakcji wywozowej. W związku z tym Komisja uznała, że opłata za członkostwo w stowarzyszeniu eksportowym była kosztem, który przedsiębiorstwo ponosiło wyłącznie w związku z transakcjami wywozowymi, oraz że jego wysokość zależała od poziomu wywozu przedsiębiorstwa. Ponadto wartość odliczenia można ustalić dla każdej transakcji wywozowej z osobna na podstawie jej wartości.
- (131) W odniesieniu do odliczenia ryczałtowej opłaty eksportowej przedsiębiorstwo twierdziło, że niewłaściwe jest odliczanie jej wartości od ceny eksportowej, ponieważ dotyczy ona jedynie korzyści podatkowej, a nie faktycznego wydatku przedsiębiorstwa. W uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia przedsiębiorstwo odniosło się do tureckich przepisów⁽¹¹⁾, zgodnie z którymi każdy eksporter może odliczyć 0,5 % swoich przychodów ze sprzedaży eksportowej w celu odzwierciedlenia wydatków, które zostały poniesione, ale nie mogły zostać zaksięgowane w inny sposób ze względu na brak odpowiedniej dokumentacji. W związku z tym Komisja uznała, że odliczenie ryczałtowej opłaty eksportowej stanowi wydatek faktycznie poniesiony w związku z transakcjami sprzedaży eksportowej przedsiębiorstwa, w odniesieniu do których przedsiębiorstwo nie dysponowało odpowiednią dokumentacją i które nie mogły zostać zaksięgowane w żadnym innym rachunku wydatków. Ponadto Komisja była w stanie określić wartość odliczenia dla każdej transakcji z osobna.
- (132) W związku z tym Komisja odrzuciła argument dotyczący odliczenia opłaty za członkostwo w stowarzyszeniu eksportowym i ryczałtowej opłaty eksportowej.

3.5. Margines dumpingu

- (133) Jak opisano szczegółowo w motywach 28–132 powyżej, Komisja uwzględniła uwagi zainteresowanych stron przedstawione po ujawnieniu tymczasowych ustaleń i odpowiednio przeliczyła marginesy dumpingu.
- (134) Ostateczne marginesy dumpingu, wyrażone jako odsetek ceny CIF (koszt, ubezpieczenie, fracht) na granicy Unii przed ocleniem, są następujące:

Przedsiębiorstwo	Ostateczny margines dumpingu
Çolakoğlu Metalurji A.Ş.	7,3 %
Grupa Erdemir: — Ereğli Demir ve Çelik Fabrikalari T.A.S. — İskenderun Demir ve Çelik A.Ş.	5,0 %

⁽¹¹⁾ Art. 40 ustawy nr 193 z dnia 6 stycznia 1961 r. o podatku dochodowym, zmienionej ustawą nr 4108 z czerwca 1995 r.

Habaş Sinai Ve Tibbi Gazlar İstihsal Endüstrisi A.Ş.	4,7 %
Ağır Haddecilik	5,7 %
Borçelik Çelik Sanayii Ticaret A.Ş.	5,7 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	7,3 %

- (135) Obliczenia indywidualnych marginesów dumpingu, w tym korekty i dostosowania dokonane w następstwie uwag przedstawionych przez zainteresowane strony po ujawnieniu tymczasowych ustaleń i ostatecznym ujawnieniu, zostały ujawnione producentom eksportującym objętym próbą.

4. SZKODA

4.1. Definicja przemysłu Unii i produkcji unijnej

- (136) W okresie objętym dochodzeniem w UE-27 produkt podobny wytwarzało 21 znanych producentów należących do 14 grup. Producenci ci reprezentują przemysł Unii w rozumieniu art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.
- (137) Zgodnie z ustaleniami w przypadku UE-27 całkowita produkcja unijna, w tym produkcja na rynek sprzedaży wewnętrznej, w okresie objętym dochodzeniem wyniosła 71–74,5 mln ton.
- (138) Wszyscy trzej producenci unijni dobrani do próby reprezentowali 34–38 % całkowitej produkcji unijnej produktu podobnego w UE-27. Ich produkcja stanowiła 40–44 % wielkości sprzedaży unijnej producentów, którzy się zgłosili w kontekście analizy sytuacji przeprowadzonej przed wszczęciem postępowania.

4.2. Określenie właściwego rynku unijnego

- (139) Rząd Turcji uznał, że Komisja nie wyjaśniła w sposób zadowalający, dlaczego konieczne było oddzielne zbadanie danych dotyczących wolnego rynku i danych dotyczących sprzedaży wewnętrznej. Zdaniem rządu Turcji wyjaśnienia przedstawione przez Komisję były sprzeczne z ustaleniami zespołu rozstrzygającego WTO dotyczącymi środków wprowadzonych przez Maroko w odniesieniu do stali walcowanej na gorąco z Turcji oraz Organu Apelacyjnego w sprawie środków wprowadzonych przez Stany Zjednoczone w odniesieniu do stali walcowanej na gorąco, z których to ustaleń wynikało, że organy prowadzące dochodzenie powinny zasadniczo zbadać w taki sam sposób wszystkie segmenty przemysłu, jak również przemysł jako całość albo przedstawić zadowalające wyjaśnienie, dlaczego tak nie uczyniły.
- (140) Aby przedstawić możliwie najbardziej kompletny obraz przemysłu Unii, Komisja uzyskała dane dotyczące całej produkcji produktu objętego postępowaniem i określiła, czy produkcja była przeznaczona na wewnętrzne potrzeby, czy na wolny rynek. W przypadku niektórych wskaźników szkody, o których mowa w motywie 82 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych, Komisja oddzielnie zbadała dane odnoszące się do wolnego rynku i dane odnoszące się do rynku sprzedaży wewnętrznej oraz przeprowadziła analizę porównawczą tam, gdzie było to możliwe i uzasadnione. Jeżeli chodzi o wskaźniki ekonomiczne, o których mowa w motywie 83 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych, Komisja mogła przeprowadzić konstruktywną ocenę, jedynie odnosząc się do całościowej działalności przemysłu Unii. W związku z tym Komisja uznała swoją analizę za zgodną z orzecznictwem sądów unijnych i WTO ⁽¹²⁾.
- (141) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Turcji podkreślił, że Komisja działała niezgodnie z orzecznictwem WTO, ponieważ (i) nie przeanalizowała oddzielnie danych dotyczących cen sprzedaży, kosztów produkcji, wzrostu, wielkości wywozu i cen, rentowności, zwrotu z inwestycji i przepływów pieniężnych oraz (ii) nie przedstawiła żadnego wyjaśnienia, dlaczego zbadała jedynie dane dotyczące wolnego rynku zamiast przeprowadzić odrębne i porównywalne badanie. Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem, ponieważ, zgodnie z wyjaśnieniami przedstawionymi w powyższym motywie, odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu przedłożone przez producentów unijnych objętych próbą umożliwiły analizę cen sprzedaży, wielkości sprzedaży i rentowności na wolnym rynku w porównaniu z innymi rynkami. Fakt, że tabela 10 przedstawia ceny sprzedaży na wolnym rynku, nie oznacza, że ceny sprzedaży na rynku sprzedaży wewnętrznej nie zostały zbadane.

⁽¹²⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-315/90, Gimelec/Komisja, EU:C:1991:447, pkt 21–29; sprawozdanie Organu Apelacyjnego WTO z dnia 24 lipca 2001 r., Stany Zjednoczone – Środki antydumpingowe w odniesieniu do określonych wyrobów ze stali walcowanej na gorąco pochodzących z Japonii, WT/DS184/AB/R, pkt 181–215.

- (142) Wobec braku innych uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 78–83 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.3. Konsumpcja w Unii

4.3.1. Konsumpcja w Unii na wolnym rynku

- (143) Konsumpcja w UE-27 na wolnym rynku kształtowała się w okresie badanym następująco:

Tabela 1

Konsumpcja w Unii na wolnym rynku (w tonach)

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Konsumpcja w Unii na wolnym rynku	33 mln – 34 mln	32 mln – 33 mln	34 mln – 35 mln	33 mln – 34 mln
Indeks	100	96	102	99

Źródło: Eurofer, producenci unijni objęci próbą i Eurostat.

- (144) W latach 2016–2018 konsumpcja na wolnym rynku wzrosła o 2 %, ale następnie spadła. Konsumpcja łączna na wolnym rynku w okresie badanym spadła o 1 %.

4.3.2. Konsumpcja własna na rynku Unii

- (145) W UE-27 unijna konsumpcja własna w okresie badanym kształtowała się następująco:

Tabela 2

Konsumpcja własna na rynku Unii (w tonach)

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Konsumpcja własna w Unii	42,5 mln – 45,5 mln	44 mln – 47 mln	43,5 mln – 46,5 mln	39,5 mln – 42,5 mln
Indeks	100	103	102	93

Źródło: Eurofer i producenci unijni objęci próbą.

- (146) Konsumpcja własna nieznacznie wzrosła w pierwszej połowie okresu objętego dochodzeniem, po czym spadła. Całkowita konsumpcja własna zmalała o 7 punktów procentowych w okresie badanym.

4.3.3. Konsumpcja całkowita

- (147) Całkowita konsumpcja w UE-27 (suma konsumpcji własnej i konsumpcji na wolnym rynku) kształtowała się w okresie badanym następująco:

Tabela 3

Całkowita konsumpcja (na wolnym rynku i na rynku sprzedaży wewnętrznej) (w tonach)

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Całkowita konsumpcja w Unii	78 mln – 81 mln	78 mln – 81 mln	80 mln – 83 mln	74 mln – 77 mln
Indeks	100	100	102	95

Źródło: Eurofer, producenci unijni objęci próbą i Eurostat.

- (148) Z powyższej tabeli wynika, że konsumpcja łączna wzrosła nieznacznie w 2018 r., ale zmalała o 5 % w porównaniu z 2016 r. Konsumpcja własna stanowiła 59 % całkowitej konsumpcji w okresie objętym dochodzeniem.

4.4. Przywóz z Turcji

4.4.1. Wielkość i udział w rynku przywozu z Turcji

(149) Przywóz z Turcji do UE-27 kształtował się w następujący sposób:

Tabela 4

Wielkość przywozu i udział w rynku

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Wielkość przywozu z Turcji (w tonach)	934 651	1 738 017	2 779 174	2 767 658
Indeks	100	186	297	296
Udział w rynku na wolnym rynku (%)	2,8–3,1	5,3–5,6	7,8–8,1	8,2–8,5
Indeks	100	190–220	270–300	270–300

Źródło: Eurofer, producenci unijni objęci próbą i Eurostat.

- (150) Przywóz z Turcji wzrósł o 196 % w okresie badanym, a tym samym niemal trzykrotnie zwiększył się jego udział w wolnym rynku.
- (151) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji stwierdził, że przywóz z Turcji nie przejął udziału w rynku przemysłu Unii, a jedynie zmniejszył nieco udział państw trzecich, co nie mogło mieć żadnego wpływu na producentów unijnych.
- (152) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Turcji dodał, że przeprowadzona przez Komisję analiza wielkości przywozu z Turcji dotyczyła konkretnego okresu, i zwrócił się do Komisji o przeanalizowanie raczej rozwoju sytuacji na podstawie danych kwartalnych z lat 2019 i 2020 oraz spadku przywozu po okresie objętym dochodzeniem. Komisja zauważyła, że podejście rządu Turcji nie może podważyć faktu, że przywóz z Turcji zwiększał się rok do roku w latach 2016–2018, o 196 % w okresie badanym, oraz że prawie trzykrotnie zwiększył się jego udział w wolnym rynku.
- (153) Biorąc pod uwagę charakter tych uwag, odniesiono się do nich w sekcji 5 poniżej.

4.4.2. Ceny przywozu z Turcji oraz podcięcie cenowe

- (154) Komisja ustaliła ceny przywozu na podstawie danych Eurostatu. Średnia ważona cena przywozu z Turcji do UE-27 kształtowała się następująco:

Tabela 5

Ceny importowe (EUR/t)

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Turcja	363	490	538	492
Indeks	100	135	148	136

Źródło: Eurostat.

- (155) W okresie objętym dochodzeniem średnie ceny przywozu z Turcji wzrosły z 363 EUR/t w 2016 r. do 492 EUR/t, co stanowiło wzrost o 36 %. Odzwierciedlona w tabeli 10 różnica między średnimi cenami przywozu towarów po cenach dumpingowych a średnimi cenami sprzedaży przemysłu unijnego w Unii w okresie objętym dochodzeniem była znaczna (7,8 %).
- (156) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji stwierdził, że ceny przywozu z Turcji nie mogły spowodować szkody dla producentów unijnych. Biorąc pod uwagę charakter tych uwag, odniesiono się do nich w sekcji 5 poniżej.
- (157) Obliczenia marginesu podcięcia cenowego zostały skorygowane w celu odzwierciedlenia sytuacji na poziomie UE-27 i Komisja ustaliła, że przywóz po cenach dumpingowych dokonywany przez producentów eksportujących objętych próbą wykazał średnie ważone marginesy podcięcia cenowego wynoszące od 1,2 % do 2 %. Ponieważ rynek HRFS jest bardzo wrażliwy na ceny, a konkurencja opiera się w dużej mierze na cenie, Komisja uznała takie marginesy podcięcia cenowego za znaczące.
- (158) Po ostatecznym ujawnieniu Eurofer podkreślił, że biorąc pod uwagę charakter rynku i istnienie znaczącej konkurencji cenowej, nawet stosunkowo niski poziom podcięcia cenowego może być znaczący. Rząd Turcji stwierdził jednak, że uznanie ustalonych marginesów podcięcia cenowego za znaczące opierało się jedynie na domniemaniu, ponieważ brakowało w nim odpowiedniej oceny lub kryteriów określających, jaki margines należy uznać za znaczący. Komisja odrzuciła ten argument jako bezzasadny. Zmiany na rynku i zmiany źródeł przywozu wykazane w tabeli 14 potwierdzają znaczenie ceny na rynku HRFS. Ponadto, jak przyznał sam rząd Turcji, niewielka różnica cen pociągnęła za sobą wzrost udziału przywozu z Turcji w rynku ⁽¹³⁾.
- (159) Po ostatecznym ujawnieniu grupy Erdemir i Colakoglu stwierdziły, że ustalając podcięcie cenowe na poziomie 66,1 % (grupa Colakoglu) lub 69,5 % (grupa Erdemir) sprzedaży producenta unijnego objętego próbą, Komisja nie ustaliła podcięcia cenowego w odniesieniu do produktu jako całości, a tym samym naruszyła art. 3 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Ich zdaniem nie można wykluczyć, że ustalone marginesy podcięcia cenowego byłyby inne, gdyby Komisja zbadała wpływ ceny na podstawie całej sprzedaży producentów unijnych objętych próbą. Komisja odrzuciła ten argument jako bezzasadny, ponieważ w rozporządzeniu podstawowym nie wymaga się, aby ustalenie podcięcia cenowego opierało się na całej sprzedaży producentów unijnych objętych próbą. Analiza cen opiera się raczej na porównaniu między modelami wywozonymi do Unii a produktem podobnym i w przypadku porównania sprzedaży eksportowej producentów eksportujących ze sprzedażą przemysłu Unii naturalne jest, że nie wszystkie modele sprzedawane przez wszystkich (trzech) producentów unijnych objętych próbą są również wywożone do Unii przez każdego z tych producentów eksportujących z osobna. W każdym razie Komisja przypomniała, że odzwierciedlona w tabeli 10 różnica między średnimi cenami przywozu towarów po cenach dumpingowych a średnimi cenami sprzedaży przemysłu unijnego w Unii w okresie objętym dochodzeniem była znaczna (7,8 %).

4.5. Sytuacja gospodarcza przemysłu Unii

4.5.1. Uwagi ogólne

- (160) Komisja przypomina, że na początkowym etapie skarżący zwrócił się do Komisji o rozpoczęcie oceny tendencji w zakresie szkody od 2017 r., uzasadniając to tym, że 2016 r. (pierwszy rok okresu badanego w niniejszym dochodzeniu) był „rokiem niereprezentatywnym”, ponieważ stwierdzono, że przemysł Unii poniósł szkodę w wyniku przywozu towarów po cenach dumpingowych i subsydiowanych z szeregu źródeł. Komisja przyznała, że zmianę wskaźników szkody poczynając od 2016 r. zakłócał fakt, że w 2016 r. sytuacja przemysłu Unii nadal była pod wpływem przywozu towarów po cenach dumpingowych i subsydiowanych, natomiast po nałożeniu ostatecznych środków antydumpingowych i wyrównawczych na ten przywóz w 2017 r. przemysł Unii wykazywał wyraźne oznaki poprawy sytuacji. Komisja postanowiła jednak przedstawić dane zgodnie ze swoją normalną praktyką, która polega na uwzględnieniu, oprócz okresu objętego dochodzeniem, trzech lat kalendarzowych poprzedzających okres objęty dochodzeniem. W związku z tym Komisja uwzględniła w okresie badanym również rok 2016.

⁽¹³⁾ Ostatni akapit na s. 14 dokumentu o numerze referencyjnym t21.000916 w aktach nieopatrzonej klauzulą poufności (oświadczenie przekazane przez rząd Turcji).

- (161) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń ÇİB stwierdziło, że odniosło wrażenie, iż niektóre aspekty analizy szkody wykluczają dane za 2016 r., co zniekształciło ocenę szkody przeprowadzoną przez Komisję. Po ostatecznym ujawnieniu strona wyjaśniła, że kwestionowała brak oceny wskaźników z 2016 r., w szczególności wskaźników wskazujących na pozytywną tendencję po 2016 r. (np. wielkość sprzedaży przemysłu Unii na wolnym rynku i udział w rynku), co należy postrzegać jako dowód braku istotnej szkody dla przemysłu Unii. Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji stwierdził, w tym samym duchu, że badanie domniemanej szkody dla przemysłu Unii powinno opierać się na okresie 2016–2019, co jego zdaniem nie miało miejsca w przypadku wszystkich wskaźników szkody. W szczególności rząd Turcji uznał, że w ostatnich latach powiązanie jakiegokolwiek poprawy lub jakiegokolwiek pogorszenia sytuacji przemysłu z istnieniem lub nieistnieniem środków ochrony handlu było niemożliwe. Rząd Turcji skrytykował motyw 104 *in fine* rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, ponieważ – jego zdaniem – fakt, że ostateczne środki antydumpingowe i cła wyrównawcze wobec Chin opublikowano w kwietniu i czerwcu 2017 r. ⁽¹⁴⁾ oraz że ostateczne środki antydumpingowe wobec Brazylii, Iranu, Rosji i Ukrainy wprowadzono w październiku 2017 r. ⁽¹⁵⁾, oznacza, że wszystkie szkodliwe skutki przywozu towarów po cenach dumpingowych z tych państw nadal występowały w 2017 r. Na poparcie tego argumentu rząd Turcji podkreślił, że w 2017 r. przywóz z tych pięciu państw nadal stanowił 26 % przywozu HRFS.
- (162) Jeżeli chodzi o argumenty dotyczące uwzględnienia lub nieuwzględnienia roku 2016 w odniesieniu do niektórych wskaźników szkody, Komisja wyjaśniła, że odpowiednie tabele, sekcja 1.8 i pozostałe ustalenia zawarte w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych obejmowały lata 2016–2019, jak wskazano w rozporządzeniu. W przedstawionych pod tabelami uwagach dotyczących okresu badanego podsumowano tendencje poczynając od 2016 r., niezależnie od tego, czy są one pozytywne czy negatywne. Postąpiono tak nawet wówczas, gdy – jak w niniejszej sprawie – Komisja uwzględniła i przeanalizowała wydarzenia zaistniałe w określonych ramach czasowych w okresie badanym, w tym środki ochrony handlu.
- (163) Jeżeli chodzi o środki antydumpingowe wprowadzone wobec Brazylii, Iranu, Rosji i Ukrainy, dochodzenie obejmowało okres od dnia 1 lipca 2015 r. do dnia 30 czerwca 2016 r. Jeżeli chodzi o środki antydumpingowe i wyrównawcze wobec Chin, dochodzenie dotyczące dumpingu, subsydiowania i powstałej szkody objęło okres od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. Uwagi rządu Turcji, że te pięć państw nadal reprezentowało 26 % przywozu produktu objętego postępowaniem w 2017 r. i że w związku z tym nadal wyrządzały szkodę przemysłowi unijnemu, wprowadzają w błąd. Jak pokazano w tabeli 14 w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych, wielkość przywozu z pięciu państw, których dotyczyły postępowania, spadła o 68 % (tj. z 5 724 303 ton do 1 810 518 ton) między 2016 r. a 2017 r., a ich łączny udział w rynku zmniejszył się z 16,1 % do 5,2 %. Tendencje te są potwierdzone na poziomie UE-27. Jak pokazano w tabeli 14 w niniejszym rozporządzeniu, wielkość przywozu z pięciu państw, których dotyczyły postępowania, znacznie spadła (tj. z 5 611 020 ton do 1 565 303 ton) między 2016 r. a 2019 r., podobnie jak ich łączny udział w rynku (tj. z 16–17 % do 4–5 %). Komisja uznała zatem za nieuzasadnione twierdzenie, że poprzednie dochodzenia wykazały, iż wszystkie szkodliwe skutki przywozu towarów po cenach dumpingowych z Chin, Brazylii, Iranu, Rosji i Ukrainy nadal występowały w 2017 r.
- (164) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Turcji przypomniał swoje uwagi dotyczące momentu wprowadzenia ostatecznych środków antydumpingowych i ceł wyrównawczych wobec Chin oraz ostatecznych środków antydumpingowych wobec Brazylii, Iranu, Rosji i Ukrainy. Twierdził on, że spadek przywozu z tych państw nie zmienia faktu, że przywóz ten nadal stanowił znaczną część przywozu do UE-27 i wyrządzał szkodę w 2017 r. Zdaniem rządu Turcji Komisja starała się uniknąć badania takich szkodliwych skutków, opierając się na danych liczbowych wykazujących bezwzględny spadek. Komisja uznała ten argument za bezzasadny. W okresach objętych dochodzeniem w ramach poprzednich dochodzeń nie ustalono występowania dumpingu wyrządzającego szkodę w 2017 r., czyli w czasie, w którym – jak już przypomniano – udziały w rynku przedmiotowych państw już drastycznie się zmniejszyły. Ponadto w sekcji 5.2.1 niniejszego rozporządzenia przedstawiono analizę zmian na rynku oraz udziałów w rynku poszczególnych źródeł przywozu.
-
- ⁽¹⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/649 z dnia 5 kwietnia 2017 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco, z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 92 z 6.4.2017, s. 68). Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/969 z dnia 8 czerwca 2017 r. nakładające ostateczne cła wyrównawcze na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco, z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, i zmieniające rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/649 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco, z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 146 z 9.6.2017, s. 17).
- ⁽¹⁵⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/1795 z dnia 5 października 2017 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Brazylii, Iranu, Rosji i Ukrainy oraz kończące dochodzenie dotyczące przywozu niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Serbii (Dz.U. L 258 z 6.10.2017, s. 24).

4.5.2. Wskaźniki makroekonomiczne

4.5.2.1. Produkcja, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych

- (165) Całkowita produkcja unijna, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 6

Produkcja, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Wielkość produkcji (w tonach)	74 mln – 77,5 mln	77 mln – 80,5 mln	76 mln – 79,5 mln	71 mln – 74,5 mln
<i>Indeks</i>	100	104	102	96
Moce produkcyjne (w tonach)	88 mln – 93 mln	89 mln – 94,5 mln	90 mln – 95,5 mln	91 mln – 96 mln
<i>Indeks</i>	100	102	103	104
Wykorzystanie mocy produkcyjnych (%)	84	86	84	78
<i>Indeks</i>	100	102	99	93

Źródło: Eurofer, producenci unijni objęci próbą i Eurostat.

- (166) W okresie badanym wielkość produkcji przemysłu Unii spadła o 4 %, natomiast moce produkcyjne wzrosły o 4 %. W rezultacie wykorzystanie mocy produkcyjnych spadło o 7 % (z 84 % w 2016 r. do 78 % w okresie objętym dochodzeniem).
- (167) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji uznał, że fakt, iż od 2016 r. przemysł Unii co roku zwiększał swoje moce produkcyjne, świadczy o tym, że jest on w dobrej sytuacji. Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem, zauważając, jak stwierdzono w motywie 107 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, że wzrost mocy produkcyjnych w latach 2016–2017 odzwierciedla poprawę warunków rynku unijnego w wyniku wprowadzenia ostatecznych środków antydumpingowych i wyrównawczych wobec przywozu z pięciu państw oraz że wzrost mocy produkcyjnych od 2017 r. wynika raczej ze zwiększenia wydajności i eliminacji wąskich gardeł.
- (168) Rząd Turcji skrytykował brak osobnej analizy między rynkiem sprzedaży wewnętrznej a wolnym rynkiem w ramach tego punktu, twierdząc, że brak ten uniemożliwi określenie przyczyn ogólnego spadku produkcji. Komisja uznała, że podział tabeli 6 na rynek sprzedaży wewnętrznej i wolny rynek byłby bezcelowy. Co więcej, producenci unijni wykorzystują te same urządzenia i linie produkcyjne do produkcji produktu objętego dochodzeniem niezależnie od tego, czy jest on przeznaczony na wewnętrzne potrzeby czy nie. Więcej szczegółowych informacji na temat wielkości rynku sprzedaży wewnętrznej podano jednak w tabeli 8 poniżej.

4.5.2.2. Wielkość sprzedaży i udział w rynku

- (169) Wielkość sprzedaży przemysłu Unii i jego udział w wolnym rynku w UE-27 kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 7

Wielkość sprzedaży na wolnym rynku i jej udział w tym rynku

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Przemysł Unii – sprzedaż na rynku unijnym (w tonach)	24 mln – 27 mln	24 mln – 27,5 mln	25 mln – 28,4 mln	24,5 mln – 27,5 mln
<i>Indeks</i>	100	101	103	103

Udział w rynku (%)	75–76	79–80	76–77	78–79
Indeks	100	105	102	104

Źródło: Eurofer, producenci unijni objęci próbą i Eurostat.

- (170) Wielkość sprzedaży przemysłu Unii na wolnym rynku wzrosła w okresie badanym o 3 %, a jego udział w rynku o 4 %.
- (171) W UE-27 wielkość produkcji przemysłu Unii na użytek własny i jego udział w rynku unijnym kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 8

Wielkość produkcji na użytek własny i jej udział w rynku

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Wielkość produkcji na użytek własny w Unii (w tonach)	42,5 mln – 45,5 mln	44 mln – 47 mln	43,5 mln – 46,5 mln	39,5 mln – 42,5 mln
Indeks	100	103	102	93
Łączna produkcja przemysłu Unii (w tonach)	73 mln – 76 mln	76 mln – 79 mln	75 mln – 78 mln	70 mln – 73 mln
Indeks	100	104	102	96
Udział rynku sprzedaży wewnętrznej w całkowitej produkcji unijnej (%)	61	61	61	59
Indeks	100	99	99	96

Źródło: Eurofer, producenci unijni objęci próbą i Eurostat.

- (172) Wielkość rynku sprzedaży wewnętrznej przemysłu Unii (na którą składają się HRFS zatrzymywane przez przemysł Unii na potrzeby dalszego wykorzystania) w Unii w okresie badanym zmalała o około 7 %, co odpowiadała około 3 mln ton. Udział przemysłu Unii w rynku sprzedaży wewnętrznej (wyrażony jako odsetek całkowitej produkcji unijnej) zmniejszył się z 61 % w 2016 r. do 59 % w okresie objętym dochodzeniem.
- (173) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji skrytykował fakt, że w motywie 109 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych Komisja wyjaśniła wzrost udziału przemysłu Unii w wolnym rynku między 2018 r. a 2019 r. tym, że znaczna wielkość sprzedaży została przeniesiona z rynku sprzedaży wewnętrznej na wolny rynek ze względu na wycofanie się z inwestycji. Uznał on, że wyjaśnienie to świadczy o stronniczym podejściu Komisji, która rozróżnia te rynki „według własnego uznania”. Rząd Turcji powtórzył swoje twierdzenie po ostatecznym ujawnieniu i zakwestionował obiektywność sposobu, w jaki ustalono zmiany udziału przemysłu Unii w rynku. Komisja odrzuciła zarzut o stosowanie stronniczego podejścia. Komisja uważa zmianę klasyfikacji produkcji na wewnętrzne potrzeby na produkcję przeznaczoną na wolny rynek w przypadku wycofania się z inwestycji za uzasadnioną, a wręcz konieczną. Nawet jeżeli, jak twierdzi rząd Turcji, udział producentów unijnych w wolnym rynku wzrósł w okresie badanym, Komisja zwróciła uwagę, że wzrost ten był znacznie mniejszy niż wzrost udziału w rynku przywozu z Turcji w tym samym okresie. W kontekście raczej stabilnej konsumpcji w Unii przywóz z Turcji wypełnił lukę po niektórych innych państwach trzecich podlegających od 2017 r. handlowym cłom antydumpingowym lub wyrównawczym.

- (174) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji stwierdził, że nie przeprowadzono analizy dotyczącej wielkości produkcji na liniach produkcyjnych, które zostały sprzedane, jak wyjaśniono w motywie 111 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. ÇİB poinformowało, że sprzedaż ta była spowodowana względami strategicznymi i handlowymi. Komisja zauważyła, że sprzedaż dotyczyła zmiany własności między producentami unijnymi, co nie ma wpływu na dane przedstawione w tabeli 6. Komisja nie stwierdziła żadnego związku między przedmiotową sprzedażą a przywozem z Turcji.
- (175) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń ÇİB oświadczyło, że główne wskaźniki szkody, takie jak wielkość sprzedaży i udział w wolnym rynku, wskazują, że przemysł Unii nie osiągał złych wyników. Komisja oceniła to stwierdzenie jako bezpodstawne, ponieważ w motywach 109 i 150 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych wyjaśniono już, że udział przemysłu Unii w rynku wzrósł ze względu na wycofanie się z inwestycji, co spowodowało, że znaczna liczba transakcji, które wcześniej uznano by za transakcje na rynku sprzedaży wewnętrznej, stała się transakcjami na wolnym rynku. Ponadto, jak przewidziano w art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, podstawą ustalenia szkody jest ocena wszystkich istotnych czynników ekonomicznych i wskaźników oddziałujących na stan przemysłu rozpatrywanych łącznie.
- (176) Po ostatecznym ujawnieniu ÇİB stwierdziło, że uwagi Komisji sformułowane w tej sekcji nie wyjaśniają, dlaczego przemysł Unii odnotował wzrost, ani dlaczego zwiększenie wielkości sprzedaży i udziału w rynku jest nieistotne w tym konkretnym przypadku. Biorąc pod uwagę ich charakter, uwagi te omówiono w motywie 217 poniżej.

4.5.2.3. Wzrost

- (177) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji stwierdził, że motyw 112 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zawiera niepotwierdzone zarzuty i skrytykował brzmienie niektórych z nich. Komisja uznała te twierdzenia za bezpodstawne, ponieważ we wspomnianym motywie podano wyraźne odniesienie do danych i ustaleń określonych w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych.
- (178) Dane liczbowe odnoszące się do UE-27 dotyczące produkcji wykazują silną tendencję spadkową od 2017 r., natomiast sprzedaż i udział w rynku utrzymywały się na stałym poziomie w kontekście niewielkiego wzrostu konsumpcji na wolnym rynku w tym samym okresie. Przemysł Unii w UE-27 odnotował jedynie niewielki wzrost w roku 2016, w którym stwierdzono szkodę w wyniku przywozu towarów po cenach dumpingowych z innych państw i który został uznany za punkt wyjścia.
- (179) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Turcji wyraził wątpliwość, czy niektóre wnioski w sprawie wzrostu były obiektywne, ponieważ wcześniej Komisja zakwalifikowała spadek produkcji jako „silny”, a wzrost sprzedaży na wolnym rynku jako „niewielki”. Komisja zauważyła przede wszystkim, że dane procentowe przytoczone przez rząd Turcji w jego argumentacji nie są danymi dla UE-27, a zatem są nieaktualne, a ponadto że w każdym przypadku w dyskusji porównawczej na temat sposobu kwalifikowania zmiany procentowej należy uwzględnić względną wielkość wartości bazowej podlegającej tej zmianie.

4.5.2.4. Zatrudnienie i wydajność

- (180) W UE-27 zatrudnienie i wydajność kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 9

Zatrudnienie i wydajność

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Liczba zatrudnionych	38 tys. – 40 tys.	42 tys. – 44 tys.	38 tys. – 40 tys.	37 tys. – 39 tys.
Indeks	100	112	103	100
Wydajność (tony w przeliczeniu na pracownika)	1 900–2 000	1 700–1 800	1 900–2 000	1 800–1 900
Indeks	100	92	99	96

Źródło: Eurofer i producenci unijni objęci próbą.

- (181) Poziom zatrudnienia w przemyśle Unii związanego z produkcją HRFS w okresie badanym był zmienny, jednak ogólnie pozostawał stabilny. W związku ze spadkiem produkcji wydajność siły roboczej przemysłu Unii, mierzona w tonach na pracownika rocznie, spadła w okresie badanym o 4 %.
- (182) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń i ostatecznym ujawnieniu ÇİB oświadczyło, że główne wskaźniki szkody takie jak zatrudnienie wskazują, że przemysł Unii nie osiągał złych wyników. Komisja zauważyła jednak, że pomimo stałej liczby pracowników w okresie badanym, liczba pracowników znacznie spadła w latach 2017–2019. Istotna szkoda poniesiona przez przemysł Unii była w każdym razie widoczna, jak wykazano w sekcji 4.5.4 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych i w sekcji 4.6 poniżej.
- (183) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń ÇİB oświadczyło, że stwierdzenie istotnej szkody przypisywane wyłącznie zmniejszeniu się liczby pracowników jest niezgodne z orzecznictwem WTO i że spadku liczby pracowników od 2017 r. nie można wiązać z przywozem towarów po cenach dumpingowych z Turcji. Komisja odrzuciła te argumenty. W żadnym przypadku Komisja nie przypisywała stwierdzenia istotnej szkody wyłącznie zmniejszeniu się liczby pracowników. Jeżeli chodzi o zmiany w liczbie pracowników, następowały one równoległe ze zmianami w produkcji.
- (184) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji stwierdził, że wydajność nie powinna być badana osobno, ponieważ spadła ona w 2017 r. z powodu znacznego wzrostu zatrudnienia w latach 2016–2017. Ponieważ wydajność jest jednym z czynników uwzględnianych w analizie szkody, Komisja podkreśliła, że żaden czynnik nie był rozpatrywany osobno.
- (185) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Turcji uznał, że ostatnie zdanie w powyższym motywie było równoznaczne z potwierdzeniem, że spadek wydajności jest spowodowany wzrostem zatrudnienia w 2017 r. Komisja nie zgodziła się z rządem Turcji, chociaż przyznała, że wzrost zatrudnienia w latach 2016–2017 miał wpływ na spadek wydajności między 2016 r. a 2017 r. Należy jednak zauważyć, że wydajność ponownie zmniejszyła się między 2018 r. a okresem objętym dochodzeniem w czasie, gdy spadało również zatrudnienie, co doprowadziło do ogólnego obniżenia wydajności o 4 % w okresie badanym, jak wskazano w motywie 181.

4.5.2.5. Wielkość marginesu dumpingu i poprawa sytuacji po wcześniejszym dumpingu

- (186) W przypadku UE-27 wszystkie marginesy dumpingu znacznie przekraczały poziom *de minimis*. Wpływ wielkości rzeczywistych marginesów dumpingu na przemysł Unii był znaczny, jeśli weźmie się pod uwagę wielkość i ceny przywozu z Turcji.
- (187) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji zakwestionował uwagi Komisji na temat poprawy sytuacji przemysłu Unii w 2017 r. w wyniku wprowadzenia środków ochrony handlu. Ponieważ niniejsza sekcja obejmuje „poprawę sytuacji po wcześniejszym dumpingu”, Komisja uznała za zasadne przypomnienie, że biorąc pod uwagę ustalenia z poprzednich dochodzeń dotyczących tego samego produktu, sytuacja przemysłu Unii zakłócona praktykami dumpingowymi w 2016 r., wykazywała oznaki poprawy od 2017 r. i że osiągnięte poziomy lepszej rentowności nie utrzymały się w okresie objętym dochodzeniem.
- (188) Wobec braku innych uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 115–117 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.5.3. Wskaźniki mikroekonomiczne

4.5.3.1. Ceny i czynniki wpływające na ceny

- (189) Średnie ważone jednostkowe ceny sprzedaży stosowane przez objętych próbą producentów unijnych wobec niepowiązanych klientów w Unii kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 10

Ceny sprzedaży i koszt produkcji w Unii

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Średnia jednostkowa cena sprzedaży na wolnym rynku (EUR/t)	393	532	574	534
<i>Indeks</i>	100	135	146	136
Jednostkowy koszt produkcji (EUR/t)	413	497	540	560
<i>Indeks</i>	100	121	131	136

Źródło: Producenci unijni objęci próbą.

- (190) W 2017 r. odnotowano istotny wzrost (w porównaniu z 2016 r.) średnich jednostkowych cen sprzedaży, który nastąpił ponownie w 2018 r. Średnie jednostkowe ceny sprzedaży przemysłu Unii spadły jednak z 574 EUR/t w 2018 r. do 534 EUR/t w okresie objętym dochodzeniem, natomiast koszty produkcji wzrosły z 540 EUR/t w 2018 r. do 560 EUR/t w okresie objętym dochodzeniem. W związku z tym, podczas gdy w latach 2017 i 2018 przemysł Unii był w stanie przenieść wzrost kosztów na swoich klientów i zachować rentowność, nie było to już możliwe w okresie objętym dochodzeniem. Informacje o kosztach produkcji zamieszczone w tej tabeli i w tabeli 10 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych są takie same.
- (191) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji zwrócił uwagę, że zarówno jednostkowe koszty produkcji, jak i średnie jednostkowe ceny sprzedaży przemysłu Unii na wolnym rynku zwiększyły się w okresie badanym w tym samym stopniu (+ 36 %), dzięki czemu przemysł Unii mógł odzwierciedlić w swoich cenach wzrost cen surowców. Komisja zauważyła, że ocena rządu Turcji jest po prostu analizą poszczególnych punktów, w której nie wzięto pod uwagę rocznych zmian i nie uwzględniono faktu, że w toku dochodzenia antydumpingowego, które doprowadziło do wprowadzenia środków wobec Brazylii, Iranu, Rosji i Ukrainy w 2017 r., ustalono występowanie szkody w okresie od dnia 1 lipca 2015 r. do dnia 30 czerwca 2016 r. Podczas gdy faktycznie ceny sprzedaży w Unii były nadal zaniżane w 2016 r. ⁽¹⁶⁾ przez przywóz towarów po cenach dumpingowych z Brazylii, Iranu, Rosji i Ukrainy, przemysł Unii był w stanie przywrócić normalne poziomy swoich cen sprzedaży dopiero w 2017 r. ⁽¹⁷⁾ Komisja zwraca również uwagę, że ceny sprzedaży przemysłu Unii spadły z 574 EUR/t w 2018 r. do 534 EUR/t w okresie objętym dochodzeniem, natomiast jednostkowe koszty produkcji wzrosły z 540 EUR/t do 560 EUR/t w tym samym okresie. W związku z tym, podczas gdy w latach 2017 i 2018 przemysł Unii był w stanie przenieść wzrost kosztów na swoich klientów i zachować rentowność, nie było to już możliwe w okresie objętym dochodzeniem.
- (192) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Turcji stwierdził, że Komisja nie wykazała, w jaki sposób przemysł Unii zdołał odzwierciedlić wzrost kosztów poniesionych w 2017 r. w swoich cenach sprzedaży. Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Wyniki zdalnych kontroli krzyżowych dotyczących odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu udzielonych przez producentów unijnych objętych próbą oraz dane przedstawione w tabeli 10 powyżej potwierdziły, że wzrost kosztów w latach 2016–2017 przełożył się na wyższe ceny sprzedaży na wolnym rynku w UE-27 między 2016 r. a 2017 r.

4.5.3.2. Koszty pracy

- (193) Średnie koszty pracy objętych próbą producentów unijnych kształtowały się w okresie badanym następująco:

⁽¹⁶⁾ Zob. m.in. tabele 3 i 7 oraz motyw 339 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1795 nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Brazylii, Iranu, Rosji i Ukrainy oraz kończącego dochodzenie dotyczące przywozu niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Serbii.

⁽¹⁷⁾ Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2017/1795 (zob. przypis 10 powyżej). Od października 2016 r. producenci unijni mogli korzystać z ochrony wynikającej z rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/1778 z dnia 6 października 2016 r. nakładającego tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco, z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 272 z 7.10.2016, s. 33).

Tabela 11

Średnie koszty pracy na pracownika

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
(w EUR)	74 295	78 101	79 241	83 187
<i>Indeks</i>	100	105	107	112

Źródło: Producenci unijni objęci próbą.

- (194) W okresie badanym średni koszt pracy na jednego pracownika zwiększył się o 12 %. Tabela ta jest taka sama jak tabela 11 w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych.
- (195) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji uznał, że wzrost kosztów pracy nie mógł być powiązany wyłącznie z przywozem z Turcji. Strona ta skarżyła się, że w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych brakuje analizy przyczyn, które doprowadziły do zmiany kosztów pracy. Komisja zapewniła rząd Turcji, że ponieważ koszty pracy są jednym z czynników uwzględnianych w analizie szkody, Komisja nie rozpatrywała żadnego z czynników osobno. Powody wzrostu kosztów pracy były różne i obejmowały między innymi zobowiązania zaciągnięte wobec związków zawodowych reprezentujących pracowników. Komisja przypomniała jednak, że istotną kwestią w tej analizie jest to, w jakim stopniu przemysł Unii mógł przenieść wzrost kosztów, co zbadano w poprzedniej sekcji.

4.5.3.3. Zapasy

- (196) Stan zapasów objętych próbą producentów unijnych kształtował się w okresie badanym następująco:

Tabela 12

Zapasy

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Stan zapasów na koniec okresu sprawozdawczego (w tonach)	1 033 364	1 207 363	843 448	862 918
<i>Indeks</i>	100	117	82	84
Stan zapasów na koniec okresu sprawozdawczego jako odsetek produkcji (%)	4,5–5,5	5–6	4–5	4–5
<i>Indeks</i>	100	110	81	85

Źródło: Producenci unijni objęci próbą.

- (197) W okresie badanym stan zapasów na koniec okresu sprawozdawczego zmniejszył się o 16 %. Jeżeli chodzi o zmianę stanu zapasów na koniec okresu sprawozdawczego jako odsetka produkcji, wskaźnik ten w okresie badanym był stosunkowo stabilny i utrzymywał się na poziomie około 5 % wielkości produkcji. Tabela ta jest taka sama jak tabela 12 w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych.
- (198) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji uznał ustalenia Komisji należycie omówione w motywie 125 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, z których wynikało, że zapasy nie były uznawane za istotny wskaźnik szkody, za stronicze. Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Jak wyjaśniono w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych, większość rodzajów produktów podobnych jest wytwarzanych na konkretne zamówienia i w związku z tym produkty te są dostarczane po ich wyprodukowaniu, a nie przechowywane jako zapasy. Komisja sformułowała podobny wniosek w sprawie zapasów w toku poprzednich dochodzeń dotyczących tego samego produktu⁽¹⁸⁾. Ponadto w toku niniejszego dochodzenia potwierdzono, że większość rodzajów produktu podobnego rzeczywiście jest wytwarzanych na konkretne zamówienia od użytkowników.

⁽¹⁸⁾ Zob. m.in. motyw 292 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/1795 (zob. przypis 10 powyżej).

- (199) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Turcji zakwestionował uwagi Komisji dotyczące spadku stanu zapasów na koniec okresu sprawozdawczego jako odsetka produkcji. Komisja przypomniała, że stan zapasów na koniec okresu sprawozdawczego jako odsetek wielkości produkcji był stosunkowo stabilny i utrzymywał się na poziomie około 5 % w okresie badanym i że czynnik ten nie jest uznawany za istotny wskaźnik. Zdaniem Komisji, ponieważ większość rodzajów produktu podobnego jest wytwarzanych na konkretne zamówienia od użytkowników, uznanie, że stabilny stan zapasów (jako odsetek wielkości produkcji) jest równoznaczny z brakiem szkody po stronie przemysłu Unii, byłoby nieuzasadnione.

4.5.3.4. Rentowność, przepływy środków pieniężnych, inwestycje, zwrot z inwestycji i zdolność do pozyskania kapitału

- (200) Rentowność, przepływy pieniężne, inwestycje oraz zwrot z inwestycji producentów unijnych objętych próbą w Unii kształtowały się w okresie badanym w następujący sposób:

Tabela 13

Rentowność, przepływy środków pieniężnych, inwestycje i zwrot z inwestycji

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Rentowność sprzedaży klientom niepowiązanym w Unii (w % obrotu ze sprzedaży)	-3,4	6,8	6,7	-6,1
<i>Indeks</i>	-100	197	197	-178
Przepływy środków pieniężnych (w EUR)	- 140 233 454	441 132 791	621 327 297	- 308 067 291
<i>Indeks</i>	-100	315	443	-220
Inwestycje (w EUR)	144 626 230	234 309 366	210 822 274	156 161 956
<i>Indeks</i>	100	162	146	108
Zwrot z inwestycji (%)	-3,1	9,7	10,2	-13,0
<i>Indeks</i>	-100	317	331	-424

Źródło: Producenci unijni objęci próbą.

- (201) Rentowność wykazywała tendencję spadkową w okresie badanym, pomimo początkowego wzrostu zysków osiągniętych w latach 2017 i 2018. Rentowność spadła z 6,8 % w 2017 r. do -6,1 % w okresie objętym dochodzeniem.
- (202) Przepływy środków pieniężnych netto były dodatnie w latach 2017–2018, przy czym w 2018 r. osiągnęły szczyt, po czym stały się ujemne w okresie objętym dochodzeniem, kiedy to rentowność była na najniższym poziomie w okresie badanym. Spadek zysków ograniczał zdolność do pozyskania kapitału.
- (203) Poziom rocznych inwestycji wzrósł w okresie badanym o 8 %, ale w okresie objętym dochodzeniem spadł do poziomu nieznacznie wyższego niż w 2016 r. Zwrot z inwestycji charakteryzował się taką samą tendencją co rentowność. Ta część tabeli 13 jest taka sama w odniesieniu do inwestycji i zwrotu z inwestycji jak tabela 13 w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych.
- (204) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji stwierdził, że poziomy inwestycji podane w tabeli 13 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych są niezwykle wysokie i stanowią wyraźny dowód na brak szkody. Komisja nie zgodziła się z wnioskiem rządu Turcji, ponieważ inwestycje miały miejsce głównie w 2017 r. i 2018 r., tj. po tym, jak sytuacja przemysłu Unii zaczęła się poprawiać po wcześniejszych praktykach dumpingowych. Jak wyjaśniono w motywie 167 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, producenci unijni nie mogli inwestować w okresie badanym tyle, ile chcieli. Ponieważ przemysł Unii jest bardzo kapitałochłonny, inwestycje nie były duże w ujęciu względnym. Spadek zysków ograniczał zdolność do pozyskania kapitału.

- (205) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Turcji zwrócił się o wyjaśnienie wzrostu inwestycji o 62 % między 2016 r. a 2017 r., biorąc pod uwagę, że środki dotyczące HRFS wobec pięciu państw trzecich weszły w życie w październiku 2017 r. Na wstępie Komisja zauważyła, że co do zasady fakt występowania na rynku przywozu towarów po cenach dumpingowych, który powoduje szkodę dla przemysłu Unii, nie może być podstawą do odrzucenia decyzji inwestycyjnych przemysłu Unii, ponieważ w ten sposób omawiana nieuczciwa praktyka handlowa byłaby w domyśle nagradzana. Co do istoty, Komisja przypomniała, że tymczasowe środki antydumpingowe wobec jednego z głównych źródeł przywozu HRFS w tym czasie, Chin, zostały opublikowane w dniu 7 października 2016 r. ⁽¹⁹⁾, natomiast ostateczne środki antydumpingowe opublikowano na początku kwietnia 2017 r. ⁽²⁰⁾ Ponadto w tabeli 14 niniejszego rozporządzenia wykazano wyraźny spadek przywozu towarów po cenach dumpingowych z Chin, Rosji, Brazylii, Ukrainy i Iranu w latach 2016–2017, co sprzyjało realizacji opóźnionych inwestycji w 2017 r.
- (206) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji stwierdził, że niektóre inwestycje związane ze zdrowiem, bezpieczeństwem i kwestiami środowiskowymi nie przynoszą zysków ani zwrotu z inwestycji. Komisja uznała, że przemysł Unii powinien być w stanie osiągać zyski również wówczas, gdy wypełnia swoje zobowiązania w zakresie zdrowia, bezpieczeństwa i kwestii środowiskowych. Inwestycje związane ze zdrowiem, bezpieczeństwem i kwestiami środowiskowymi nie uniemożliwiają przedsiębiorstwom osiągnięcia odpowiednich zysków w normalnych warunkach rynkowych. Chociaż rząd Turcji zgodził się z tym wnioskiem, po ostatecznym ujawnieniu uznał, że Komisja nie przeprowadziła obiektywnej analizy rentowności i zwrotu z inwestycji, ponieważ inwestycje związane ze zdrowiem, bezpieczeństwem i kwestiami środowiskowymi wiążą się z wysokimi kosztami w roku, w którym są prowadzone, i żadne przedsiębiorstwo nie oczekuje zwrotu z tych inwestycji. Komisja nie zgodziła się z tym stwierdzeniem, ponieważ przemysł Unii znajdujący się w dobrej sytuacji powinien wykazywać solidne poziomy rentowności i zwrotu z inwestycji, które pozwalają na ponoszenie wydatków nieobjętych pieniężnego zwrotu z inwestycji, ale absolutnie niezbędnych ze względu na zdrowie, bezpieczeństwo i kwestie środowiskowe.
- (207) Wobec braku innych uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 126–131 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.6. Wnioski dotyczące szkody

- (208) Chociaż konsumpcja na wolnym rynku nieznacznie spadła w okresie badanym (-1 %), wielkość sprzedaży przemysłu Unii na wolnym rynku wzrosła, przy czym jego udział w wolnym rynku zwiększył się z [75–76 %] do [78–79 %]. Tę niewielką poprawę pod względem wielkości sprzedaży i udziału w rynku można jednak zaobserwować jedynie w porównaniu z 2016 r., kiedy to przemysł Unii ponosił szkodę w wyniku dumpingu spowodowanego przywozem z innych państw. W okresie badanym produkcja i wykorzystanie mocy produkcyjnych przemysłu Unii zmniejszyły się jednak odpowiednio o 4 % i 7 %. Między 2018 r. a okresem objętym dochodzeniem nastąpił większy spadek produkcji i wykorzystania mocy produkcyjnych, a sprzedaż na wolnym rynku również spadła. Od 2017 r. sytuacja przemysłu Unii poprawiła się w związku z objęciem nieuczciwego przywozu środkami antydumpingowymi i antysubsydyjnymi, ale w okresie objętym dochodzeniem uległa pogorszeniu.
- (209) Koszty produkcji przemysłu Unii wzrosły znacznie w okresie badanym (+ 36 %), głównie z powodu silnego wzrostu cen surowców.
- (210) Ceny sprzedaży przemysłu Unii wzrosły bardziej niż koszty w roku 2017 i 2018, co pozwoliło producentom unijnych odrobić straty po poprzednich praktykach dumpingowych i osiągnąć rentowność na poziomie 6,7 %. Między 2018 r. a okresem objętym dochodzeniem przemysł Unii musiał jednak obniżyć swoje ceny sprzedaży pomimo rosnących kosztów (+ 4 %), aby zachować swój udział w rynku w obliczu przywozu towarów z Turcji po cenach dumpingowych. Miało to druzgocący wpływ na rentowność przemysłu Unii, która spadła z +6,7 % w 2018 r. do -6,1 % w okresie objętym dochodzeniem.
- (211) Inne wskaźniki finansowe (przepływy środków pieniężnych, zwrot z inwestycji) kształtowały się według podobnej tendencji, szczególnie w okresie objętym dochodzeniem, w związku z czym poziom inwestycji odnotował znaczący spadek w tym okresie w porównaniu z latami poprzednimi.

⁽¹⁹⁾ Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2016/1778.

⁽²⁰⁾ Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2017/649.

- (212) Jak wyjaśniono w motywie 16 powyżej, wystąpienie Zjednoczonego Królestwa z UE wiązało się z korektą wskaźników makroekonomicznych i kilku innych danych. Różnice między tabelami 1–13 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych a tabelami 1–13 niniejszego rozporządzenia są jednak nieznaczne zarówno pod względem jednostek, jak i tendencji. Poziomy podcięcia cenowego pozostały znaczne. W związku z tym Komisja stwierdziła, że wystąpienie Zjednoczonego Królestwa z UE nie wpływa na wniosek dotyczący szkody sformułowany w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych.
- (213) W związku z powyższym Komisja ostatecznie stwierdziła, że przemysł Unii poniósł istotną szkodę w rozumieniu art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

5. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

5.1. Wpływ przywozu towarów po cenach dumpingowych

- (214) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń CİB i rząd Turcji nie zgodził się z wnioskami przedstawionymi w sekcji 5.1 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Rząd Turcji stwierdził, że wyjaśnienia zawarte we wspomnianej sekcji nie mogą uzasadniać związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a domniemaną szkodą poniesioną w latach 2018–2019 z tego względu, że wielkość przywozu z Turcji była stabilna i że zarówno ceny przywozu z Turcji, jak i koszty produkcji przemysłu Unii spadły w tym okresie. Komisja zwróciła uwagę na nieścisłości w stwierdzeniach rządu Turcji. Z jednej strony koszty produkcji przemysłu Unii nie zmniejszyły się w tym okresie. Wręcz przeciwnie, wzrosły one z 540 EUR/t w 2018 r. do 560 EUR/t w 2019 r., jak przedstawiono w tabeli 10 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych i w tabeli 10 niniejszego rozporządzenia. Z drugiej strony w latach 2018–2019 wielkość przywozu z Turcji pozostała raczej stabilna (choć na wyższym poziomie w porównaniu z 2016 r. i 2017 r.), natomiast jego ceny spadły o 8,5 %, jak pokazano w tabelach 4 i 5 niniejszego rozporządzenia. Komisja zauważyła, że rząd Turcji uznał poziomy podcięcia cenowego ustalone w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych za nieistotne, nie zaprzeczył jednak, że HRFS jest produktem bardzo wrażliwym na ceny. Ponadto rząd Turcji sam przyznał, że niewielka różnica cen wyjaśnia wzrost udziału przywozu z Turcji w rynku ⁽²¹⁾. W związku z tym argumenty te zostały odrzucone. W każdym razie, niezależnie od występowania podcięcia cenowego, w okresie objętym dochodzeniem przemysł Unii musiał utrzymywać swoje ceny znacznie poniżej kosztów produkcji, aby zachować swój udział w rynku w kontekście zaniżania cen spowodowanego wielkością przywozu z Turcji po niższych cenach.
- (215) Rząd Turcji stwierdził również, że przywóz z Turcji nie przejął udziału w rynku przemysłu Unii, a jedynie zmniejszył nieco udział państw trzecich, co nie mogło mieć żadnego wpływu na producentów unijnych. W tym samym duchu CİB stwierdziło, że Komisja przeoczyła fakt, iż przywóz z Turcji wypełnił lukę po innych państwach będących dostawcami. Strona stwierdziła także brak korelacji w czasie między wynikami przemysłu Unii a zmianami w przywozie z Turcji, ponieważ gdy sytuacja producentów unijnych pogorszyła się między drugim a trzecim kwartałem 2019 r., jak twierdzi skarżący, przywóz z Turcji spadł, a jego ceny nie uległy zmianie. Po ostatecznym ujawnieniu rząd Turcji oświadczył, że analiza kwartalna wykazała, że przywóz z Turcji zaczął znacząco spadać od początku 2019 r. Podobnie po ujawnieniu tymczasowych ustaleń i ostatecznym ujawnieniu CİB stwierdziło, że Komisja nie wyjaśniła, dlaczego niektóre główne wskaźniki gospodarcze przemysłu Unii uległy poprawie lub pozostały stabilne w latach 2016–2019, podczas gdy przywóz z Turcji stopniowo wzrastał. Po ostatecznym ujawnieniu CİB stwierdziło, że istotną szkodę należy przypisać czynnikom innym niż przywóz z Turcji, ponieważ w latach 2016–2018 wzrosła wielkość przywozu z Turcji, ale także jego ceny.
- (216) Komisja zgodziła się, że przywóz z Turcji wypełniający lukę nie stanowiłby problemu; taki przywóz do Unii odbywał się jednak po nieuczciwych cenach dumpingowych. Jeśli chodzi o brak korelacji w czasie, Komisja nie zgodziła się z tym argumentem. CİB pominęło w swojej analizie wpływ presji cenowej wywieranej przez przywóz z Turcji. Fakt, że szkoda jest oczywista bardziej we wskaźnikach związanych z ceną, nie podważa ogólnego wniosku dotyczącego dumpingu wyrządzającego szkodę. Jak stwierdzono w motywie 139 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, w 2019 r. przemysł Unii był zmuszony do stosowania cen znacznie poniżej kosztów, aby utrzymać swój udział w rynku w kontekście presji cenowej wywieranej przez przywóz z Turcji po niższych cenach. Istnieje zatem wyraźna korelacja między przywozem towarów po cenach dumpingowych a szkodą poniesioną przez przemysł Unii.

⁽²¹⁾ Ostatni akapit na s. 14 dokumentu o numerze t21.000916.

- (217) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Turcji zauważył, że zasadniczo przemysł Unii konkuruje z przywozem na wolnym rynku. Rząd Turcji twierdził, że wzrost udziału przemysłu Unii w wolnym rynku stanowi dowód braku szkody spowodowanej przywozem z Turcji. ÇİB stwierdziło, że wzrost sprzedaży przemysłu Unii na wolnym rynku i wzrost jego udziału w rynku pomimo obecności przywozu z Turcji nie potwierdza wniosku, że przemysł Unii poniósł istotną szkodę w okresie badanym. W opinii Komisji argumenty obu stron pomijają skutki presji cenowej wywieranej przez przywóz z Turcji, a wskaźniki związane z ceną wskazują na wyraźną i możliwą do wykazania szkodę. W okresie objętym dochodzeniem przemysł Unii odzyskał część udziałów w rynku pozostawionych przez niektóre źródła przywozu. Dokonano tego jednak po cenach sprzedaży, które były znacznie niższe od kosztów ze względu na presję cenową wywieraną przez przywóz z Turcji po niższych cenach.
- (218) Wobec braku innych uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 138–139 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

5.2. Wpływ pozostałych czynników

5.2.1. Przywóz z państw trzecich

- (219) Wielkość przywozu z pozostałych państw trzecich kształtowała się w okresie badanym następująco:

Tabela 14

Przywóz z państw trzecich

Państwo		2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Federacja Rosyjska	Wielkość sprzedaży (w tonach)	1 935 269	720 339	1 587 740	1 340 462
	<i>Indeks</i>	100	37	82	69
	Udział w rynku (%)	5–6	2–3	4–5	3–4
	<i>Indeks</i>	100	39	81	70
	Średnia cena (EUR/t)	335	468	496	443
	<i>Indeks</i>	100	140	148	132
Serbia	Wielkość sprzedaży (w tonach)	348 619	465 158	733 711	860 953
	<i>Indeks</i>	100	133	210	247
	Udział w rynku (%)	0–1	1–2	2–3	2–3
	<i>Indeks</i>	100	139	207	249
	Średnia cena (EUR/t)	386	498	547	479
	<i>Indeks</i>	100	129	142	124
Indie	Wielkość sprzedaży (w tonach)	430 713	1 098 632	884 455	847 584
	<i>Indeks</i>	100	255	205	197
	Udział w rynku (%)	1–2	3–4	2–3	2–3
	<i>Indeks</i>	100	266	202	199
	Średnia cena (EUR/t)	403	494	531	464
	<i>Indeks</i>	100	122	132	115

Brazylia	Wielkość sprzedaży (w tonach)	654 633	369 251	266 555	114 142
	<i>Indeks</i>	100	56	41	17
	Udział w rynku (%)	1–2	1–2	0–1	0–1
	<i>Indeks</i>	100	59	40	18
	Średnia cena (EUR/t)	362	494	531	485
	<i>Indeks</i>	100	136	147	134
Ukraina	Wielkość sprzedaży (w tonach)	1 078 716	606 830	131 928	106 797
	<i>Indeks</i>	100	56	12	10
	Udział w rynku (%)	3–4	1–2	0–1	0–1
	<i>Indeks</i>	100	59	12	10
	Średnia cena (EUR/t)	331	466	472	424
	<i>Indeks</i>	100	141	142	128
Iran	Wielkość sprzedaży (w tonach)	917 783	76 707	56 026	3 377
	<i>Indeks</i>	100	8	6	0
	Udział w rynku (%)	2–3	0–1	0–1	0–1
	<i>Indeks</i>	100	9	6	0
	Średnia cena (EUR/t)	305	428	489	504
	<i>Indeks</i>	100	140	160	165
Chiny	Wielkość sprzedaży (w tonach)	1 024 619	8 456	579	525
	<i>Indeks</i>	100	0,83	0,06	0,05
	Udział w rynku (%)	2–3	0–1	0–1	0–1
	<i>Indeks</i>	100	1	0	0
	Średnia cena (EUR/t)	325	667	3 760	3 177
	<i>Indeks</i>	100	205	1 158	978
Pozostałe państwa trzecie	Wielkość sprzedaży (w tonach)	935 804	1 560 157	1 507 414	1 242 177
	<i>Indeks</i>	100	167	161	133
	Udział w rynku (%)	2–3	4–5	4–5	3–4
	<i>Indeks</i>	100	174	159	134
	Średnia cena (EUR/t)	384	493	562	523
	<i>Indeks</i>	100	128	146	136
Wszystkie państwa trzecie łącznie, z wyjątkiem Turcji	Wielkość sprzedaży (w tonach)	7 326 155	4 905 531	5 168 408	4 516 016
	<i>Indeks</i>	100	67	71	62
	Udział w rynku (%)	21–22	15–16	15–16	12,5–13,5
	<i>Indeks</i>	100	70	69	62
	Średnia cena (EUR/t)	344	480	530	477
	<i>Indeks</i>	100	141	154	139

Źródło: Eurostat.

- (220) W okresie badanym przywóz z państw innych niż Turcja spadł o 38 %; ich udział w rynku zmalał z 21–22 % do 12,5–13,5 %.
- (221) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji stwierdził, że w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych przeociono (niską) cenę przywozu z niektórych państw trzecich i że ceny przywozu z Turcji nie mogły spowodować szkody dla producentów unijnych. Rząd Turcji oparł ten wniosek na fakcie, że, po pierwsze, zgodnie z danymi przedstawionymi w tabeli 14 w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych w okresie od 2018 r. do okresu objętego dochodzeniem ceny importowe ogółem spadły bardziej niż ceny przywozu z samej Turcji, a po drugie, że ceny HRFS charakteryzowały się dużą zmiennością. Rząd Turcji stwierdził, że łączna wielkość przywozu ze wszystkich państw trzecich z wyjątkiem Turcji była prawie dwukrotnie większa od wielkości przywozu z Turcji. Ponieważ ceny tego przywozu były niższe niż ceny przywozu z Turcji, rząd Turcji uważał, że nie można pominąć jego wpływu. W tym względzie ÇİB oświadczyło, że szybki spadek cen przywozu z Indii zbiegł się w czasie ze spadkiem rentowności producentów unijnych.
- (222) Komisja przeanalizowała wielkości, wartości i tendencje dotyczące przywozu z innych państw trzecich, ale stwierdziła, że jego wpływ nie osłabia związku przyczynowego między przywozem towarów z Turcji po cenach dumpingowych a istotną szkodą poniesioną przez producentów unijnych. Jeżeli chodzi o porównanie cen dokonane przez rząd Turcji między cenami importowymi z Turcji a cenami importowymi z innych źródeł, Komisja zauważa, że te ostatnie są zaniżone, ponieważ rząd Turcji nie wziął pod uwagę faktu, że dane Eurostatu dotyczące cen nie obejmują zapłaconych cel antydumpingowych i wyrównawczych. Jeżeli chodzi o przywóz z Indii, jak zauważono w motywie 144 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, dokładnego asortymentu produktów tego przywozu, a zatem tego, czy przywóz faktycznie podcina ceny przemysłu Unii, nie można ustalić wyłącznie na podstawie średnich cen uzyskanych od Eurostatu. Żadna ze stron nie przedstawiła dowodów w podziale na rodzaje produktów, które wskazywałyby na znaczne podcięcie cenowe ze strony przywozu z Indii. Co bardziej istotne, żadna ze stron nie zakwestionowała faktu, że wielkość przywozu z Indii stanowiła jedną czwartą wielkości przywozu z Turcji, a zatem nie mogła osłabić związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a szkodą stwierdzoną w tym przypadku. Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący stwierdził, że nie posiada żadnych informacji, z których wynikałoby, że przywóz z Indii sprzedawano w Unii po cenach dumpingowych lub że przywóz ten powodował jakąkolwiek szkodę dla producentów unijnych. Zatem biorąc pod uwagę stosunkowo niewielki udział w rynku przywozu z Indii, przywóz ten nie mógł wywierać presji na producentów unijnych w takim samym stopniu jak przywóz po cenach dumpingowych z Turcji.
- (223) Po ostatecznym ujawnieniu ÇİB zakwestionowało analizę i wnioski przedstawione w tej sekcji, a rząd Turcji stwierdził, że Komisja „nie podjęła się zbadania wpływu” przywozu z innych państw trzecich i nie wykazała, że przywóz ten nie spowodował szkody dla producentów unijnych. Komisja nie zgodziła się ze stronami, ponieważ zbadała wszystkie istotne informacje na ten temat zawarte w aktach sprawy. Na przykład żadna ze stron, nawet rząd Turcji ani ÇİB, nie przedstawiła na żadnym etapie dochodzenia dowodów w podziale na rodzaje produktów, które wskazywałyby na znaczne podcięcie cenowe ze strony przywozu z Indii (lub przywozu z Serbii, jak twierdzi ÇİB). Komisja stwierdziła, że dowody zawarte w aktach sprawy nie potwierdzają argumentu dotyczącego domniemanego wpływu przywozu z innych państw trzecich. Wniosek ten nie podważa ustalenia dotyczącego stopnia presji wywieranej przez taki przywóz na producentów unijnych równoległe z przywozem po cenach dumpingowych z Turcji. Ustalenie, że przywóz z państw trzecich innych niż Turcja nie mógł osłabić związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych z Turcji a szkodą poniesioną przez przemysł Unii, zostało potwierdzone. Na podstawie tych ustaleń potwierdzono również ogólny wniosek dotyczący związku przyczynowego.
- (224) Wobec braku innych uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 140–146 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

5.2.2. Wyniki wywozu przemysłu Unii

- (225) Wielkość i ceny wywozu przemysłu Unii do stron niepowiązanych w okresie badanym kształtowały się następująco:

Tabela 15

Sprzedaż eksportowa

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Wielkość wywozu (tony)	1 mln – 2 mln	1 mln – 2 mln	1 mln – 2 mln	1 mln – 2 mln
Indeks	100	102	102	121

Średnia cena (EUR/t)	376	502	554	468
Indeks	100	133	147	124

Źródło: Eurofer (wielkość) i producenci unijni objęci próbą (średnie ceny).

- (226) Producenci unijni zwiększyli wielkość wywozu o 21 % w okresie badanym do poziomu poniżej 2 mln ton w 2019 r. Ogólnie rzecz biorąc, wielkość wywozu przemysłu Unii stanowiła mniej niż 6 % jego wielkości sprzedaży na wolnym rynku unijnym.
- (227) Wobec braku uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 147–149 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

5.2.3. Konsumpcja własna

- (228) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji zwrócił się do Komisji o zebranie większej ilości danych i dalsze zbadanie popytu na rynku sprzedaży wewnętrznej. Rząd Turcji wskazał pewne błędy w publikacji skarżącego „Euro-European Steel in Figures 2020” („Europejska stal w liczbach w 2020 r.”) oraz błędne wyniki opublikowane przez Europejskie Stowarzyszenie Producentów Samochodów w sprawozdaniu za 2019 r.
- (229) Płaskie wyroby ze stali walcowane na gorąco mają dwa główne zastosowania. Po pierwsze stanowią główny materiał do produkcji różnych produktów ze stali na dalszych poziomach łańcucha produkcyjnego tworzącego wartość dodaną, takich jak walcowane na zimno wyroby płaskie ze stali i stali powleczonej. Po drugie są one wyrobami przemysłowymi kupowanymi przez użytkowników końcowych w różnych celach, m.in. w sektorze budowlanym (produkcja rur stalowych), przemyśle stoczniowym, przy produkcji zbiorników na gaz, samochodów, zbiorników ciśnieniowych czy rurociągów energetycznych. Na podstawie danych przedstawionych przez rząd Turcji nie można było dokonać oceny popytu w tym szerokim zakresie sektorów zużywających te wyroby. Komisja ustaliła, że całkowita działalność produkcyjna w unijnych sektorach wykorzystujących stal spadła o 0,2 % w 2019 r. – po tym, jak w 2018 r. wzrosła o 2,9 % – co stanowiło pierwszy spadek produkcji od 2013 r. Ujemny wzrost w 2019 r. wynikał ze wzrostu produkcji budowlanej i spadku produkcji we wszystkich innych sektorach wykorzystujących stal (najbardziej wyraźny spadek odnotowano w sektorze motoryzacyjnym) ⁽²²⁾. Komisja przyznała, że ujemny wzrost szeregu sektorów wykorzystujących stal w 2019 r. stanowił wyzwanie dla producentów HRFS. Nie stwierdzono jednak, aby sytuacja ta osłabiała związek przyczynowy między przywozem po cenach dumpingowych z Turcji a sytuacją powodującą szkodę dla przemysłu Unii w okresie objętym dochodzeniem, biorąc pod uwagę wzrost wielkości tego przywozu, jego wpływ na ceny przemysłu Unii i inne czynniki szkodliwe określone powyżej.
- (230) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Turcji zarzucił, że wbrew zasadom WTO nie zbadano wpływu konsumpcji własnej. Rząd Turcji oświadczył, że Komisja „nie podjęła się zbadania” „nadzwyczajnego pogorszenia sytuacji w unijnych sektorach przemysłu wykorzystujących stal”. Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Rząd Turcji nie przedstawił żadnych dowodów uzasadniających swoje twierdzenie. Z publikacji wskazanych w przypisie 16 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych nie wynika, jakoby nastąpiło „nadzwyczajne pogorszenie sytuacji w unijnych sektorach przemysłu wykorzystujących stal”. W trakcie dochodzenia żaden z użytkowników nie przedstawił podobnych twierdzeń. Jak wskazano w motywie 195 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, użytkownicy na głównych rynkach niższego szczebla, takich jak sektor motoryzacyjny, sektor urządzeń przemysłowych lub sektor budowlany, nie zgłosili się.
- (231) Wobec braku innych uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 150–151 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

⁽²²⁾ Eurofer, „Sprawozdanie gospodarcze, Prognoza gospodarcza i prognoza dla rynku stali na lata 2020–2021. Sprawozdanie za drugi kwartał – dane do pełnego roku 2019 włącznie”, 12 maja 2020 r., dokument do pobrania pod adresem <https://www.eurofer.eu/assets/Uploads/REPORT-Economic-and-Steel-Market-Outlook-Quarter-2-2020.pdf>, oraz Światowe Stowarzyszenie Producentów Stali, „Krótkoterminowa prognoza dotycząca światowego rynku stali na październik 2019 r.”, 14 października 2019 r., dokument dostępny pod adresem <https://www.worldsteel.org/media-centre/press-releases/2019/worldsteel-short-range-outlook-2019.html>.

5.2.4. Zmiany popytu

- (232) Po ostatecznym ujawnieniu CİB stwierdziło, że szkoda wynikała z ogólnego spadku konsumpcji w Unii, natomiast rząd Turcji stwierdził, że spadek konsumpcji spowodował spadek wielkości produkcji przemysłu Unii. Komisja zauważyła, że – jak pokazano w tabeli 1 – konsumpcja na wolnym rynku, tj. na rynku, na którym zasadniczo ma miejsce konkurencja z przywozem, spadła w okresie badanym o 1 %. Komisja nie uważa, aby taka skala spadku konsumpcji w Unii osłabiła związek przyczynowy między przywozem po cenach dumpingowych z Turcji a sytuacją powodującą szkodę dla przemysłu Unii w okresie objętym dochodzeniem.
- (233) W świetle rozważań przedstawionych w powyższej sekcji i wobec braku innych uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 152–153 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Zmiany popytu na podstawie danych dotyczących UE-27 nie zmieniają tych wniosków.

5.2.5. Ceny surowców

- (234) Wobec braku uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 154–155 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

5.2.6. Pozostałe czynniki

- (235) Po ostatecznym ujawnieniu CİB twierdziło, że istotna szkoda wynika ze zmian na rynku unijnym, działalności restrukturyzacyjnej i racjonalizacyjnej prowadzonej przez producentów unijnych, określonej polityki zakupów i przywozu po niskich cenach z innych państw trzecich. Twierdzenia te były nieuzasadnione i w związku z tym zostały odrzucone.
- (236) Wobec braku innych uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 147–149 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

5.3. Wnioski w sprawie związku przyczynowego

- (237) Na podstawie powyższego i wobec braku innych uwag Komisja stwierdziła, że żaden z przeanalizowanych indywidualnie albo łącznie czynników nie osłabił związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a szkodą poniesioną przez przemysł Unii w taki sposób, aby taki związek nie był rzeczywisty i istotny, co potwierdza wniosek przedstawiony w motywach 159–161 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

6. POZIOM ŚRODKÓW

6.1. Margines zaniżania cen

- (238) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący sprzeciwił się wykorzystaniu przez Komisję średniego zysku osiągniętego w 2017 r., a mianowicie 6,8 %, jako podstawy zysku docelowego stosowanego do obliczenia marginesu zaniżania cen. Skarżący twierdził, że w 2017 r. przemysł Unii nadal odczuwał skutki przywozu towarów po cenach dumpingowych innego pochodzenia, że Komisja nie zastosowała się do swoich standardowych praktyk i że nawet CİB zaproponowało wyższą marżę zysku. Skarżący nalegał, aby zysk docelowy mieścił się w przedziale 10–15 %, podobnie jak 12,9 % zastosowane we wcześniejszym dochodzeniu dotyczącym przywozu tego samego produktu ⁽²³⁾, chociaż przyznał, że minimalna podstawa dla docelowego zysku mogłaby również wynosić 7,9 %, co stanowiło zysk docelowy zastosowany w ostatnim dochodzeniu dotyczącym tego produktu.
- (239) Komisja odniosła się do argumentu. Jak wyjaśniono w motywach 164 i 166 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, Komisja oparła ustalenie zysku docelowego na przepisach art. 7 ust. 2c rozporządzenia podstawowego, chociaż w stosownym okresie nie można było wskazać roku, w którym przed wzrostem przywozu z Turcji panowały „normalne warunki konkurencji”. Ponadto, jak już wskazano w sekcji 4.5.1 powyżej, Komisja nie była w stanie stwierdzić, czy w 2017 r., jak twierdził skarżący, przemysł Unii nadal odczuwał skutki przywozu towarów po cenach dumpingowych. W dochodzeniu antydumpingowym przeciwko Brazylii, Iranowi, Rosji i Ukrainie dochodzenie dotyczące dumpingu i powstałej szkody obejmowało okres od dnia 1 lipca 2015 r. do dnia 30 czerwca 2016 r.

⁽²³⁾ Decyzja Komisji nr 284/2000/EWWiS z dnia 4 lutego 2000 r. nakładająca ostateczne cło ochronne na przywóz niektórych wyrobów walcowanych płaskich z żeliwa lub stali niestopowej o szerokości co najmniej 600 mm, nieplaterowanych, niepowleczonej ani niepokrytych, w zwojach, niepoddanych innej obróbce niż walcowanie na gorąco, pochodzących z Indii i z Tajwanu i akceptująca zobowiązania oferowane przez niektórych producentów eksportujących oraz kończąca postępowanie w sprawie przywozu pochodzącego z Republiki Południowej Afryki (Dz.U. L 31 z 5.2.2000, s. 44).

Fakt, że ostateczne środki ochronne wobec przywozu z tych źródeł wprowadzono w październiku 2017 r., nie oznacza, że w 2017 r. nadal odbywał się dumping wyrządzający szkodę. Potwierdza to gwałtowny spadek przywozu z tych pięciu państw w 2017 r., jak już wspomniano w motywie 163 powyżej. W związku z tym Komisja potwierdziła, że rok 2017 stanowił najlepszą podstawę do ustalenia zysku docelowego w kontekście obecnego dochodzenia. W każdym razie, biorąc pod uwagę marginesy dumpingu ustalone w tej sprawie, nawet przyjęcie wniosku o zastosowanie wyższego zysku docelowego nie miałyby żadnego wpływu na poziom środków.

- (240) Na etapie tymczasowym Komisja wykorzystywała dane z bazy danych Bloomberg New Energy Finance do ustalenia prognozowanych cen uprawnień w ramach unijnego systemu handlu emisjami w celu obliczenia przyszłych kosztów środowiskowych. Ceny te zaktualizowano na etapie ostatecznym za pomocą danych pobranych w dniu 15 lutego 2020 r.
- (241) W motywie 216 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych odniesiono się do uwag dotyczących obliczeń szkody otrzymanych od jednego z producentów unijnych objętych próbą w kontekście art. 19a rozporządzenia podstawowego. Strona ta twierdziła, że w celu oceny przyszłych kosztów przestrzegania przepisów ponoszonych przez przemysł Unii w związku z przestrzeganiem środowiskowych i społecznych kosztów produkcji wynikających z wielostronnych umów środowiskowych lub zobowiązań społecznych należy zastosować średnie ilości HRFS, które mają zostać wyprodukowane w przyszłości, zamiast średniej przyszłych produktów rynku wyższego szczebla wykorzystywanych do produkcji HRFS. W ramach niniejszego postępowania Komisja stwierdziła, biorąc pod uwagę dostępne informacje dostarczone przez trzech producentów unijnych objętych próbą i zweryfikowane przez Komisję, że to produkty rynku wyższego szczebla bezpośrednio przyczyniły się do emisji zanieczyszczeń, a zatem jest to właściwy poziom do oceny przyszłych kosztów przestrzegania przepisów. Koszty te następnie odniesiono do wytwarzania produktu objętego dochodzeniem w oparciu o wskaźnik konsumpcji produktu niższego szczebla generującego emisje podczas wytwarzania produktu objętego dochodzeniem.
- (242) Jak wyjaśniono w sekcji 1.8 powyżej, skład Unii uległ zmianie w 2021 r., co pociągnęło za sobą również zmianę zbioru danych wykorzystanych do ustalenia marginesu zaniżania cen. Poziom usuwający szkodę dla UE-27 przedstawiono w poniższej tabeli:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Margines dumpingu	Margines zaniżania cen
Turcja	Çolakoğlu Metalurji A.Ş.	7,3 %	19,5 %
	Grupa Erdemir: — Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları T.A.S. — İskenderun Demir ve Çelik A.Ş.	5,0 %	21 %
	Habaş Sinai Ve Tibbi Gazlar İstihsal Endüstrisi A.Ş.	4,7 %	20,5 %
	Ağır Haddecilik A.Ş.	5,7 %	20,3 %
	Borçelik Çelik Sanayii Ticaret A.Ş.	5,7 %	20,3 %
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	7,3 %	21 %

- (243) Wobec braku innych uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 163–170 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zgodnie ze zmianami w powyższej tabeli.

6.2. Badanie marginesu wystarczającego do usunięcia szkody poniesionej przez przemysł Unii

- (244) Wobec braku uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 171–172 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

6.3. Podsumowanie

- (245) W następstwie powyższej oceny Komisja stwierdziła, że właściwe jest określenie kwoty ceł ostatecznych zgodnie z zasadą niższego cła określoną w art. 7 ust. 2 i art. 9 ust. 4 akapit drugi rozporządzenia podstawowego. W związku z tym wysokości ostatecznego cła antydumpingowego powinny zostać ustalone w sposób przedstawiony poniżej:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Ostateczne cło antydumpingowe
Turcja	Çolakoğlu Metalurji A.Ş.	7,3 %
	Grupa Erdemir: — Ereğli Demir ve Çelik Fabrikalari T.A.S. — İskenderun Demir ve Çelik A.Ş.	5,0 %
	Habaş Sinai Ve Tibbi Gazlar İstihsal Endüstrisi A.Ş.	4,7 %
	Ağır Haddecilik A.Ş.	5,7 %
	Borçelik Çelik Sanayii Ticaret A.Ş.	5,7 %
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	7,3 %

7. INTERES UNII

7.1. Interes przemysłu Unii

- (246) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący oznajmił, że niedawno ogłoszone plany rozwoju eksporterów tureckich stanowią dodatkowy powód, dla którego wprowadzenie środków antydumpingowych leży w interesie Unii. Żadna strona nie zakwestionowała tego, że wprowadzenie środków leży w interesie przemysłu Unii. Wnioski zawarte w motywach od 175–179 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostały zatem potwierdzone.

7.2. Interes importerów niepowiązanych

- (247) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji i ÇİB stwierdziły, że producenci unijni są już chronieni przed przywozem. ÇİB twierdziło, że przywóz z Turcji znacznie spadł w ostatnim kwartale 2019 r. w porównaniu z pierwszym kwartałem tego roku. W tym względzie rząd Turcji zwrócił uwagę na ostateczne środki ochronne z pułapami ilościowymi („kontyngenty” lub „kontyngenty taryfowe”) oraz dodatkowe cła w wysokości 25 %, które należy zapłacić po wyczerpaniu kontyngentu. Rząd Turcji przypomniał, że importerzy i użytkownicy przed wprowadzeniem środków tymczasowych stwierdzili, że środki ochrony handlu w znacznym stopniu wpływają na bezpieczeństwo dostaw i utrudniają działalność importerów. Rząd Turcji dodał, że ze względu na tymczasowe środki antydumpingowe i kontyngenty krajowe w kontekście środków ochronnych obowiązujących do końca czerwca 2021 r. importerzy i użytkownicy nie będą w stanie znaleźć nowego źródła przywozu na potrzeby zaspokojenia popytu w Unii.
- (248) Komisja uznała, że w motywach 188–193 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych w pełni odrzucono argumenty dotyczące jakichkolwiek domniemych braków w zaopatrzeniu, w tym powyższe argumenty rządu Turcji przedstawione po ujawnieniu tymczasowych ustaleń. Komisja zauważyła również, że środki ochronne i antydumpingowe dotyczą różnych sytuacji. W tym przypadku środki ochronne rzeczywiście wprowadzono w formie kontyngentu taryfowego, ale to nie uniemożliwia wprowadzenia środków służących wyeliminowaniu nieuczciwych praktyk handlowych, w szczególności w granicach kontyngentu taryfowego, tj. przed zastosowaniem jakiegokolwiek cła ochronnego.

- (249) Ponadto, jak wyjaśniono w motywie 192 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, wprowadzenie środków antydumpingowych nie oznacza, że przywóz z Turcji zostanie wstrzymany, ani nawet że w znaczący sposób się zmniejszy. Ustalenia wynikające z dochodzenia potwierdzają ten wniosek. Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń żaden importer nie przedstawił danych ilościowych, z których wynikałoby, że środki antydumpingowe wprowadzone na podstawie obecnego postępowania miałyby nieproporcjonalny wpływ na jego działalność. Poziom środków nie powinien uniemożliwić tureckim producentom stali sprzedawania HRFS w Unii i importerom unijnym. W komunikacie prasowym Steel Business Briefing z 2021 r. stwierdzono, że w 2020 r. Unia pozostaje głównym rynkiem eksportowym dla zwojów walcowanych na gorąco pochodzących z Turcji ⁽²⁴⁾. W tym samym komunikacie poinformowano o wzroście mocy do produkcji HRFS w Turcji ⁽²⁵⁾.
- (250) Wobec braku innych uwag dotyczących interesu importerów niepowiązanych potwierdzono wnioski zawarte w motywach 180–182 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

7.3. Interes użytkowników

- (251) Uwagi rządu Turcji dotyczące użytkowników, zgłoszone po ujawnieniu tymczasowych ustaleń, były takie same, jak uwagi dotyczące importerów niepowiązanych, i odniesiono się już do nich w sekcji 7.2.
- (252) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń ÇİB wyraziło obawę, że w wyniku wprowadzenia środków na rynku unijnym nastąpi spadek jakości i innowacyjności. Komisja uznała ten bardzo ogólny i niczym nieuzasadniony argument za bezzasadny. Komisja stwierdziła, że pomimo trudnych warunków rynkowych producenci unijni przez cały okres badany nadal oferowali produkty wysokiej jakości. Komisja zakłada, że środki antydumpingowe zapewnią równe szanse, dzięki którym przemysł Unii będzie mógł oferować produkty wyższej jakości i bardziej innowacyjne – z korzyścią dla wszystkich.
- (253) Konsorcjum użytkowników i importerów HRFS („konsorcjum”) przedstawiło uwagi dotyczące rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych ⁽²⁶⁾. Po pierwsze, konsorcjum stwierdziło, że po okresie objętym dochodzeniem producenci unijni rzekomo zmniejszyli wielkość produkcji, którą wprowadzają do obrotu na wolnym rynku w Unii. Konsorcjum oznajmiło, że ta domniemana praktyka, w połączeniu z obecnie obowiązującymi środkami ochrony handlu przed innymi źródłami, doprowadziła do „bezprecedensowego” wzrostu cen na rynku unijnym. Konsorcjum twierdziło, że niezależni użytkownicy unijni nie mogli w związku z tym zaopatrzyć się w podstawowy surowiec (HRFS) u producentów unijnych. Z kolei wzrost cen umożliwiłby producentom unijnym zwiększenie marży zysku do poziomu, który pozwoliłby im na poprawienie swojej sytuacji po doznaniu domniemanej szkody w okresie objętym dochodzeniem. Konsorcjum twierdziło, że orzecznictwo sądów unijnych umożliwia Komisji ocenę rozwoju sytuacji po okresie objętym dochodzeniem w ramach analizy interesu Unii oraz że w tym przypadku taki rozwój sytuacji wymagałby zakończenia stosowania środka. W związku z tym argumentem konsorcjum twierdziło również, że w wyniku domniemanego niedoboru dostaw ze strony producentów unijnych i wynikającego z niego wzrostu cen niezależni użytkownicy w Unii nie mieli innego wyboru, jak tylko polegać na przywozie w odpowiednich ilościach. W tym względzie konsorcjum stwierdziło, że środki ochrony handlu stosowane wobec niektórych źródeł oraz środek tymczasowy wobec przywozu z Turcji zagrażają zdolności do pozyskiwania HRFS z państw trzecich. Konsorcjum wskazało, że inne państwa trzecie nie mogą zastąpić Turcji w roli najbardziej wiarygodnego źródła dostaw. Konsorcjum zakwestionowało również ustalenia Komisji dotyczące zdolności użytkowników do dostosowania się do zmian regulacyjnych i do zmiany dostawców. Konsorcjum twierdziło, że w praktyce jest to rzadko możliwe i że zakupu ograniczonych ilości od innych producentów z państw trzecich nie można postrzegać jako oznaki tego, że użytkownicy mogą szybko zmienić dostawców. Konsorcjum podało w wątpliwość zdolność, a nawet gotowość przemysłu Unii do dostarczania produktu w jakichkolwiek dodatkowych znaczących ilościach niezależnym dalszym użytkownikom w Unii oraz zdolność państw innych niż Turcja do dostarczania do Unii znaczących ilości HRFS. Według konsorcjum wszystkie te czynniki doprowadziłyby do niemożliwego do pokrycia wzrostu kosztów kluczowego surowca ponoszonych przez użytkowników i wywarłoby na nich nieproporcjonalny wpływ.
- (254) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń ÇİB wyraziło obawę, że w wyniku wprowadzenia środków na rynku unijnym nastąpi wzrost cen HRFS, i zakwestionowało motyw 191 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, zgodnie z którym producenci unijni mogliby wykorzystać swoje wolne moce produkcyjne do zaspokojenia popytu użytkowników niepowiązanych.

⁽²⁴⁾ Dokument nr t21.000701, załącznik 2.

⁽²⁵⁾ Dokument nr t21.000701, załącznik 1 i załącznik 3.

⁽²⁶⁾ t21.000721.

- (255) Skarżący zakwestionował te twierdzenia ⁽²⁷⁾. W szczególności odniósł się do źródeł wskazujących na wzrost mocy produkcyjnych w 2021 r., w tym poprzez ponowne uruchomienie niektórych pieców, oraz na istnienie wystarczających źródeł dostaw, zarówno w Unii, jak i w państwach trzecich. Skarżący przyznał, że jakiegokolwiek zakłócenie równowagi łańcucha dostaw na rynku miałyby jedynie charakter przejściowy i byłyby spowodowane destruktywnym wpływem pandemii COVID-19, w tym wyłączeniem niektórych pieców. Skarżący stwierdził ponadto, że w Unii i poza nią istnieje wiele źródeł alternatywnych, które mogłyby zaspokoić ewentualne wzrosty popytu w Unii, w tym zwrócił uwagę na istnienie znacznych wolnych mocy produkcyjnych w Unii i na świecie. Skarżący twierdził również, że Turcja prawdopodobnie będzie dalej dostarczać produkt na rynek unijny, ponieważ nałożone cła antydumpingowe są umiarkowane. Na koniec skarżący powtórzył, że cło antydumpingowe nie będzie miało znaczącego wpływu na koszty użytkowników, przy czym odniósł się tu do symulacji, które przekazał na wcześniejszym etapie postępowania.
- (256) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Turcji stwierdził, że gdyby Komisja wprowadziła ostateczny środek ochronny – oprócz istniejącego środka ochronnego i pozostałych ceł antydumpingowych i wyrównawczych wprowadzonych wobec innych źródeł przywozu produktu objętego postępowaniem – wówczas mogłyby wystąpić braki w dostawach. Rząd Turcji stwierdził także, że spadek przywozu z jego kraju rozpoczął się w 2019 r. na skutek wprowadzonego środka ochronnego oraz że „uważa, iż zastosowanie jakiegokolwiek kolejnego środka spowoduje ustanie przywozu z Turcji” i zapytał, na jakiej podstawie Komisja może być pewna, że przywóz z Turcji nie ustanie.
- (257) Komisja w pierwszej kolejności odniosła się do argumentów dotyczących niedoboru dostaw, dostępności innych źródeł oraz zdolności do dostosowania się do zmian regulacyjnych i zmiany dostawców. Następnie odniosła się do argumentu dotyczącego wykorzystywania danych z okresu po okresie objętym dochodzeniem.
- (258) Komisja stwierdziła, że argument konsorcjum i rządu Turcji dotyczący niedoboru dostaw jest sprzeczny z danymi liczbowymi i tendencjami ustalonymi w ramach dochodzenia. Jest tak zarówno na poziomie ogólnym, jak i na poziomie danych wykazanych przez współpracujących użytkowników. Na poziomie ogólnym Komisja zauważyła po pierwsze, że w ramach środka ochronnego w zakresie wyrobów ze stali ⁽²⁸⁾ w okresie objętym dochodzeniem stale i w coraz większym stopniu dostępne były bardzo duże ilości bezcłowych kontyngentów taryfowych ⁽²⁹⁾. Gdyby zatem w Unii istniał popyt na większe wielkości przywozu, zostałyby zaspokojony bezcłowo. Po drugie, dochodzenie potwierdziło, że przemysł Unii ma dostateczne wolne moce produkcyjne ⁽³⁰⁾ umożliwiające mu dalsze zwiększenie produkcji w Unii. Nie ma ekonomicznego uzasadnienia, aby producenci unijni nie wykorzystywali swoich (wolnych) mocy produkcyjnych w celu zaspokojenia popytu w Unii, niezależnie od tego, czy użytkownicy są powiązani, czy też nie, w szczególności, gdy znajdują się w nieoptymalnych warunkach ekonomicznych. Po trzecie, Komisja podtrzymała ustalenia poczynione na etapie tymczasowym ⁽³¹⁾ dotyczące zdolności państw trzecich w zakresie dostawy produktów HRFs w odpowiednich ilościach oraz przypominała, że w razie pojawienia się popytu państwa te mogą jeszcze bardziej zwiększyć swoją obecność na rynku unijnym, tak jak niektóre z nich już to uczyniły. Komisja odniosła się na koniec do swojego ustalenia, zawartego w motywie 192 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, w kwestii bezzasadnego założenia, że przywóz z Turcji na rynek Unii ustanie, jeżeli Komisja wprowadzi cło ochronne. Komisja przypominała w związku z tą kwestią, że niektóre państwa, wobec których wprowadzono środki, nadal wywoziły towary do Unii, w niektórych przypadkach w znaczących ilościach ⁽³²⁾.
- (259) Argument konsorcjum jest również sprzeczny z danymi przekazanymi w ramach dochodzenia przez samych niezależnych użytkowników. Po pierwsze, udział przywozu z Turcji w portfelach tych użytkowników jest dość ograniczony (ogółem poniżej 15 %). Zakupy z Turcji odpowiadają mniej niż połowie udziału przywozu z innych źródeł i są niemal pięć razy mniejsze niż zakupy użytkowników od innych producentów unijnych, którzy są zdecydowanie głównymi dostawcami użytkowników. Komisja potwierdziła ponadto, że dane liczbowe dostępne w odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu udzielonych przez użytkowników niepowiązanych wyraźnie wskazują, że nie tylko mogą oni z roku na rok znacząco zmienić konfigurację swoich źródeł dostaw (i że faktycznie to uczynili), lecz również, że zmiana ta może dotyczyć znaczących ilości. Komisja zauważyła w tym względzie, że użytkownicy

⁽²⁷⁾ t21.000931.

⁽²⁸⁾ W lipcu 2018 r. Komisja nałożyła tymczasowy środek ochronny, który stał się ostateczny w lutym 2019 r. i który był stosowany w całym okresie objętym dochodzeniem. W ramach tego środka produkty HRFs w dużej mierze odpowiadają zakresowi kategorii produktu 1. Zmiana w zakresie wykorzystania kontyngentu taryfowego w ramach środka ochronnego jest zatem istotna na potrzeby niniejszego dochodzenia.

⁽²⁹⁾ Motywy 45–50 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/894 z dnia 29 czerwca 2020 r. zmieniającego rozporządzenie wykonawcze (UE) 2019/159 nakładające ostateczne środki ochronne w odniesieniu do przywozu niektórych wyrobów ze stali (Dz.U. L 206 z 30.6.2020, s. 27).

⁽³⁰⁾ Tabela 6 rozporządzenia nakładającego tymczasowe środki antydumpingowe.

⁽³¹⁾ Motywy 188–189 rozporządzenia nakładającego tymczasowe środki antydumpingowe.

⁽³²⁾ Motywy 21–23 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/1590 z dnia 26 września 2019 r. zmieniającego rozporządzenie wykonawcze (UE) 2019/159 nakładające ostateczne środki ochronne w odniesieniu do przywozu niektórych wyrobów ze stali (Dz.U. L 248 z 27.9.2019, s. 28).

współpracujący podwoili, a nawet potroili w okresie objętym dochodzeniem przywóz z określonych miejsc pochodzenia (zwiększając ogółem o 40 % przywóz z tych państw trzecich). W okresie objętym dochodzeniem użytkownicy zaczęli również dokonywać zakupów ze źródeł, z których nie kupowali w roku poprzedzającym okres objęty dochodzeniem, a przestali kupować z niektórych źródeł, z których zaopatrywali się w 2018 r. Dane dostępne w aktach są zatem sprzeczne z twierdzeniem konsorcjum, że użytkownicy mogą kupować tylko ograniczone ilości produktów HRFS z pozostałych państw trzecich oraz że w praktyce zmiana dostawców jest rzadko możliwa.

- (260) W odniesieniu do pozostałych argumentów podniesionych przez rząd Turcji Komisja odnotowała, że jeżeli chodzi o spadek przywozu w 2019 r., Turcja nie była w stanie wykorzystać globalnego kontyngentu taryfowego, który był dostępny do dnia 1 lipca 2020 r. ⁽³³⁾ Co więcej, Komisja nie zauważyła żadnego związku między ograniczeniem przywozu w danym roku a twierdzeniem, że ten przywóz zostanie wstrzymany na skutek nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego, a rząd Turcji nie przekazał żadnych dowodów na poparcie tego twierdzenia. Komisja zauważyła ponadto, że poziom przywozu z Turcji od czasu nałożenia tymczasowego cła antydumpingowego świadczy o tym, iż przywóz ten nie został wstrzymany. Przeciwnie, Turcja wykorzystwała w bardzo dużym stopniu (92 %) swój krajowy kontyngent taryfowy w okresie od stycznia do marca 2021 r. i nadal prowadziła wywóz istotnych ilości w kwartale od kwietnia do czerwca 2021 r. Dane te wykazują, że pomimo stosowania tymczasowego cła antydumpingowego Turcja nadal dostarczała ilości współmierne do wielkości kontyngentów przyznaných jej w ramach środka ochronnego.
- (261) W odpowiedzi na twierdzenie ÇİB Komisja ponownie zauważyła w związku z domniemanym zmniejszeniem przywozu, do którego odniosło się stowarzyszenie (w pierwszym kwartale 2019 r. w porównaniu z czwartym kwartałem 2019 r.), że Turcja mogła dostarczyć dodatkowe ilości w ramach systemu bezcłowych kontyngentów taryfowych ⁽³⁴⁾ w ostatnim kwartale 2019 r. Komisja nie dostrzegła jednak, w jaki sposób zmniejszenie przywozu z Turcji samo w sobie byłoby być równoznaczne z niedoborem dostaw na rynku. Komisja przypomniła, że rynek unijny wykazał swoją zdolność do dostosowywania się do różnych źródeł dostaw, w zależności od zmian regulacyjnych, takich jak nałożenie środków ochrony handlu.
- (262) Zatem w świetle powyższych faktów Komisja odrzuciła argumenty konsorcjum, rządu Turcji oraz ÇİB.
- (263) W odniesieniu do wniosku, aby Komisja rozszerzyła swoje ustalenia w sposób uwzględniający zmiany po okresie objętym dochodzeniem, konsorcjum wskazało w swoim oświadczeniu na bezprecedensowy wzrost cen, który miał mieć miejsce między końcem 2020 r. a pierwszym kwartałem 2021 r. Konsorcjum dodało, że taki wzrost cen stanowił zagrożenie dla jego działalności w Unii oraz że przy takich cenach producenci unijni powiększyliby swoje zyski, a zatem poprawiliby swoją sytuację po ewentualnej szkodzie poniesionej w okresie objętym dochodzeniem.
- (264) Po ostatecznym ujawnieniu ÇİB i rząd Turcji skrytykowały ustalenie Komisji w tej kwestii. Skarżący ze swej strony argumentował, że Komisja nie powinna oceniać zmian po okresie objętym dochodzeniem, gdyż okoliczności tej sprawy nie stanowią okoliczności wyjątkowych, a w każdym razie będą miały jedynie charakter krótkoterminowy, a nie strukturalny.
- (265) Komisja uznała, że zarzut, iż wzrost cen mógł mieć miejsce w pewnym momencie po okresie objętym dochodzeniem, nie może sam w sobie podważyć ustaleń dokonanych w ramach dochodzenia na etapie tymczasowym i ostatecznym. Komisja zauważyła, że twierdzenie konsorcjum pozbawione jest znaczącego kontekstu oraz dowodów potwierdzających, które jasno wykazałyby, że taka zmiana sama w sobie unieważnia ustalenia dochodzenia oparte na danych z okresu objętego dochodzeniem. Ponadto twierdzenie, że sytuacja przemysłu Unii poprawiłaby się po poniesionej szkodzie, jest bezzasadne i nieoparte jakiegokolwiek dowodami. Komisja przypomniła, że w art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego zaznaczono, iż informacje dotyczące okresu następującego po okresie objętym dochodzeniem zwykle nie są brane pod uwagę.

⁽³³⁾ Twierdzenie to jest prawdziwe dla obu okresów, tzn. okresu, w którym Turcja podlegała globalnemu kontyngentowi taryfowemu (od dnia 2 lutego do dnia 30 września 2019 r.), oraz okresu, w którym Turcja podlegała 30-procentowemu limitowi w ramach globalnego kontyngentu taryfowego, tj. od dnia 1 października 2019 r.

⁽³⁴⁾ W ostatnim kwartale 2019 r. Turcja wykorzystała 73 % całkowitej wielkości kontyngentu taryfowego, który wolno jej było dostarczyć bezcłowo, co oznacza 170 000 ton niewykorzystanych w tym kwartale.

- (266) W odniesieniu do uwag otrzymanych po ostatecznym ujawnieniu Komisja zauważa, że żadna ze stron nie dostarczyła żadnych dodatkowych dowodów w kwestii tego, jak wzrost cen, który miał miejsce po okresie objętym dochodzeniem, sam w sobie mógłby sprawić, że nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego w ramach ustalania interesu Unii byłoby nieuzasadnione.
- (267) Komisja potwierdziła zatem swoje wnioski zawarte w motywach 183–198 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

7.4. Pozostałe czynniki

- (268) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji stwierdził, że unijni producenci stali konsekwentnie usiłują zachować swój oligopol na rynku Unii i wyeliminować konkurencję międzynarodową. Rząd Turcji zauważył, że producenci unijni już obsługują 79 % sprzedaży na wolnym rynku i że procent ten nie obejmuje wielkości sprzedaży wewnętrznej, która jest znacząca. ÇİB odniosło się również do wysokiego udziału w rynku producentów unijnych i obawiało się monopolu.
- (269) Komisja uznała argument dotyczący oligopolu za nieuzasadniony, jak już wyjaśniono w motywie 200 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń żadna ze stron nie zakwestionowała faktu, że – jak stwierdzono w motywach 75 i 200 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych – jest ponad 20 znanych producentów należących do 14 różnych grup oraz że istnieje zdrowa konkurencja między nimi i konkurencja z przywozem z państw trzecich. W związku z brakiem dowodów na występowanie praktyk antykonkurencyjnych obecny udział w rynku tych producentów nie ma znaczenia jako uzasadnienie argumentów dotyczących oligopolu, a tym bardziej monopolu.
- (270) Po ostatecznym ujawnieniu ÇİB oświadczyło, że w powyższym stwierdzeniu nie oceniono w szczególności, dostateczny i przejrzysty sposób argumentu dotyczącego wzmocnionego oligopolu przemysłu Unii na rynku unijnym ani twierdzenia, że argument dotyczący wzmocnionego oligopolu jest nieuzasadniony. W opinii ÇİB argument należało ocenić, uwzględniając pozostałe czynniki, takie jak istniejące środki, niedobór dostaw, ograniczenie jakości i innowacji itp. Zdaniem strony Sąd wymaga, aby na potrzeby art. 21 ust. 1 rozporządzenia podstawowego zwrócono szczególną uwagę na przywrócenie efektywnej konkurencji. Strona powtórzyła, bez przekazania jakichkolwiek nowych dowodów, swoje twierdzenie, że przemysł Unii ma na rynku unijnym „wzmocniony oligopol”.
- (271) Komisja odnosi się do opublikowanego niedawno dokumentu roboczego służb Komisji ⁽³⁵⁾, w którym zauważyła, że „podczas niedawnej fali konsolidacji sprawowanie kontroli łączenia przedsiębiorstw przyczyniło się do utrzymania dynamicznej konkurencji na europejskich rynkach stali, z korzyścią dla wielu sektorów przemysłu niższego szczebla, które wykorzystują stal, polegają na przystępnych cenowo materiałach, aby konkurować na arenie światowej, oraz zatrudniają miliony Europejczyków. Dzięki zakazowi antykonkurencyjnego łączenia przedsiębiorstw (np. Tata Steel/ThyssenKrupp) lub zatwierdzaniu połączeń z zastrzeżeniem określonych warunków takich jak zbycia strukturalne (np. ArcelorMittal/Ilva) sprawowanie kontroli łączenia przedsiębiorstw pozwoliło zapewnić, aby europejscy klienci kupujący stal nie mieli ograniczonego wyboru, wyższych cen ani mniejszego dostępu do innowacji”. Komisja uznała argumenty ÇİB za bezzasadne, w tym w odniesieniu do niedoborów w zakresie dostaw produktów HRFS, jak wyjaśniono w sekcji 7.3. W związku z powyższym Komisja potwierdziła swoje ustalenia przedstawione na etapie tymczasowym.
- (272) Wobec braku innych uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 199–200 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

7.5. Wnioski dotyczące interesu Unii

- (273) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji stwierdził, że w jego opinii cła antydumpingowe są zarówno niepotrzebne, jak i szkodliwe dla rynku Unii, a także że odegrają one negatywną rolę wobec interesu Unii jako całości. Po ostatecznym ujawnieniu ÇİB oświadczyło, że Komisja nie zrównoważyła w sposób przejrzysty poszczególnych interesów wchodzących w grę ani nie uzasadniła swoich ustaleń. Komisja uznała te twierdzenia za bezzasadne w świetle ustaleń wynikających z dochodzenia, mianowicie dotyczących występowania dumpingu, wynikającej z niego istotnej szkody dla przemysłu Unii, a także wyniku równoważenia poszczególnych interesów wchodzących w grę.
- (274) Na podstawie powyższego i wobec braku innych uwag wnioski zawarte w motywie 201 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostały potwierdzone.

⁽³⁵⁾ Dokument roboczy służb Komisji „Towards Competitive and Clean European Steel” [„W stronę konkurencyjnej i czystej stali europejskiej”], SWD(2021) 353 final z 5.5.2021, s. 4–5.

8. OSTATECZNE ŚRODKI ANTYDUMPINGOWE

8.1. Środki ostateczne

(275) Biorąc pod uwagę wnioski dotyczące dumpingu, szkody, związku przyczynowego i interesu Unii oraz uwzględniając art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, należy wprowadzić ostateczne środki antydumpingowe, aby zapobiec dalszemu wyrządzaniu szkody przemysłowi Unii przez przywóz produktu objętego postępowaniem po cenach dumpingowych. Z powodów określonych w sekcji 6, a w szczególności w podsekcji 6.3 niniejszego rozporządzenia, cła antydumpingowe należy ustalić zgodnie z zasadą niższego cła.

(276) Na podstawie powyższego ustala się następujące stawki nakładanych cel:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Ostateczne cło antydumpingowe
Turcja	Çolakoğlu Metalurji A.Ş.	7,3 %
	Grupa Erdemir: — Ereğli Demir ve Çelik Fabrikalari T.A.S. — İskenderun Demir ve Çelik A.Ş.	5,0 %
	Habaş Sinai Ve Tibbi Gazlar İstihsal Endüstrisi A.Ş.	4,7 %
	Ağır Haddecilik A.Ş.	5,7 %
	Borçelik Çelik Sanayii Ticaret A.Ş.	5,7 %
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	7,3 %

(277) Indywidualne stawki cła antydumpingowego dla poszczególnych przedsiębiorstw określone w niniejszym rozporządzeniu zostały ustanowione na podstawie ustaleń niniejszego dochodzenia. Odzwierciedlają one zatem sytuację ustaloną podczas dochodzenia, dotyczącą tych przedsiębiorstw. Powyższe stawki należności celnej mają zastosowanie wyłącznie do przywozu produktu objętego postępowaniem pochodzącego z państwa, którego dotyczy postępowanie, oraz produkowanego przez wymienione osoby prawne. Przywożone produkty objęte postępowaniem, wytworzone przez dowolne inne przedsiębiorstwo, które nie zostało konkretnie wymienione w części normatywnej niniejszego rozporządzenia, w tym podmioty powiązane z przedsiębiorstwami konkretnie wymienionymi, podlegają stawce cła stosowanej względem „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”. Nie powinny one być objęte żadną z indywidualnych stawek cła antydumpingowego.

(278) Przedsiębiorstwo może zwrócić się o zastosowanie indywidualnych stawek cła antydumpingowego w przypadku zmiany jego nazwy. Wniosek w tej sprawie należy kierować do Komisji⁽³⁶⁾. Wniosek musi zawierać wszystkie istotne informacje, które pozwolą wykazać, że zmiana nie wpływa na prawo przedsiębiorstwa do korzystania ze stawki celnej, która ma wobec niego zastosowanie. Jeżeli zmiana nazwy przedsiębiorstwa nie wpływa na prawo do korzystania ze stawki celnej mającej wobec niego zastosowanie, w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* opublikowane zostanie rozporządzenie w sprawie zmiany nazwy.

(279) W celu zminimalizowania ryzyka obchodzenia cła w związku z różnicą w stawkach celnych potrzebne są szczególne środki gwarantujące stosowanie indywidualnych cel antydumpingowych. Przedsiębiorstwa, na które nałożono indywidualne cła antydumpingowe, muszą przedstawić ważną fakturę handlową organom celnym państwa członkowskiego. Faktura musi spełniać wymogi określone w art. 1 ust. 3 niniejszego rozporządzenia. Przywóz, któremu nie towarzyszy taka faktura, powinien zostać objęty cłem antydumpingowym obowiązującym wobec „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”.

(280) Mimo że przedstawienie tej faktury jest konieczne, aby organy celne państw członkowskich zastosowały indywidualne stawki cła antydumpingowego wobec przywozu, nie jest ona jedynym elementem brany pod uwagę przez organy celne. Organy celne państw członkowskich muszą bowiem przeprowadzić zwykłą kontrolę, nawet jeśli otrzymają fakturę spełniającą wszystkie wymogi określone w art. 1 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, i podobnie

⁽³⁶⁾ European Commission, Directorate-General for Trade, Directorate H, Wetstraat 170 Rue de la Loi, 1040 Brussels, Belgium.

jak we wszystkich innych przypadkach mogą one żądać dodatkowych dokumentów (dokumentów przewozowych itp.) do celów weryfikacji dokładności danych zawartych w oświadczeniu oraz zapewnienia zasadności późniejszego zastosowania stawki należności celnej zgodnie z prawem celnym.

- (281) Jeżeli wywóz dokonywany przez jedno z przedsiębiorstw korzystających z niższej indywidualnej stawki celnej wzrośnie w znacznym stopniu po wprowadzeniu przedmiotowych środków, tego rodzaju wzrost wielkości wywozu może zostać uznany za stanowiący sam w sobie zmianę w strukturze handlu ze względu na wprowadzenie środków w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. W takich okolicznościach oraz pod warunkiem spełnienia określonych wymagań może zostać wszczęte dochodzenie w sprawie obejścia środków. Podczas tego dochodzenia można między innymi zbadać potrzebę zniesienia indywidualnych stawek celnych, a następnie nałożyć cło ogólnokrajowe.
- (282) W celu zapewnienia należytego egzekwowania ceł antydumpingowych cło antydumpingowe dotyczące wszystkich pozostałych przedsiębiorstw należy stosować nie tylko w odniesieniu do niewspółpracujących producentów eksportujących w ramach niniejszego dochodzenia, ale również do producentów, którzy nie prowadzili wywozu do Unii w trakcie okresu objętego dochodzeniem.

8.2. Ostateczne pobranie cła tymczasowego

- (283) W świetle ustalonej wysokości marginesów dumpingu oraz zważywszy na poziom szkody, jaką poniósł przemysł Unii, należy dokonać ostatecznego poboru kwot zabezpieczonych w formie tymczasowego cła antydumpingowego nałożonego rozporządzeniem w sprawie ceł tymczasowych.
- (284) Ponieważ stawki ceł ostatecznych są niższe od stawek ceł tymczasowych, kwoty zabezpieczone przekraczające ostateczne stawki cła antydumpingowego powinny zostać zwolnione.

8.3. Moc wsteczna

- (285) Jak wspomniano w sekcji 1.2, Komisja na wniosek skarżącego objęła obowiązkiem rejestracji przywóz produktu objętego dochodzeniem zgodnie z art. 14 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- (286) Na ostatecznym etapie dochodzenia przeprowadzono ocenę danych zgromadzonych w kontekście rejestracji. Komisja zbadała, czy kryteria zawarte w art. 10 ust. 4 rozporządzenia podstawowego zostały spełnione w odniesieniu do poboru ceł ostatecznych z mocą wsteczną.
- (287) Z analizy Komisji wynika, że nie nastąpił żaden dalszy znaczny wzrost przywozu poza poziomem przywozu, który spowodował szkodę, w okresie objętym dochodzeniem, jak określono w art. 10 ust. 4 lit. d) rozporządzenia podstawowego. Na potrzeby tej analizy Komisja porównała średnią miesięczną wielkość przywozu produktu objętego postępowaniem w okresie objętym dochodzeniem ze średnią miesięczną wielkością przywozu w okresie od miesiąca następującego po wszczęciu niniejszego dochodzenia do ostatniego pełnego miesiąca poprzedzającego wprowadzenie środków tymczasowych. Również po porównaniu średniej miesięcznej wielkości przywozu produktu objętego postępowaniem w okresie objętym dochodzeniem ze średnią miesięczną wielkością przywozu w okresie od miesiąca następującego po wszczęciu niniejszego dochodzenia włącznie do miesiąca, w którym wprowadzono środki tymczasowe, nie odnotowano żadnego dalszego znacznego wzrostu:

	Okres objęty dochodzeniem		Czerwiec 2020 – grudzień 2020		Czerwiec 2020 – styczeń 2021	
	Tony	Tony/miesiąc	Tony	Tony/miesiąc	Tony	Tony/miesiąc
Przywóz HRFS z Turcji	2 767 658	230 638	1 031 186	147 312	1 194 329	149 291

Źródło: Eurostat (UE-27).

(288) Komisja stwierdziła zatem, że pobór ceł ostatecznych z mocą wsteczną za okres, podczas którego rejestrowano przywóz, nie ma w tym przypadku uzasadnienia.

9. OFERTA DOTYCZĄCA ZOBOWIĄZANIA

- (289) Po ostatecznym ujawnieniu jeden z producentów eksportujących przedstawił ofertę dotyczącą zobowiązań cenowych zgodnie z art. 8 rozporządzenia podstawowego.
- (290) Komisja oceniła tę ofertę i doszła do wniosku, że przyjęcie takiego zobowiązania nie byłoby wykonalne w rozumieniu art. 8 rozporządzenia podstawowego. Wynika to głównie z dużej liczby nierozróżnialnych rodzajów produktu objętych ofertą, z faktu, że niektóre rodzaje produktu o tym samym kodzie CN/TARIC mają różne minimalne ceny importowe, z faktu, że minimalne oferowane ceny importowe nie byłyby wystarczające do usunięcia szkodliwych skutków dumpingu w przypadku większości rodzajów produktu, oraz z nieadekwatności oferowanej indeksacji w zakresie objęcia wahań ceny surowców.
- (291) W uwagach dotyczących zobowiązania cenowego zaproponowanego przez producenta eksportującego skarżący podał argumenty przemawiające za jego odrzuceniem, które jednocześnie popierały własną analizę dokonaną przez Komisję.
- (292) Komisja wysłała producentowi eksportującemu pismo, w którym podała powody odrzucenia oferty dotyczącej zobowiązania cenowego i dała przedsiębiorstwu możliwość przedstawienia uwag.
- (293) Komisja nie otrzymała żadnych uwag od producenta eksportującego dotyczących jej wniosku, że proponowane zobowiązanie cenowe byłoby nieadekwatne i niewykonalne.
- (294) W związku z tym z powodów określonych w motywach 290–293 powyżej oferta dotycząca zobowiązania cenowego została odrzucona.

10. POSTANOWIENIA KOŃCOWE

- (295) Zgodnie z art. 109 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 ⁽³⁷⁾, gdy kwotę należy zwrócić w następstwie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, należnymi odsetkami powinna być stopa stosowana przez Europejski Bank Centralny w odniesieniu do jego podstawowych operacji refinansujących, opublikowana w serii C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, obowiązująca pierwszego kalendarzowego dnia każdego miesiąca.
- (296) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią komitetu ustanowionego na mocy art. 15 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/1036,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych wyrobów walcowanych płaskich z żeliwa, stali niestopowej lub innej stali stopowej, nawet w zwojach (w tym wyroby cięte na wymiar i taśmy), niepoddane innej obróbce niż walcowanie na gorąco, nieplaterowane, niepowlczone ani niepokryte pochodzące z Turcji, obecnie oznaczone kodami CN 7208 10 00, 7208 25 00, 7208 26 00, 7208 27 00, 7208 36 00, 7208 37 00, 7208 38 00, 7208 39 00, 7208 40 00, 7208 52 10, 7208 52 99, 7208 53 00, 7208 54 00, ex 7211 13 00 (kod TARIC 7211 13 00 19), ex 7211 14 00 (kod TARIC 7211 14 00 95), ex 7211 19 00 (kod TARIC 7211 19 00 95), ex 7225 19 10 (kod TARIC 7225 19 10 90), 7225 30 90, ex 7225 40 60 (kod TARIC 7225 40 60 90), 7225 40 90, ex 7226 19 10 (kod TARIC 7226 19 10 95), ex 7226 91 91 (kod TARIC 7226 91 91 19) i 7226 91 99.

Wyłączone są następujące produkty:

- (i) wyroby ze stali nierdzewnej i ze stali krzemowej elektrotechnicznej o ziarnach zorientowanych;
- (ii) wyroby ze stali narzędziowej i szybkotnącej;

⁽³⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).

- (iii) wyroby, nie w zwojach, bez wypukłych wzorów, o grubości przekraczającej 10 mm i szerokości co najmniej 600 mm; oraz
- (iv) wyroby, nie w zwojach, bez wypukłych wzorów, o grubości od 4,75 mm do 10 mm i szerokości co najmniej 2 050 mm;
- (v) wyroby, których a) szerokość maksymalna wynosi 350 mm oraz b) grubość wynosi co najmniej 50 mm, niezależnie od długości wyrobu.

2. Stawki ostatecznego cła antydumpingowego mające zastosowanie do ceny netto na granicy Unii, przed ocleniem, dla produktu opisanego w ust. 1 i wytwarzanego przez wymienione poniżej przedsiębiorstwa, są następujące:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Stawka ostatecznego cła antydumpingowego	Dodatkowy kod TARIC
Turcja	Çolakoğlu Metalurji A.Ş.	7,3 %	C602
	Grupa Erdemir: — Ereğli Demir ve Çelik Fabrikalari T.A.S. — İskenderun Demir ve Çelik A.Ş.	5,0 %	C603
	Habaş Sinai ve Tibbi Gazlar İstihsal Endüstrisi A.Ş.	4,7 %	C604
	Ağır Haddecilik A.Ş.	5,7 %	C605
	Borçelik Çelik Sanayii Ticaret A.Ş.	5,7 %	C606
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	7,3 %	C999

3. Stosowanie indywidualnych stawek celnych ustalonych dla przedsiębiorstw wymienionych w ust. 2 uwarunkowane jest przedstawieniem organom celnym państw członkowskich ważnej faktury handlowej, która musi zawierać oświadczenie następującej treści, opatrzone datą i podpisem pracownika podmiotu wystawiającego fakturę, ze wskazaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska: „Ja, niżej podpisany, poświadczam, że (ilość) (produkt objęty postępowaniem) sprzedana na wywóz do Unii Europejskiej objęta niniejszą fakturą została wytworzona przez (nazwa i adres przedsiębiorstwa) (dodatkowy kod TARIC) w [państwo, którego dotyczy postępowanie]. Oświadczam, że informacje zawarte w niniejszej fakturze są pełne i zgodne z prawdą”. W przypadku nieprzedstawienia takiej faktury obowiązuje cło mające zastosowanie do wszystkich pozostałych przedsiębiorstw.

4. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

Kwoty zabezpieczone w postaci tymczasowego cła antydumpingowego na podstawie rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2021/9 zostają ostatecznie pobrane. Zabezpieczone kwoty przekraczające ostateczne stawki cła antydumpingowego zostają zwolnione.

Artykuł 3

Nie pobiera się ostatecznego cła antydumpingowego z mocą wsteczną od zarejestrowanego przywozu. Dane zebrane zgodnie z art. 1 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/1686 nie są dłużej przechowywane.

Artykuł 4

Art. 1 ust. 2 można zmienić w celu dodania nowych producentów eksportujących z Turcji i objęcia ich odpowiednią średnią ważoną stawką cła antydumpingowego dla nieobjętych prób przedsiębiorstw współpracujących. Nowy producent eksportujący przedstawia dowody, że:

- a) nie dokonywał wywozu towarów opisanych w art. 1 ust. 1 pochodzących z Turcji w okresie objętym dochodzeniem (od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 31 grudnia 2019 r.);

- b) nie jest powiązany z żadnym eksporterem ani producentem podlegającym środkom wprowadzonym na mocy niniejszego rozporządzenia; oraz
- c) faktycznie dokonał wywozu produktów objętych postępowaniem albo stał się stroną nieodwołalnego zobowiązania umownego do wywozu znaczącej ilości do Unii po okresie objętym dochodzeniem.

Artykuł 5

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 5 lipca 2021 r.

W imieniu Komisji
Ursula VON DER LEYEN
Przewodnicząca
